BESTSELLER

FIICA PREȘEDINTELUI

Editura MIRON

JACK HIGGINS

Jack Higgins

Fiica preşedintelui

The president's daughter

by Jack Higgins

© copyright by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Jack Higgins

Fiica preşedintelui

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON

Bucureşti

ISBN 973-95057-1-6

CAPITOLUL 1

VIETNAM
1969

Jake Cazalet avea douăzeci şi şase de ani, cînd s-a întîmplat incidentul care urma să aibă un efect atît de profund asupra restului vieţii sale.

Făcea parte dintr-o respectabilă familie de intelectuali din Boston, avînd o mamă enorm de bogată şi un tată avocat de succes şi senator, ceea ce însemna că pentru tînărul Jake dreptul părea drumul cel mai firesc de urmat. Studii la Harvard, o viaţă privilegiată şi, în calitate de student, posibilitatea de a evita încorporarea, Vietnamul părînd astfel foarte departe.

Iar Jake s-a achitat onorabil, fiind un student strălucit care a absolvit cu note excelente şi a urmat la Facultatea de Drept Harvard, cu enorm succes. Îl aştepta un mare viitor. A început munca la teza de doctorat, după care s-a întîmplat un lucru straniu.

De cîtva timp, îl tulburau imaginile din Vietnam, modul în care vedea portretizat acel brutal război în fiecare seară la televizor. Uneori, i se părea o transmisiune din infern.

A suferit o schimbare de atitudine, comparîndu-şi viaţa confortabilă cu modul cum se arăta a fi existenţa de acolo. Ironia soartei era că s-ar fi putut descurca bine în vietnameză, întrucît locuise în Vietnam la vîrsta de treisprezece ani, cînd tatăl lui lucrase un an la ambasada S.U.A.

Apoi, a sosit ziua din bufetul facultăţii. Oamenii stăteau la coadă, o mulţime de studenţi noi şi, printre ei, era unul nu mai mare de douăzeci de ani, îmbrăcat în tricou alb şi blugi, la fel ca toţi ceilalţi, ţinîndu-şi cărţile la subsuoară, cu singura deosebire că în locul braţului drept avea doar un mic ciot.

Cei mai mulţi nu-l luau în seamă, dar unul voinic, un bătăuş ţanţoş cu numele de familie Kimberley, a întors capul spre el.

– Cum te cheamă, bă?

– Teddy Grant.

– P-ăla ţi l-ai pierdut acolo-n 'Nam?

– Cam aşa ceva.

– Aşa-ţi trebuie, îl bătu Kimberley pe obraz. Cîţi copii ai măcelărit?

Suferinţa de pe chipul lui Grant îl impresionă pe Cazalet, care-l trase pe Kimberley deoparte:

– Omul ăsta şi-a servit ţara. Tu ce-ai realizat?

– Şi tu ce te bagi, bogătane? se strîmbă Kimberley. Nu te văd pe-acolo. Numai pe-aicea.

Se întoarse şi iarăşi bătu obrazul lui Grant.

– Dacă eu intru undeva, tu să dispari.

Singurul sport practicat de Jake Cazalet era boxul şi făcea parte din echipă. Kimberley îl depăşea cu zece kilograme, dar nu conta. Întărîtat de furie şi de o adîncă ruşine, îi dădu lui Kimberley un un-doi la stomac, cocoşîndu-l.

Clubul de box din centrul Boston-ului, pe care îl frecventa, era condus de un englez bătrîn, numit Wally Short.

– Dacă nimereşti vreodată într-o încăierare pe bune, uite un truc util. Noi, în Anglia, îi zicem buimăcire. Aici, i se spune dat cu capu'. Deci, foloseşte-ţi ţeasta, mişcare de nouă degete, scurt şi frumos, drept în fruntea tipului.

Adică exact ceea ce făcu Cazalet, în momentul cînd Kimberley se repezi la el, iar malacul se prăvăli peste o masă. Imediat se dezlănţui debandada, fete ţipînd, paznici năvălind pe uşă şi, în sfîrşit, infirmierii.

Cazalet se simţea bine, bine cum de ani de zile nu i se mai întîmplase. Cînd se întoarse, Grant îi spuse:

– Nebunu' dracu', nici nu mă cunoşti.

– A, ba te cunosc, răspunse Jake Cazalet.

Mai tîrziu, la decanat, stătu în faţa biroului, ascultînd predica. Decanul îi spuse:

– Am auzit relatarea faptelor şi se pare că Kimberley întrecuse măsura. Totuşi, nu pot tolera violenţa, mai ales în campus. Trebuie să te suspend pentru o lună.

– Vă mulţumesc, domnule, dar am să vă uşurez situaţia. Renunţ.

– Să renunţi? repetă şocat decanul. Dar de ce? Ce va spune tatăl tău? Vreau să zic, ce vei face?

– Mă duc direct la centrul de recrutare din oraş şi mă înrolez în armată.

Decanul păru distrus.

– Jake, gîndeşte-te bine, te implor.

– La revedere, domnule, replică Jake Cazalet şi ieşi.

Aşa că, iată-l, optsprezece luni mai tîrziu, locotenent în Forţele Speciale, la aeroportate – cunoştinţele sale de vietnameză rezolvaseră şi acest lucru –, ajuns la jumă-

tatea celui de-al doilea termen, decorat, rănit de două ori, veteran combatant simțindu-se în vîrstă de o mie de ani.

Elicopterul Medevac plutea deasupra Deltei la trei sute de metri. Cazalet ceruse să-l ia fiindcă zbura la o tabără fortificată din Katum, unde era nevoie de el pentru a interoga un ofițer superior din armata vietnameză regulată.

Cazalet era înalt doar de un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri, şi şaptezeci cel mult, cu luciri roşcate în păr. Avea ochii căprui, nasul rupt, moştenire din vremurile cînd boxa, iar cicatricea de baionetă care-i tăia în două obrazul drept era, în pofida bronzului, albă. Urma să devină semnul lui distinctiv în anii viitori.

Stînd în uniforma de camuflaj, cu mînecile suflecate şi bereta Forțelor Speciale înclinată pe frunte, arăta aşa cum îl făcuse războiul să devină, un om cît se poate de periculos.

Tînărul medic/mitralior, Harvey, şi Hedley, negrul şef de echipaj, îl priveau cu expresii aprobatoare.

– A umblat peste tot, sau cel puțin aşa se spune, şopti Hedley. Aeropurtate, Rangers, iar acum, Forțele Speciale. Bătrînul lui e senator.

– Păi, scuză-mă, răspunse Harvey. Ce-ți mai trebuie, pentru un om care are totul?

Se întoarse să-şi arunce țigara pe uşă şi încremeni.

– Ei, ce se-ntîmplă acolo, jos?

Hedley privi afară, apoi întinse mîinile spre mitraliera grea.

– Avem probleme, aici în River City, domnule locotenent.

Cazalet i se alătură. Jos se întindeau orezării şi stufărişuri, cît vedeai cu ochii. O căruță bloca drumul care

traversa zona, iar un autobuz local se oprise, neputînd merge mai departe.

Harvey privi peste umărul lui.

– Ia uitați, domnule, iarăşi este bairam în pijama la „Ritz".

Jos se zăreau vietcongi, cel puțin douăzeci la număr, cu pălăriile lor conice de paie şi pijamalele negre. Din autobuz coborî un bărbat, se auzi detunătura distinctivă a unui A.K.-47, iar omul căzu. Mai apărură două-trei femei, care o luară la fugă, zbierînd, pînă cînd împuşcăturile le doborîră şi pe ele.

Cazalet merse la pilot şi se aplecă spre el:

– Aterizează, mă duc să văd ce pot face.

– Cred că sînteți nebun, replică pilotul.

– Tu coboară. Depune-te, lasă-mă şi pe urmă fugi dracu' de-aici şi adu' cavaleria, ca bătrînu' John Wayne.

Se întoarse şi luă un M-16 şi cîteva port-încărcătoare, petrecîndu-şi-le la gît. Îşi prinse la centură o jumătate de duzină de grenade şi-şi vîrî cîteva rachete de semnalizare în buzunarele bluzei de camuflaj. Coborau cu viteză, iar vietcongii trăgeau spre ei, aşa că Hedley răspunse cu foc de mitralieră.

Întoarse capul, zîmbind:

– Ți s-a făcut să mori, sau ce?

– Sau ce, răspunse Cazalet şi, cînd elicopterul încetini deasupra solului, sări.

Auzi un strigăt:

– Aşteaptă-mă.

Harvey îl urma, cu trusa medicală pe un umăr.

– Nebunule, mormăi Cazalet.

– Nu toți sîntem? replică Harvey şi o luară la goană spre drum, prin cîmpul de orez, pe cînd elicopterul se ridica din nou, îndepărtîndu-se.

Numărul celor împuşcaţi se înmulţise, iar autobuzul era asediat cu foc de arme care-i spărgeau geamurile. Dinăuntru se auzeau urlete, apoi mai ieşiră cîteva femei, două dintre ele repezindu-se spre stufăriş, cînd pe drum apărură alţi trei vietcongi, la o oarecare distanţă, cu puştile pregătite.

Cazalet îşi ridică automatul M-16 şi trase cîteva rafale scurte, doborîndu-i pe doi dintre ei. Un moment se lăsă tăcerea, iar Harvey îngenunche lîngă una dintre femei, luîndu-i pulsul.

– Bine măcar că-i mai bate inima, se întoarse el spre Cazalet şi, imediat, făcu ochii mari. În spate!

În aceeaşi clipă, un glonţ îl nimeri pe Harvey drept în inimă, azvîrlindu-l înapoi. Cazalet se răsuci, trăgînd de la şold spre cei doi care ieşiseră pe drum în spatele lui. Pe unul îl lovi, iar celălalt se ascunse înapoi în stuf. Şi se lăsă definitiv liniştea.

În autobuz mai rămăseseră cinci oameni vii, trei femei vietnameze, un bătrîn care mergea în satul vecin şi o tînără brunetă şi drăguţă, ce părea îngrozitor de speriată. Purta cămaşă şi pantaloni kaki, iar bluza îi era pătată de sînge, al altcuiva, nu al ei.

Mai devreme, îi vorbise bătrînului în franceză, iar, acum, acesta se întoarse spre ea, în momentul cînd un glonţ rătăcit nimeri rezervorul de benzină al autobuzului, făcîndu-l să izbucnească în flăcări.

– Nu este bine să rămînem aici, trebuie să ne ascundem în stufăriş.

Le repetă în vietnameză acelaşi mesaj, probabil, celorlalte femei.

Acestea îi strigară ceva, dar bătrînul ridică din umeri, spunîndu-i tinerei:

– Se tem. Vino cu mine.

Tînăra reacționă imediat la insistența din glasul lui, urmîndu-l pe uşă afară, unde stătură un moment adunați, apoi se puseră în mişcare. Un glonț îl nimeri pe bătrîn în spate, iar femeia o luă la fugă înnebunită, coborînd taluzul, pentru a se arunca în stuful des. Cazalet, care se afla la adăpost mai în lungul drumului, o văzu ascunzîndu-se.

Tînăra începu să-şi croiască drum prin apă şi mîl, împingînd trestiile în lături, şi ajunse drept într-un iaz negricios, unde găsi doi vietcongi privind-o din cealaltă parte, cu A.K.-urile pregătite. La cincisprezece metri distanță, nu mai mult, astfel încît distingea clar fiecare trăsătură a acelor chipuri tinere, de băieți, abia mai răsăriți decît nişte copii.

Ridicară armele, iar femeia se încordă în fața morții, după care răsună un strigăt cumplit şi Cazalet năvăli din stufăriş, la stînga ei, trăgînd de la şold, pentru a-i secera pe amîndoi în apă.

Din apropiere se auziră glasuri.

– Nu vorbim, spuse Cazalet.

Se retrase în stuf, urmat de femeie.

Păreau să fi străbătut cîteva sute de metri, cînd Cazalet spuse:

– Acum e-n regulă.

Ajunseseră la marginea orezăriilor apărate de o ultimă perdea de trestii. Deasupra apei se ridica o movilită. O culcă pe femeie lîngă el.

– Cam mult sînge. Unde eşti rănită?

– Nu-i al meu. Am încercat s-o ajut pe femeia de lîngă mine.

– Eşti franțuzoaică.

– Întocmai. Jacqueline de Brissac.

– Jake Cazalet, şi aş dori să pot spune că e o plăcere să te cunosc, răspunse el, în franceză.

– Vorbeşti bine, observă femeia. Nu la şcoală ai învăţat.

– Nu, am stat un an la Paris cînd aveam şaisprezece ani. Tatăl meu lucra la ambasadă, zîmbi el. Aşa am învăţat o mulţime de limbi străine. Circula tot timpul.

Femeia avea faţa stropită cu noroi şi părul încîlcit; încercă să şi-l aranjeze.

– Cred că arăt groaznic, zîmbi ea uşor.

Jake Cazalet se îndrăgosti subit şi total. Cum îi ziceau francezii, „coup de foudre"?

Era mai presus de orice auzise. De tot ce descriseseră poeţii.

– Am păţit-o? întrebă ea, auzind glasurile care se apropiau.

– Nu, elicopterul Medevac cu care mergeam la Kątum s-a dus să cheme cavaleria. Dacă ne ţinem capetele la cutie, avem şanse mari.

– Ce ciudat. Eu tocmai am fost la Katum.

– Dumnezeule mare, pentru ce? E în plină zonă de război.

Tînăra tăcu un moment.

– Îmi căutam soţul.

Cazalet avu o incredibilă senzaţie de gol în suflet.

Înghiţi un nod.

– Soţul tău?

– Da. Căpitanul Jean de Brissac, din Legiunea Străină Franceză. S-a dus în zona Katum cu o misiune de cercetare a Naţiunilor Unite, acum trei luni. Erau douăzeci cu totul.

Ce simţămînt straniu. Tristeţe, compătimire... cumva şi aproape uşurare?

– Ţin mine că am auzit de ei, spuse el încet. N-au fost cu toţii...?

– Ba da, răspunse femeia. Au fost prinşi într-un atac. Vietcongii au folosit grenade de mînă. Cadavrele erau de nerecunoscut, dar am găsit vestonul de campanie al soţului meu, plin de sînge, şi actele. Nu mai încape nici o îndoială.

– Atunci, de ce eşti aici?

– În pelerinaj, dacă vrei. Şi trebuia să mă asigur.

– Mă mir că te-au lăsat să vii.

Franţuzoaica surîse vag.

– A, familia mea are multă influenţă politică. Soţul meu a fost conte de Brissac, o foarte veche familie de militari. Cu o mulţime de relaţii la Washington. Pretutindeni aveau relaţii.

– Deci, eşti contesă?

– Mă tem că da.

Cazalet zîmbi:

– Mă rog, dacă pe tine nu te deranjează, atunci nici pe mine...

Contesa de Brissac se pregătea să spună ceva, cînd auziră glasuri sonore în apropiere, iar Cazalet strigă în vietnameză.

– De ce-ai făcut asta? întrebă ea, alarmată.

– Bat stufărişul. Le-am spus că pe-aici nu e nici urmă de noi.

– Bravo ţie.

– Nu-mi mulţumi, mulţumeşte-i lui taică-meu pentru anul cît a lucrat la ambasada din Saigon.

– Şi acolo? zîmbi ea fără voie.

– Da, şi acolo.

– Eşti un om cum nu se poate mai neobişnuit, locotenente Cazalet.

Tăcu o clipă.

– Cred că, dacă scăpăm cu bine de-aici, îți voi rămîne datoare. Vrei să luăm cina împreună?

Jake surîse:

– Contesă, ar fi plăcerea mea.

Din depărtare începu să se apropie cu repeziciune duduitul unor elici şi cîteva aparate Huey Cobra apărură în şir.

Cazalet scoase din buzunar două rachete de recunoaştere, una roşie şi una verde, şi le trase în sus. Glasurile vietcongilor se stinseră, în timp ce se retrăgeau, iar Cazalet o luă de mînă.

– Cavaleria soseşte la timp, exact ca în filme. Acum nu mai ai nici o problemă.

Mîna ei se strînse într-a lui, pe cînd ieşeau în tarlaua de orez, iar unul dintre elicoptere ateriza.

Hotelul „Excelsior" era o clădire colonială franceză din vremurile bune, iar restaurantul de la parter se prezenta încîntător, un liman ferit de război, cu fețe de masă albe, şervete de in, argintărie, lumînări pe mese.

Cazalet aşteptase în bar, făcînd notă discordantă în uniforma sa tropicală, cu petele îndrăznețe de culoare ale panglicilor medaliilor. Era emoționat, într-un fel cum nu mai fusese de ani de zile.

Mai avusese femei în viața lui, dar niciodată pe una care să-l intereseze atît de mult, încît să se gîndească la o relație serioasă.

Cînd o văzu intrînd în bar, inima îi făcu un salt în piept.

Purta o rochie albă foarte simplă, cu mărgele, avea părul legat cu o panglică de catifea, nu se fardase prea mult, iar ca bijuterii purta două brățări de aur şi un inel cu

diamant, lîngă verighetă. Inspira numai eleganță şi discreție, iar ospătarul-şef vietnamez o interpelă pe dată, vorbind într-o franceză fluentă.

– Ce nespusă plăcere, contesă, îi sărută el mîna. Locotenentul Cazalet aşteaptă la bar. Doriți să luați loc imediat?

Zîmbi şi-i făcu cu mîna lui Jake, care se apropia.

– A, da, cred că da. Vom lua o sticlă de „Dom Perignon". Sărbătorim.

– Îmi permiteți să vă întreb care e marea ocazie, contesă?

– Da, Pierre, sărbătorim faptul că sîntem în viață.

Şeful de sală rîse şi îi conduse la o masă din colțul verandei, unde îi ajută să se aşeze, zîmbindu-le:

– Şampania soseşte numaidecît.

– Te deranjează dacă fumez? îl întrebă ea pe Cazalet.

– Numai dacă-mi pot aprinde şi eu o țigară.

În timp ce se aplecă să-i ofere foc, adăugă:

– Arăți minunat.

Un moment deveni foarte serioasă, apoi surîse din nou:

– Iar tu arăți foarte atrăgător. Vorbeşte-mi despre tine. Eşti militar de carieră?

– Nu, voluntar pe termen de doi ani.

– Vrei să spui că ai ales singur să vii aici? Dar de ce?

– De ruşine, cred. Am scăpat de recrutare, fiind în colegiu. Apoi, am urmat facultatea de drept la Harvard. Îmi pregăteam doctoratul.

Ridică din umeri.

– S-au întîmplat anumite lucruri, aşa că m-am hotărît să mă înrolez.

Sosi şampania, însoțită de menu-uri.

Contesa se rezemă de spătar.

– Care au fost acele lucruri?

Aşa că îi povesti totul, exact cum se întîmplase, la bufet şi în continuare.

– Prin urmare, iată-mă aici.

– Şi băiatul care-şi pierduse un braţ?

– Teddy Grant? E bine. Studiază dreptul. L-am văzut cînd am fost acasă în permisie. De fapt, acum, în timpul vacanţei, lucrează pentru tatăl meu. E inteligent, Teddy, foarte inteligent.

– Iar tatăl tău e un soi de diplomat?

– Într-un fel. Avocat de succes, a lucrat în Departamentul de Stat. Acum e senator.

Contesa de Brissac înălţă sprîncenele:

– Şi ce părere a avut de înrolarea ta?

– A suportat-o vitejeşte. Mi-a spus să mă întorc întreg şi s-o iau de la început. Cînd am fost ultima oară în permisie, îşi făcea campania electorală. Sincer să fiu, îi prindea foarte bine să aibă un fiu în uniformă.

– Şi un erou?

– N-am spus asta.

– Nu, însă medaliile tale, da. Dar uităm de şampanie.

Luă paharul.

– Pentru ce să bem?

– Cum ai spus, pentru că sîntem vii.

– Atunci, pentru viaţă.

– Şi căutarea fericirii.

Ciocniră.

– Cînd te întorci? o întrebă Cazalet.

– La Paris? clătină ea din cap. Nu mă grăbesc. Nici nu prea ştiu ce să fac în continuare.

– Acum, cînd ai liniştit fantomele?

– Cam aşa ceva. Haide, să facem comanda.

Jake Cazalet delira de fericire şi, mai tîrziu, nici nu-şi mai aminti ce mîncaseră la cină, decît că fusese şi un soi de friptură. O mică formaţie începu să cînte şi intrară în restaurant să danseze. Era atît de uşoară în braţele lui, mereu avea să ţină minte asta, precum şi mirosul parfumului ei.

Şi cum vorbiseră. Nu-şi amintea să mai fi purtat o asemenea conversaţie cu nimeni în viaţa lui. Dorea să ştie totul despre el. Comandară încă o sticlă de şampanie, îngheţată şi cafea.

Îi oferi o ţigară şi se rezemă în scaun.

– N-ar trebui să fim aici. Ar trebui să ne aflăm acolo, în noroi.

Pe faţa ei trecu o umbră.

– Ca Jean?

– Iartă-mă.

Stînjenit pe dată, întinse mîna după a ei. Contesa zîmbi:

– Nu, tu ar trebui să mă scuzi. Ţi-am spus că am terminat cu fantomele, şi pe urmă... Ascultă, aş dori să fac o plimbare cu una din trăsurile astea trase de cai. Mă duci?

– Nu credeam să mi-o mai ceri vreodată, spuse el, împingîndu-şi scaunul.

Străzile Saigonului erau zgomotoase ca de obicei, pline de maşini, scutere şi biciclete, peste tot oameni, fete proptind peretele în faţa barurilor, în aşteptare de clienţi.

– Mă întreb ce vor face toţi cînd plecăm de-aici, comentă Cazalet.

– S-au descurcat după plecarea noastră, a francezilor. Viaţa merge înainte, întotdeauna, într-un fel sau altul.

– Ar trebui să ţii minte asta, zise el, luînd-o de mînă.

Nu i se opuse, răspunzînd doar cu aceeaşi apăsare, în timp ce privea afară.

– Îmi plac mult oraşele, toate oraşele, mai ales seara. Parisul noaptea, de exemplu, şi senzaţia aceea de emoţie, că s-ar putea întîmpla orice, după primul colţ de stradă.

– Şi de obicei nu se întîmplă.

– Nu eşti un adevărat romantic.

– Atunci, învaţă-mă, întoarse ea capul spre el şi, în penumbră, o sărută cu multă delicateţe, cuprinzînd-o cu un braţ pe după umăr.

– O, Jake Cazalet, ce bărbat fermecător eşti, spuse ea, rezemîndu-şi capul de umărul lui.

La „Excelsior", îşi luă de la recepţie cheia apartamentului, i-o dădu fără o vorbă şi urcă pe scara largă, acoperită cu un covor scump.

Se opri în dreptul uşii, aşteptînd, iar Cazalet descuie şi deschise. Făcu un pas într-o parte, apoi o urmă înăuntru.

Mergînd spre glasswandul deschis, ieşi pe terasă şi privi în jos spre strada aglomerată. Cazalet o cuprinse cu braţele de talie.

– Eşti sigură?

– O, da. Cum spuneam, viaţa există pentru a fi trăită. Lasă-mă cîteva momente, apoi intră.

După aceea, Cazalet rămase rezemat de perne, fumînd. Fusese cea mai minunată experienţă din viaţa lui, iar acum ea dormea liniştită alături. Se uită la ceas şi oftă. Ora patru, iar la opt trebuie să fie în unitate, pentru informare.

Coborî încet din pat şi începu să se îmbrace.

O voce înfundată întrebă:

– Pleci, Jake?

– Sigur, la datorie. O informare importantă. Ne putem întîlni la prînz?

– Ar fi minunat.

Se aplecă, sărutînd-o pe frunte.

– Ne vedem mai tîrziu, iubirea mea, spuse el şi ieşi repede.

Informarea era la nivel de Stat major şi nu putea fi evitată.

Colonelul Arch Pross îl prinse la cafea şi-i spuse:

– Generalul Arlington vrea să-ţi vorbească. Iarăşi te-ai acoperit de glorie.

Generalul, un om scund şi energic, cu păr alb, îi strînse mîna.

– Al dracului de mîndru sînt de tine, locotenente Cazalet, şi regimentul tău e la fel de mîndru. Ce-ai făcut ieri acolo a fost o treabă de calitatea-ntîi. Te-ar interesa să afli că şi alţii îmi împărtăşesc părerea. Se pare că am autorizaţia să te avansez la gradul de căpitan.

Ridică o mînă:

– Da, ştiu că eşti foarte tînăr, dar nu contează. Te-am mai propus şi la Crucea pentru Servicii Deosebite.

– Sînt copleşit, domnule general.

– Să nu fii. O meriţi. Am avut plăcerea să-ţi cunosc tatăl acum trei săptămîni, cu prilejul unei recepţii la Casa Albă. Era într-o formă excelentă.

– Mă bucur să aud, domnule general.

– Şi foarte mîndru, cum are toate motivele. Un tînăr cu trecutul tău ar fi putut să evite Vietnamul, iar tu ai plecat de la Harvard şi te-ai înrolat voluntar. Eşti o mîndrie pentru ţara ta.

Îi scutură viguros mîna şi se îndepărtă. Cazalet se întoarse spre colonelul Prosser.

– Acum pot pleca?

– Nu văd de ce nu, căpitane, zîmbi Prosser. Dar să nu ieşi din unitate pînă nu treci pe la intendenţă, să-ţi iei gradele noi.

Îşi parcă jeepul în faţă la „Excelsior", intră şi urcă în fugă scara, emoţionat ca un şcolar. Bătu la uşa apartamentului, iar ea îi deschise, cu faţa udă de lacrimi, aruncîndu-şi braţele pe după gîtul lui.

– Oh, Jake, slavă Domnului că ai venit. Tocmai plecam. Nu ştiam dacă aveam să te mai văd.

– Plecai? Dar... ce s-a întîmplat?

– L-au găsit pe Jean. N-a murit, Jake! L-a cules o patrulă din desişuri, e grav rănit; azi-dimineaţă l-au adus. E la spitalul militar „Mitchell". Mă duci?

Jake simţi camera învîrtindu-se în jur, dar vorbi cu grijă:

– Sigur că da. Am jeepul afară. Mai ai nevoie de ceva?

– Nu, Jake, doar du-mă acolo.

Se îndepărta deja de el, ca o barcă îndreptîndu-se spre alte ape, nu spre ale lui. La spital, Jake privi pe fereastra din uşa rezervei, văzîndu-l pe omul care era căpitanul conte Jean de Brissac culcat înăuntru, cu capul bandajat gros, lîngă Jacqueline şi un medic.

Ieşiră împreună.

– Cum se simte? întrebă Jake.

Îi răspunse doctorul:

– Un glonţ i-a fisurat craniul şi era pe jumătate mort de foame cînd l-au găsit, dar va trăi. Amîndoi aveţi mare noroc.

Se îndepărtă, iar Jacqueline de Brissac zîmbi printre lacrimi:

– Da, nu-i aşa?

Vocea i se întretăie:

– O, Doamne. Acum ce mă fac?

Jake se simţea incredibil de calm, ştiind că Jacqueline avea nevoie de puterea lui. Lacrimile îi şiroiau pe faţă, aşa că-şi scoase batista şi i le şterse cu blîndeţe.

– Ei, dar te duci la soţul tău, desigur.

Rămase privindu-l, apoi se răsuci şi deschise uşa rezervei. Cazalet porni pe coridor, spre intrarea principală. Oprindu-se pe prima treaptă, îşi aprinse o ţigară.

– Ştii ceva, Jake, sînt al naibii de mîndru de tine, spuse el încet, apoi porni grăbit spre maşină, începînd să-şi stăpînească lacrimile care-i podideau ochii.

După ce i s-a încheiat stagiul, a revenit la Harvard şi şi-a luat doctoratul. S-a asociat în firma de drept a tatălui său, dar politica îl chema inevitabil, mai întîi a fost ales congressman, iar apoi, la treizeci şi cinci de ani, s-a însurat cu Alice Beadle, o femeie agreabilă şi civilizată, căreia îi nutrea o mare afecţiune.

Tatăl său insistase, considerînd că era timpul să aibă nepoţi, dar nu s-a născut nici unul. Alice stătea prost cu sănătatea şi s-a îmbolnăvit de leucemie, suferind ani de zile.

În timp, Jake a urmărit progresul lui Jean de Brissac la rangul de general plin în armata franceză. Jacqueline era o amintire atît de îndepărtată, încît ceea ce se întîmplase între ei părea un vis, după care de Brissac a murit de inimă.

În *New York Times* a apărut un ferpar cu fotografia generalului alături de Jacqueline.

Citindu-l, Cazalet a descoperit că aveau doar un singur copil, o fată numită Marie. S-a gîndit să-i scrie, dar apoi a cugetat mai bine. Jacqueline nu avea nevoie de ecouri jenante din trecut. Ce rost ar fi avut?

Nu, mai bine să lase totul aşa cum era...

Odată ales senator şi considerat un om de mari perspective, a început să facă voiaje în străinătate, cu treburi de stat, de obicei singur, căci Alice pur şi simplu nu era în stare să se deplaseze.

Astfel, la Paris, în 1989, cu o misiune guvernamentală, era din nou neînsoţit, cu excepţia credinciosului său ajutor şi secretar particular, un avocat cu un singur braţ, numit Teddy Grant.

Printre altele, avea o invitaţie la Balul Prezidenţial. Cazalet stătea aşezat la birou, în salonul apartamentului său din „Ritz", cînd în faţa sa apăru Teddy.

– Nu poţi refuza, e participare comandată, ca la Casa Albă sau Palatul Buckingham.

– N-am nici cea mai mică intenţie să spun nu, răspunse Cazalet. Şi aş dori să-ţi atrag atenţia că scrie: „Senator Jacob Cazalet şi companion." Pentru astă-seară, este vorba de tine, Teddy, aşa că mergi de-ţi caută cravata neagră.

– A, n-am nimic împotrivă. Şampanie pe gratis, fragi, femei frumoase. Pentru tine, cel puţin.

– Femei *franţuzoaice* frumoase, Teddy. Dar nu mai cutreier piaţa, ai uitat? Şi-acum, ieşi afară.

Balul era mai splendid decît ar fi putut spera, într-un salon incredibil, cu orchestra cîntînd într-un capăt. Părea să fi venit toată lumea bună, bărbaţi chipeşi, femei frumoase, peste tot uniforme, demnitari ai bisericii în sutane mov sau stacojii.

Teddy se dusese să mai procure şampanie, iar Ca-

zalet stătea singur la marginea ringului de dans.

Îl interpelă o voce:

– Jake?

Se întoarse şi o găsi stînd alături, cu o mică diademă de diamante şi o rochie de bal din mătase neagră.

– Dumnezeule, Jacqueline, tu eşti.

Inima i se răsuci în piept, cînd o luă de mîini. Era la fel de frumoasă, ca şi cum timpul ar fi stat în loc.

– Acum eşti senatorul Cazalet, spuse ea. Ţi-am urmărit cariera cu mult interes. Viitor preşedinte, se zice.

– Cînd o zbura porcu'...

Ezită.

– Mi-a părut rău să aud despre moartea soţului tău, anul trecut.

– Da. Totuşi, s-a sfîrşit repede. Cred că mai mult de-atît nu se poate cere.

Teddy Grant se apropie cu două pahare de şampanie pe o tavă. Cazalet făcu prezentările:

– Teddy, contesa de Brissac... o veche prietenă.

– Nu cumva *acel* Teddy Grant din bufetul de la Harvard? surîse ea. O, îmi face mare plăcere să vă cunosc, domnule Grant.

– Ei, ce-i asta? întrebă Teddy.

– E-n regulă, Teddy. Du-te şi mai adu un pahar de şampanie, îţi explic eu mai tîrziu.

Teddy plecă, arătînd cam nedumerit, iar Jake şi Jacqueline se aşezară la cea mai apropiată masă.

– Soţia ta nu e aici?

– Alice se luptă cu leucemia de doi ani.

– O, ce rău îmi pare.

– E o femeie curajoasă, dar îi domină viaţa. De-asta nu avem copii. Ştii, e o ironie a sorţii. Tatăl meu, care a murit şi el tot anul trecut, a insistat să mă însor cu Alice

fiind de părere că trebuia să-mi întemeiez o familie. Lumea nu are încredere în oamenii politici nefamilişti.

– N-o iubeai?

– A, am multă afecţiune pentru Alice, dar iubire? clătină el din cap. N-am cunoscut iubirea decît o singură dată.

Jacqueline îi atinse braţul:

– Îmi pare rău, Jake.

– Şi mie. Cu toţii am pierdut – Alice, tu şi cu mine. Uneori, mă gîndesc că eu am ieşit cel mai prost, neavînd copii.

– Dar ai, Jake, spuse ea cu blîndeţe.

Pentru Jake, timpul păru să încremenească.

– Ce vrei să spui? întrebă el într-un tîrziu.

– Priveşte acolo, lîngă glasswandul dinspre terasă, îi arătă Jacqueline.

Fata avea părul lung şi o rochie albă, foarte simplă. Un moment, cît i se opri inima în loc, avu impresia că era mama ei.

– Nu m-ai păcăli, şopti el.

– Nu, Jake, ar fi o cruzime prea mare. A fost concepută în acea unică noapte din Saigon şi s-a născut la Paris în 1970. Se numeşte Marie şi este la jumătatea primului an de studii, la Oxford.

Jake nu-şi mai putea lua ochii de la fată.

– Generalul ştia?

– A presupus că era a lui, sau cel puţin aşa am crezut eu, pînă la sfîrşit, cînd medicii i-au spus cît de grav stătea cu inima.

– Şi?

– Se pare că, în timp ce se afla în spitalul din Vietnam, după ce fusese găsit în nordul ţării, cineva i-a trimis o scrisoare. Îi spunea că soţia lui fusese văzută cu un

ofițer american, care nu ieșise din apartamentul ei pînă la ora patru dimineața.

– Dar cine...?

– Un angajat al hotelului, cred. Cîtă răutate! Uneori, mă apucă disperarea pentru ființele omenești. Dar iată că a știut, în tot acel timp, dragul meu Jean. Înainte de a muri, a semnat o declarație sub prevederile Codului Napoleon, afirmînd că era tatăl titular al lui Marie. Pentru a-și conserva legal poziția și titlul.

– Iar ea nu știe?

– Nu, și nici nu vreau să afle, ceea ce e mai bine și pentru tine, Jake. Ești un om bun, un bărbat onorabil, dar faci parte din politică. Opinia publică americană nu privește cu bunăvoință oamenii politici care au fiice nelegitime.

– Dar n-a fost așa. Fir-ar să fie, toată lumea credea că soțul tău murise.

– Jake, ascultă-mă. S-ar putea ca într-o bună zi să ajungi președinte, toți o spun, dar în nici un caz cu un asemenea scandal planînd asupra ta. Iar cu Marie ce se va întîmpla? Nu e mai bine să rămînă cu amintirea tatălui ei, generalul? Nu, dacă Marie nu află, mai rămîn doar doi oameni în întreaga lume care știu – tu și cu mine. Ne-am înțeles?

Jake o privi pe frumoasa fată de lîngă fereastră, apoi din nou pe mama ei.

– Da, spuse el. Da, ai dreptate.

Jacqueline îl luă de mînă:

– Știu. Acum... ai vrea s-o cunoști?

– Doamne Dumnezeule, da!

Îl conduse pînă la glasswand.

– Are ochii tăi, Jake, și zîmbetul. Vei vedea.

Marie de Brissac se întoarse dinspre chipeșul ofițer

tînăr cu care vorbea.

– Mamă, surîse ea. Ți-am mai spus-o, dar în rochia asta arăți incredibil.

Jacqueline o sărută pe amîndoi obrajii.

– Îți mulțumesc, chrie.

– Dumnealui, continuă Marie, e locotenentul Maurie Guyon din Legiunea Străină, tocmai s-a întors din campania în Ciad.

Guyon, foarte milităros şi corect, îşi pocni călcîiele şi sărută mîna lui Jacqueline.

– E o mare plăcere, contesă.

– Iar acum, dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul senator Jacob Cazalet de la Washington. Sîntem buni prieteni.

Guyon răspunse cu entuziasm:

– Ce plăcere, domnule senator! Am citit articolul despre dumneavoastră în *Paris Soir,* anul trecut. Faptele dumneavoastră din Vietnam au fost admirabile, domnule. O carieră remarcabilă.

– Ei, îți mulțumesc, locotenente. Înseamnă mult pentru mine, s-o aud de la un om ca dumneata.

Se întoarse, luînd mîna fiicei sale:

– Fie-mi îngăduit să spun că, la fel ca mama ta, arăți minunat.

– Domnule senator.

Zîmbise, dar acum surîsul i se şterse, înlocuit de nedumerire.

– Sînteți sigur că nu ne-am mai cunoscut?

– Absolut, zîmbi Jake. Cum aş fi putut uita?

Îi sărută mîna.

– Acum, dacă mă scuzi, aş dori să dansez cu mama ta.

În timp ce dădeau ocol ringului, îi zise lui Jacqueline:

– Tot ce ai spus – totul – este adevărat. E minunată.

– Cu un asemenea tată, e şi firesc.

– Ştii, cred că n-am încetat nici un moment să te iubesc, Jacqueline. Numai dacă...

– Taci, îl opri ea, punîndu-i degetele pe buze. Ştiu, Jake, ştiu. Dar putem fi fericiţi cu ceea ce avem.

Surîse.

– Şi-acum, mai multă viaţă în picioarele acestea, domnule senator!

N-a mai revăzut-o niciodată, anii au trecut, soţia lui a murit într-un tîrziu de leucemia care o chinuise atîta amar de vreme şi o întîlnire întîmplătoare cu ambasadorul francez, la trei ani după războiul din Golf, cu ocazia unei ceremonii în Washington, l-a adus cu informaţiile la zi. Jake şi Teddy stăteau de vorbă cu ambasadorul pe peluza Casei Albe.

Ambasadorul spuse:

– Se pare că se cuvine să vă felicit. Înţeleg că nominalizarea pentru preşedinţie vă aparţine.

– E puţin cam prematur, răspunse Jake. Mai este senatorul Freeman, dacă se hotărăşte să candideze.

– Nu-l ascultaţi, domnule ambasador, nu poate da greş, interveni Teddy.

– Şi trebuie să vă cred, spuse ambasadorul, întorcîndu-se apoi din nou spre Cazalet. În fond, cum ştie toată lumea, Teddy este „mminence grise" a dumneavoastră.

– Se pare că da, zîmbi Jake. Apoi, fără a şti de ce – oare din cauza muzicii? – continuă: Spuneţi-mi, domnule ambasador, în legătură cu o prietenă de-a mea pe care n-am mai văzut-o de mulţi ani, contesa de Brissac – o cunoaşteţi?

Pe chipul ambasadorului se ivi o expresie ciudată, după care spuse:

– *Mon Dieu,* uitasem. I-ați salvat viața, în Vietnam.

– Fir-ar să fie, pe-asta o uitasem, comentă Teddy. Așa ți-ai primit D.S.C.[1]-ul.

– Nu ați păstrat legătura? se interesă ambasadorul.

– Nu prea.

– Fiica ei s-a logodit cu un anume căpitan Guyon, un băiat foarte bun. Am cunoscut familia. Din păcate, a fost ucis în Golf.

– Îmi pare foarte rău să aud. Şi contesa?

– Cancer, dragă prietene, e în pragul morții, din cîte înțeleg. Mare păcat.

Cazalet îi spuse lui Teddy:

– Trebuie să plec de-aici, şi repede. Două lucruri.

Mergea grăbit pe un coridor al Casei Albe.

– Ia legătura cu ambasada noastră din Paris şi interesează-te de starea actuală a contesei de Brissac, apoi telefonează la aeroport, să pregătească Gulfstream-ul pentru un zbor la Paris.

Moartea mamei lui, cu doi ani în urmă, îi lăsase o avere imensă, deşi cu interesul lui pentru politică, se mulțumise s-o depună într-un cont, lăsînd finanțele în seama altora. Totuşi, îi conferea privilegii însemnate, iar turboreactorul privat Gulfstream era unul dintre ele.

Teddy vorbea deja la telefonul mobil şi, cînd ajunseră la limuzină, spuse:

– Au să mă sune.

---

1. – *Distinguished Service Cross* = Crucea pentru Servicii Deosebite (n.tr.)

Se aşezară pe canapeaua din spate, închizînd geamul despărţitor dintre ei şi şofer.

– Jake, s-a-ntîmplat vreun necaz? Ceva ce-ar trebui să ştiu?

Cazalet făcu un lucru neobişnuit pentru el în timpul zilei. Deschise barul şi alese un pahar de cristal.

– Toarnă-mi un scotch, Teddy.

– Jake, te simţi bine? se încruntă Teddy, neliniştit.

– Mai întrebi? Singura femeie pe care am iubit-o vreodată moare de cancer, fiica mea e singură pe lume, aşa că pune-mi un scotch.

Ochii lui Teddy Grant se dilatară, în timp ce-i turna.

– Fiică, Jake?

Cazalet bău scotch-ul dintr-o sorbitură.

– Ce bun a fost, comentă el, după care îi povesti totul.

În cele din urmă, goana nebunească peste Atlantic s-a dovedit zadarnică. Jacqueline de Brissac murise cu două săptămîni în urmă. Au ajuns la cinci zile după înmormîntare.

Cazalet avea senzaţia că se deplasa cu încetinitorul, cel care se ocupa de toate fiind Teddy.

– A fost înmormîntată în mausoleul familiei de Brissac. Se află într-un cimitir din Valency, spuse el, întorcîndu-se dinspre telefonul apartamentului lor de la „Ritz".

– Îţi mulţumesc, Teddy. Ne vom aduce omagiile.

Cazalet arăta îmbătrînit cu zece ani, cînd se aşezară în limuzină, iar Teddy Grant ţinea la el mai mult decît la oricare altă persoană de pe acest pămînt, chiar şi decît la partenerul său de durată, profesor de fizică la Yale.

Jake Cazalet era fratele pe care nu-l avusese niciodată, omul care manifestase mereu interes pentru cariera

lui, de cînd cu incidentul din bufetul de la Harvard, îi dăduse o slujbă în firma de avocatură a familiei, îi oferise funcția absolut unică de a-i fi asistent personal, pe care Teddy o primise imediat.

Odată, la o ședință de comisie din Senat, stătuse lîngă Cazalet, urmărind și comentînd desfășurarea discuțiilor. După aceea, un funcționar superior de legătură cu Casa Albă venise la Cazalet, fierbînd de furie:

– La dracu', domnule senator, mă împotrivesc vehement ca labagiul ăsta netrebnic să apară tot timpul la ședințele noastre. N-am chef de poponari în comisie.

În sală se lăsă liniștea. Jake Cazalet spuse:

– Teddy Grant a absolvit magna cum laudae Facultatea de Drept de la Harvard. I s-a decernat Steaua de Bronz pentru bravură pe cîmpul de luptă, în Vietnam, și Crucea Vietnameză a Valorii. De asemenea, și-a dat un braț pentru țara lui.

Chipul îi devenise cumplit la vedere.

– Dar, mai mult decît atît, e prietenul meu, iar orientările lui sexuale îl privesc.

– Ei, ia ascultă... începu celălalt.

– Nu, ascultă dumneata. Am ieșit din comisie.

Și se întoarse spre Grant:

– Să mergem, Teddy.

În cele din urmă, cînd aflase președintele, funcționarul de la Casa Albă a fost cel transferat, nu Jake Cazalet, iar Teddy n-a uitat niciodată.

La cimitir ploua și era cam ceață. Exista un mic birou administrativ, cu un funcționar de serviciu, iar Teddy intră să afle locul.

Reveni cu o hîrtie și un trandafir în învelitoare de celofan, intră în limuzină și i se adresă șoferului:

– Ia-o spre nord, apoi la stînga. Vom ajunge acolo.

Nu-i spuse nimic lui Cazalet, care stătea cu o expresie obosită şi încordată. Cimitirul era vechi, plin cu o pădure de monumente şi pietre funerare gotice. Cînd coborîră, Teddy deschise o umbrelă neagră.

– Pe-aici.

Porniră pe o cărare îngustă. Consultă încă o dată instrucţiunile de pe hîrtie.

– Iată-l, domnule senator, spuse el, cu un straniu formalism.

Mausoleul era ornamentat, cu un înger al morţii deasupra. Avea o intrare boltită, cu uşă de stejar bătută în benzi de fier şi numele de Brissac.

– Aş dori să fiu singur, Teddy, îi ceru Cazalet.

– Desigur.

Teddy îi dădu trandafirul şi se întoarse la limuzină.

Jake intră în pridvorul din faţa uşii. Pe o placă erau enumerate numele membrilor familiei depuşi acolo întru veşnică odihnă, dar pentru general exista o tăblie separată.

Numele lui Jacqueline de Brissac era scris recent dedesubt, cu litere aurii.

Se vedeau cîteva stative pentru flori, iar Jake scoase trandafirul din ambalaj, îl sărută şi îl introduse într-un suport, după care se aşeză pe bancheta de piatră şi plînse cum nu mai plînsese în viaţa lui.

Peste cîtva timp – nu ştia cît – auzi paşi pe prundiş şi ridică privirea. O văzu pe Marie de Brissac, îmbrăcată cu un trenci Burberry şi o eşarfă pe cap.

Ţinea un trandafir la fel ca al lui, iar Teddy Grant stătea în spatele ei, cu umbrela ridicată.

– Iertaţi-mă, domnule senator, eu am făcut-o, dar consideram că e cazul să ştie.

– E-n regulă, Teddy.

Cazalet era năpădit de emoție, cu inima bătîndu-i puternic.

Teddy reveni la limuzină, iar cei doi rămaseră privindu-se.

– Să nu fii supărat pe el, spuse ea. Înțelegi – știam deja. Mama mea mi-a spus la un an, doi, după ce ne-am întîlnit la bal, prima oară cînd s-a îmbolnăvit. Era timpul, a spus ea.

Puse trandafirul într-unul din celelalte stative.

– Iată, mamă, vorbi ea încet. Cîte unul de la fiecare dintre noi, cei doi oameni care te-au iubit cel mai mult pe lumea asta.

Se întoarse, zîmbind:

– Deci, iată-ne, tată.

În timp ce Cazalet începea din nou să plîngă, Marie îl cuprinse cu brațele pe după gît, strîngîndu-l cu putere.

După aceea, așezați pe bancă, ținîndu-se de mînă, Jake spuse:

– Trebuie să remediez situația. Dă-mi voie să te recunosc ca fiică.

– Nu. Mama mea a fost foarte categorică în privința asta, iar eu de asemenea. Eşti un mare senator şi, ca preşedinte al Statelor Unite ale Americii, ai putea realiza lucruri remarcabile. Nimic nu trebuie să strice asta. O fiică nelegitimă e ultima de care ai nevoie. Adversarii tăi politici ar fi într-al nouălea cer.

– Dă-i în mă-sa.

Marie rîse:

– Ce limbaj, pentru un viitor preşedinte. Nu, cum zic eu e cel mai bine. Nu ştim decît noi doi, e acoperirea perfectă.

– Şi Teddy.

– A, da, drăguțul de Teddy. Ce om cumsecade, şi

adevărat prieten. Mama mi-a povestit despre el. Nu trebuie să-l cerți că mi-a vorbit.

– Nu îl cert.

Marie ridică vocea:

– Teddy, vino-aici.

Teddy Grant coborî din limuzină şi li se alătură.

– Iartă-mă, Jake.

– Ai procedat bine, Teddy. Îți sînt recunoscător, dar ea nu e de acord că dăm totul publicității. Spune-i că greşeşte.

– Ba mă tem că are dreptate. Ți-ai putea nenoroci toate şansele. Opoziția ar face-o să pară cea mai mare porcărie. Asta-i politica.

Lui Jake i se frîngea inima, dar ştia în sinea lui că amîndoi aveau dreptate. Fir-ar să fie!

– În regulă.

Se întoarse spre Marie, continuînd s-o țină de mînă:

– Dar va trebui să ne vedem cu regularitate.

Fata zîmbi gingaş, înălțînd din sprîncene spre Teddy, care spuse:

– Îmi pare rău, Jake, dar ar ieşi vorbe. Ce naiba, presa s-ar repezi imediat. Ar crede că ți-ai găsit o nouă amantă.

Lui Cazalet i se înmuiară umerii. Marie îi atinse cu blîndețe chipul:

– Poate din cînd în cînd, la cîte-o ceremonie publică... Ştii genul.

– Dumnezeule, dar dureros mai e.

– Eşti tatăl meu şi te iubesc mult, şi nu fiindcă ai fost gloriosul erou de război, care, în tinerețe, mi-a salvat mama dintr-o mlaştină uitată de Dumnezeu. Ceea ce admir este bunul simț al unui bărbat care şi-a îngrijit soția de-a lungul unei boli chinuitoare, pînă la capăt, fără

a şovăi un moment. Te iubesc, Jake Cazalet, pentru că eşti tu însuți, şi mă bucur cu adevărat că sînt fiica ta.

Îl îmbrățişă, apoi se întoarse spre Teddy, care avea lacrimi în ochi.

– Să ai grijă de el, Teddy. Eu mă duc.

Ieşi în ploaie şi se îndepărtă.

– Dumnezeu să-mi ajute, Teddy, acum ce mă fac? întrebă Jake Cazalet, zdrobit.

– O vei face să fie mîndră de tine, domnule senator. Vei fi cel mai al naibii de bun preşedinte pe care l-a avut vreodată țara noastră. Şi-acum, hai să mergem.

În timp ce se înapoiau la limuzină, Cazalet spuse:

– Kennedy a avut dreptate. Oricine crede în cinste, în viața asta, a fost grav dezinformat.

– Sigur, domnule senator, viața-i o parşivă, dar alta nu avem, replică Teddy, pe cînd se urcau în limuzină. A, şi, Apropo, tocmai am primit un telefon pe mobil. Senatorul Freeman s-a hotărît să nu candideze. A ta e nominalizarea. Am pornit.

CAPITOLUL 2

LONDRA, SICILIA, CORFU, ESTUL MEDITERANEI
1997

Ploaia sosise asupra Londrei dinspre vest, în timpul nopții, împinsă de un vînt rece, tăios şi neînduplecat. Pînă dimineață, vîntul se oprise, dar cînd gardianul în mackintosh bleumarin deschise poarta curții de plimbare a închisorii Wandsworth, ploaia continua să fie mai nemiloasă ca oricînd.

Gardianul se numea Jackson şi purta o mustață militărească tăiată scurt, lucru deloc surprinzător, din moment ce era fost membru în Garda Grenadierilor.

Îl împinse pe Dermot Riley înainte:

– Mergi.

Riley, îmbrăcat numai în uniforma de doc a închisorii, privi afară. Între zidurile înalte de cărămidă, curtea era pustie.

– O să mă ud, spuse el, cu un accent ulsterian apăsat.

– Ba n-ai să te uzi. Uite, sînt cumsecade cu tine.

Şi-i întinse o mică umbrelă pliantă.

– Prefer să mă-ntorc în celulă, insistă Riley.

– O oră de mişcare pe zi,. aşa scrie la regulament, după care te băgăm la loc pentru alte douăştrei. Doar nu te putem lăsa laolaltă cu pungaşii cinstiţi, nu? Ştii cît le place să pună mîna pe-o lepădătură I.R.A. ca tine. Bomba aia din West End, de săptămîna trecută, a omorît şaişpe oameni şi Dumnezeu ştie cîţi a mai rănit. Nu eşti prea popular, Riley, deloc nu eşti popular. Şi-acuma, dă-i bătaie.

Îl împinse pe Riley în ploaie şi încuie uşa după el. Riley apăsă pe butonul umbrelei pliante, deschizînd-o. Scoase din buzunar o tabacheră cu ţigări, îşi aprinse una cu o brichetă ieftină de plastic şi porni.

Ciudat cît de mult îl înviora plimbarea prin ploaie, iar ţigara avea gust bun. Pe de altă parte, orice era de preferat în locul vieţii solitare pe care o ducea douăzeci şi trei de ore pe zi, în celula aceea.

Îndurase şase luni, ceea ce-i mai lăsau doar paisprezece ani şi jumătate. Uneori, i se părea că era nebun, cînd privea acei ani într-o perspectivă întinsă spre infinit. N-ar fi fost atît de rău dacă-l trimiteau într-o închisoare de acasă, în Ulster.

Cel puţin, şi-ar fi ispăşit pedeapsa împreună cu vechii camarazi, dar aici, la Wandsworth... În acel moment, uşa se deschise şi în prag apăru Jackson.

– Vino-aici, Riley, ai o vizită.

– O vizită?

– Da, avocatul.

Riley se oprise în ploaie, cu umbrela deasupra capului, iar Jackson adăugă nervos:

– Avocatul, băiete, boul ăla de irlandez. Hai, mişcă.

Jackson nu-l duse la vorbitorul general, ci deschise o uşă din capătul unui coridor lateral. Camera conţinea o

masă, cîte un scaun în fiecare capăt al acesteia şi o fereastră mare, zăbrelită. Omul care stătea acolo, privind afară, purta un impermeabil Burberry maro deschis şi un costum maro închis.

Peste cămaşa albă i se distingea discordant o cravată cu dungi, gen colegiu. Avea păr negru cîrlionţat, un chip deschis, plăcut, şi ochelari cu rame de baga. Arăta de vreo patruzeci de ani.

– A, domnule Riley. Nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti de mine. Eram la tribunal în ziua cînd ai fost condamnat. George Brown.

Riley îşi păstră perfect calmul.

– A, da.

– M-a reţinut Liga Apărării pentru a analiza problema unui apel în cazul dumitale. Au existat anumite nereguli, declaraţii de martori care se poate să fi fost influenţate.

Se întoarse spre Jackson, care stătea lîngă uşă.

– Mă întreb dacă s-ar putea să ne lăsaţi singuri, domnule...?

– Jackson, să trăiţi.

– Cred că veţi afla, dacă citiţi partea a treia a regulamentului, că atunci cînd se discută chestiunea unui apel, avocatul şi clientul său au dreptul la consultaţii între patru ochi.

– Vă rog, răspunse Jackson.

Uşa se închise în urma lui, iar Riley spuse:

– Ce naiba se-ntîmplă? Nu te-am văzut în viaţa mea, iar apărătorul public mi-a spulberat deja speranţele în privinţa vreunui apel.

Brown scoase din buzunarul interior al vestonului o tabacheră de piele şi-i oferi o ţigară.

– Cincisprezece ani, spuse el, în timp ce i-o aprindea. E mult. Iar aici este destul de rău, dar în curînd te

vor trimite la Parkhurst, pe Insula Wight. Cea mai cruntă ocnă din Marea Britanie, cu cei mai înrăiți banditi. Cînd intri acolo, parcă s-ar trînti capacul coşciugului peste tine. Ştiu eu ce spun. Sînt avocat – deşi, fireşte, nu mă numesc Brown.

– Care-i treaba, amice? vru să ştie Riley.

– Stai jos şi-am să-ți spun.

Riley se supuse, iar Brown continuă:

– Aş vrea să-ți fac o ofertă pe care n-o poți refuza, la fel ca Naşul.

– Şi care-ar fi aia? Încă un apel?

– Nu, merse Brown la fereastră, privind afară. Cum ți-ar plăcea să fii liber?

– Să evadez, adică?

– Nu, vreau să spun, liber cu adevărat. Cu cazierul curat.

Năucit, Riley spuse cu glas îngroşat:

– Aş face orice pentru asta – orice.

– Da, m-am cam aşteptat eu, dar nu e numai atît. Fă ce-ți spun şi nu numai că vei fi din nou liber, ci vei avea şi douăzeci de mii de lire în buzunar ca s-o iei de la început.

– Dumnezeule, şopti Riley. Şi pe cine trebuie oare să omor?

Brown zîmbi:

– Pe nimeni, te asigur, dar dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Îl cunoşti pe generalul de Brigadă Charles Ferguson?

– Personal nu, dar am auzit de el. Conduce o unitate de informații specializată în antiterorism. E numită armata privată a primului ministru. N-are nici o legătură cu S.I.S. sau M.I.S. Una şi bună ştiu: i-a dat mult de furcă la I.R.A., în ultimii cîțiva ani.

– Şi pe Sean Dillon?

– Iisuse, şi-ăla e amestecat? rîse Riley. Sigur, îl cunosc pe Sean ca pe mine însumi. Am luptat împreună-n războiul ăla sîngeros din Derry, prin anii '70, cînd nu eram decît nişte puşti. Ce dans le-am mai tras soldaţilor britanici prin canale, da' umblă vorba că acum Sean lucrează pentru Ferguson.

– Vorbeşte-mi despre el.

– Maică-sa a murit la naştere, iar Sean şi taică-său s-au dus la Londra. Sean era un actor de geniu. Se putea transforma în alt om, chiar şi fără machiaj. Am văzut cu ochii mei. Omul Cu O Mie De Chipuri, aşa-l numeau informaţiile britanice şi-n douăzeci de ani o dată n-au reuşit să pună mîna pe el.

– Tatăl lui a fost omorît de soldaţii britanici într-o vizită la Belfast, am auzit, spuse Brown.

– Exact. Sean avea nouăşpe ani, din cîte mi-amintesc. S-a dus acasă, a intrat în Mişcare şi nu s-a mai uitat în urmă. Într-o vreme, a fost cel mai temut agent din I.R.A. Provizorie.

– Şi-atunci, ce n-a mers?

– Niciodată nu i-au plăcut bombele, deşi se zice că a fost implicat în atacul ăla cu mortiere de pe Downing Street 10, în timpul Războiului din Golf. Apoi, a şters-o în Europa, unde s-a oferit ca un fel de trăgător pe bani oricui îl plătea, şi a fost imparţial. Azi lucra pentru O.E.P., mîine bubuia vedetele palestiniene din Beirut.

– Iar Ferguson unde a intervenit? Am auzit şi eu povestea, dar aş vrea să mi se confirme.

– Păi, printre celelalte talente, Sean al nostru ştie să piloteze cam *tot* ce zboară. Ducea medicamente pentru copiii din Bosnia şi a fost doborît. Se pare că sîrbii voiau să-l împuşte, dar a apărut Ferguson şi-au ajuns la nu

ştiu ce înțelegere, l-a şantajat pe Sean ca să lucreze pentru el.

– Pui un hoț să prindă hoții, comentă Brown.

– Asta-i ideea. Nu l-a făcut prea popular printre irlandezii de-acasă.

– Ei, nici n-ar fi putut, nu?

Urmă o scurtă pauză. În sfîrşit, Riley întrebă:

– Deci, ce doreşti?

– Pe Sean Dillon, de fapt, zîmbi Brown, oferindu-i încă o țigară. Sau, cu alte cuvinte, oamenii pe care îi reprezint au nevoie de el.

– Şi cine să fie ăştia?

– Nu te priveşte, domnule Riley, dar pot garanta, cred, că dacă faci exact ce-ți spun eu, îți vei recăpăta libertatea, iar noi îl vom avea pe Dillon. Te deranjează cu ceva?

– Cîtuşi de puțin, zîmbi Riley. Ce trebuie să fac?

– Pentru început, faci cerere de audiență la guvernator şi întrebi de Ferguson. Spui că ai informații importante, numai pentru urechile lui.

– Şi pe urmă?

– Ferguson va dori cu siguranță să te vadă. În ultimele două săptămîni, au avut loc mai multe mici dinamitări la domiciliu, în Hampstead şi Camden. Se ştie cu certitudine că I.R.A. are cel puțin trei Unități de Serviciu Activ în acțiune la Londra, în acest moment.

Scoase din portofel o hîrtie şi i-o întinse.

– Îi spui lui Ferguson că va găsi o Unitate de Serviciu Activ la adresa asta, plus provizii de Semtex, fitile şi aşa mai departe.

Riley privi hîrtia.

– Holland Park.

Ridică privirea.

– E cuşer?

– Unitatea nu, doar Semtexul şi ceasurile, destul ca să demonstreze că ai spus adevărul. Nu va fi vina ta dacă nu-s şi oameni acolo.

– Şi crezi că Ferguson o să mă ierte de pedeapsă numai pentru atîta lucru? clătină din cap Riley. Poate, dac-ar reuşi să pună mîna pe-o A.S.U.[1]

Ridică din umeri:

– Nu ține.

– Da, va dori mai mult, iar dumneata îi vei da. Acum doi ani, o grupare teroristă arabă, numită „Armata lui Dumnezeu", a aruncat în aer un Jumbo care decola de pe Manchester. Peste două sute de morți.

– Aşa.

– Conducătorul lor era un om numit Hakim al Sharif. Ştiu unde se ascunde. Îți spun, iar dumneata îi vei spune lui Ferguson. Nimic nu l-ar încînta mai mult decît să-l înhațe pe ticălosul ăla şi, cu siguranță, îi va da lui Dillon misiunea.

– Iar eu ce am de făcut?

– Te oferi să-l însoțeşti, pentru a dovedi că lucrezi cinstit, zîmbi Brown. O să meargă, domnule Riley, dar numai dacă faci exact aşa cum spun eu, deci ascultă-mă cu atenție.

Cabinetul generalului de brigadă Charles Ferguson se afla la etajul doi al Ministerului Apărării, cu vedere spre Horse Guards Avenue.

Generalul stătea la birou, un bărbat masiv şi şleampăt, cu o claie de păr cărunt, îmbrăcat în costum bej

---

1. – *Active Service Unity* (n.tr.)

mototolit şi cravată a Brigăzii de Gardă. Uşor încruntat, apăsă butonul interfonului.

– Domnule general?

– Dillon a venit, inspectore?

– Tocmai a sosit.

– Vă primesc pe amîndoi. A intervenit ceva.

Femeia care intră prima avea în jur de treizeci de ani şi purta un costum „Armani" maro deschis, cu pantaloni. Părul roşcat îi era tuns scurt, iar pe nas avea ochelari cu rame de baga. Nu era atît de frumoasă, încît să întorci capul după ea.

Ar fi putut fi o bună secretară, o directoare de firmă, şi totuşi era inspectoarea şefă detectiv Hannah Bernstein, urmaşa unei familii de evrei ortodocşi, cu masteratul în psihologie la Cambridge, tatăl profesor universitar de medicină, bunicul rabin, amîndoi enorm de şocaţi cînd Hannah se hotărîse să intre în poliţie.

O carieră rapidă o adusese în Branşa Specială, de unde Ferguson şi-o luase ca asistentă.

În pofida înfăţişării şi a accentului distins al claselor superioare engleze, ucisese la datorie de trei ori şi, din cîte ştia generalul, încasase şi ea un glonţ.

Omul din spatele ei, Sean Dillon, era scund, neavînd mai mult de un metru şaizeci şi cinci, cu părul de acea culoare blondă învecinată cu albul.

Purta pantaloni negri, de catifea reiată, şi o geacă aviatică veche, de piele neagră, iar la gît avea un fular alb. Ochii săi foarte limpezi păreau lipsiţi de culoare şi era un om destul de chipeş, cu o vitalitate agitată, animalică.

Îşi ţinea permanent colţul stîng al gurii înălţat într-un fel de zîmbet care spunea că nu prea lua viaţa în serios şi poate niciodată n-o luase.

– Dumnezeu să apere munca de calitate, domnule general de Brigadă, salută el vesel, cu un accent clar irlandez ulsterian.

Ferguson puse jos pixul şi-şi scoase ochelarii de citit.

– Dermot Riley. Îţi spune ceva, Dillon?

Dillon scoase o tabacheră veche de argint, alese o ţigară şi şi-o aprinse cu o brichetă Zippo.

– S-ar putea zice că da. Eram doar doi băieţandri, cînd luptam împreună, prin vremurile grele ale anilor '70, în Brigada Derry a I.R.A. Provizorii.

– Împuşcînd soldaţi britanici, adăugă Hannah Bernstein.

– N-aveau decît să nu se fi înrolat, replică bine dispus Dillon, revenind apoi spre Ferguson. L-a săltat anul trecut Grupa Antiteroristă a Scotland Yard-ului, aici la Londra. Se pare că era membru al uneia din Unităţile de Serviciu Activ.

– Din cîte-mi amintesc, au găsit la el acasă Semtex şi armament divers.

– Adevărat, dar cînd l-au interogat, la Old Bailey, nici n-a tuşit măcar. L-au închis pentru cincisprezece ani.

– Călătorie sprîncenată, completă Hannah.

– Ei, da, sigur, fiecare are propriul punct de vedere, îi spuse Dillon. Pentru dumneata, e un terorist, cîtă vreme Riley se consideră un soldat, care luptă pentru o cauză dreaptă.

– Nu mai e cazul, interveni Ferguson. Tocmai am primit un telefon de la guvernatorul închisorii Wandsworth. Riley vrea să încheie un tîrg.

– Serios? încetă Dillon să mai surîdă, uşor încruntat. Şi de ce- ar vrea el să facă asta?

– Ai fost vreodată înăuntru la Wandsworth, Dillon? Dacă ai fi fost, ai şti de ce. Iadul pe pămînt, iar Riley a

avut la dispoziție șase luni să-i simtă gustul și încă paisprezece ani și jumătate rămași de stat acolo, așa că hai să vedem ce are de spus.

– Și vreți să aflu eu?

– Desigur. În fond, îl cunoști pe afurisitul ăsta. Și dumneata, inspectore. Aș dori să-ți știu părerea.

Își împinse scaunul înapoi, ridicîndu-se.

– Daimler-ul așteaptă, să mergem deci.

Și ieși.

Așteptară la vorbitorul închisorii Wandsworth. După un timp, ușa se deschise, iar Jackson îl introduse pe Riley în încăpere și o închise la loc.

– Sean, tu ești? întrebă Riley.

– Același dintotdeauna, Dermot.

Dillon își aprinse o țigară, trase în piept, apoi i-o întinse. Riley zîmbi:

– Așa făceai și pe vremuri, în Derry. Mai ții minte cînd alergam în cerc în jurul englezilor?

– Ba bine că nu, bătrîne; dar vremurile se mai și schimbă.

– Ei, tu te-ai schimbat cu siguranță. Și ai schimbat și taberele.

– În regulă, interveni Ferguson. V-ați făcut numărul de vechi amici. Acum, să ne-apucăm de treabă. Ce dorești, Riley?

– Să ies, domnule general, se așeză Riley pe unul dintre scaunele de la masă. Șase luni îmi ajung. Nu mai fac față, prefer să mor.

– La fel ca toți oamenii pe care i-ai ucis, replică Hannah.

– Da' dumneata cine ești?

– Inspector șef detectiv, Branșa Specială, îi spuse

Dillon, aşa că ai grijă cum te porţi.

– Am luptat într-un război, femeie, începu Riley, dar Ferguson îl întrerupse:

– Iar acum, te-ai săturat de cauza ta glorioasă. Deci, ce-mi propui?

Riley păru să ezite, iar Dillon spuse:

– E tare ca piatra, bulangiul, Dermot, dar foarte de modă veche. Un om de onoare, aşa că poţi să-i spui.

– În regulă, ridică Riley o mînă. Voi, ăştia, aţi crezut întotdeauna că în Londra funcţionau trei Unităţi de Serviciu Activ. Exista şi o a patra, organizată altfel. O casă elegantă, în Holland Park. Trei bărbaţi şi o femeie, toţi cu posturi bune în capitală. Şi mai e ceva – toţi patru, aleşi pe sprînceană, fiindcă erau născuţi sau crescuţi în Anglia. Ideali pentru camuflaj.

– Numele? întrebă Ferguson.

– Nu v-ar folosi la nimic. Nici unul nu are dosar de nici un fel la poliţie, dar, poftim.

Înşiră patru nume, pe care Hannah Bernstein le notă în carnet. Dillon privea nepăsător.

– Adresele? continuă generalul.

– Park Villa, Palace Square. O casă victoriană veche, într-o clădire.

– Deci, ai avut de-a face cu ei? întrebă Dillon.

– Nu, dar un prieten de-al meu, Ed Murphy, le era furnizor. Într- o noapte, a fost cam indiscret. Ştii cum e cînd tragi la măsea. Oricum, mi-a spus totul despre ei.

– Iar Murphy unde e acum?

– A fost rechemat în Irlanda, anul trecut.

Dillon se întoarse spre Ferguson, ridicînd din umeri:

– Eu să fi fost în locul lui, dispăream demult, mai ales după ce a fost săltat Dermot.

– De ce? întrebă Hannah. Nu există nici o legătură.

– Există întotdeauna, replică Dillon.

– Nu vă mai certați, îi opri Ferguson. Merită o încercare.

Bătu la uşă şi, cînd aceasta se deschise şi apăru Jackson, scoase din buzunar un plic.

– Du-i-l guvernatorului, să-l contrasemneze. E ordinul de eliberare a acestui om, în custodia mea. Pe urmă, du-l în celulă să-şi ia lucrurile. Noi aşteptăm în curte, în Daimler-ul meu.

– Prea bine, domnule general, bătu Jackson pas de defilare, ca la paradă, trăgîndu-se într-o parte a uşii pe cînd ieşeau în şir.

Cîțiva oameni aşteptau în ploaie, dincolo de poarta principală, eliberarea prizonierilor. Printre ei se afla avocatul ce se prezentase George Brown, lîngă un taxi londonez negru, cu umbrela deschisă.

Şoferul părea un taximetrist englez obişnuit, ceea ce şi era, dintr-o spiță foarte aparte, cu părul brunet şi cîrlionțat, încărunțit, şi un nas ce fusese rupt cîndva.

– Crezi c-o să meargă? întrebă el.

În acel moment, poarta se deschise şi ieşiră cîțiva oameni, urmați de Daimler.

– Acum, da, răspunse Brown.

Cînd Daimler-ul trecu, Riley, aşezat lîngă Dillon, față în față cu Ferguson şi Hannah, privi afară şi îl recunoscu pe Brown imediat. Îşi mută privirea. Brown făcu semn unui Ford sedan de vizavi, arătînd cu degetul, în timp ce maşina pleca de la bordură, pornind în urmărirea Daimler-ului. Intră în taxi.

– Şi acum? întrebă şoferul.

– A u să-i urmărească. Ferguson trebuie să-l cazeze undeva.

– Într-o casă sigură?

– Poate, dar cel mai garantat ar fi să-l ducă la Dillon, în Stable Mews[1], ceea ce e foarte comod, căci apartamentul lui Ferguson e imediat după colț, în Cavendish Square. De-asta am făcut toate pregătirile pe care le-am făcut. Vom vedea dacă am avut dreptate. Pînă una-alta, aşteptăm aici. Am ales o zi de vizită fiindcă aveam să fiu doar unul dintre două-trei sute de oameni şi nimeni de la vorbitor nu m-ar fi reținut, dar gardianul care m-a dus la Riley mă va recunoaşte. Jackson se numeşte.

Îşi consultă ceasul.

– Tocmai trebuie să fi ieşit din schimb. Stăm să vedem dacă apare.

Ceea ce Jackson şi făcu, peste douăzeci de minute, pornind grăbit spre cea mai apropiată stație de metrou. Era jucător apreciat de snooker[2], avînd meci de campionat la British Legion în aceeaşi seară şi voia să ajungă cît mai repede acasă ca să facă un duş şi să se schimbe.

Metroul era aglomerat ca de obicei şi, cînd intră, taxiul negru opri la bordură, iar Brown coborî şi intră după el. Jackson luă scara rulantă, apoi intră grăbit în pasaj, cu Brown pe urmele lui, la cîteva persoane distanță.

Peronul era aglomerat, iar Jackson se îmbluzi printre oameni, oprindu-se la margine. Din depărtare se auzea zgomotul trenului, aşa că Brown se apropie, în timp ce mulțimea pornea înainte.

Trenul apăru, stîrnind un vuiet şi un puternic curent

---

1. – *Stable* = grajd; *Mews* = 1. grajd(uri); 2. locuințe londoneze reamenajate în clădirile vechilor grajduri aristocratice (n.tr.)
2. – Varietate de biliard (n.tr.)

de aer, şi în acelaşi moment Jackson simţi o mînă pe spinare, ultimul lucru pe care-l mai ţinu minte din această viaţă cînd căzu cu capul înainte pe linie, drept în faţa trenului.

Şoferul de taxi aştepta neliniştit. Trebuise deja să refuze cîţiva clienţi şi îl cam treceau toate năduşelile, cînd Brown ieşi din gura de metrou, traversă grăbit trotuarul şi se aşeză în spate.

– S-a rezolvat? întrebă şoferul, pornind motorul.

– Precum capacul peste sicriu, replică Brown, în timp ce demarau.

Ferguson spuse:

– Vei sta cu Dillon, la el. Doar cinci minute distanţă pînă la apartamentul meu.

– Foarte comod, comentă Riley.

– Şi, fii băiat bun, încearcă să te porţi cu cap. Nu-ncerca vreo prostie, ca să fugi.

– De ce-aş face-o? Vreau să scap din povestea asta curat, generale. N-am chef să mă tot uit peste umăr tot restul vieţii.

– Bravo ţie.

În acel moment, Daimler-ul coti în Stable Mews, ocolind un furgon B.T. gri parcat lîngă trotuar şi un capac de canal ridicat, după o mică baricadă.

Un lucrător telefonist cu cască şi scurtă de skai galbenă, distinctivă, cu sigla B.T. imprimată pe spate, lucra în canal.

– Gata, duceţi-vă, îi expedie Ferguson. Inspectoarea şefă şi cu mine avem treabă.

– Cînd dăm lovitura? întrebă Dillon.

– În noaptea asta. Preferabil mai devreme, decît mai tîrziu.

Daimler-ul se îndepărtă, iar Dillon descuie uşa vilei şi îl introduse pe Riley înăuntru. Era o locuinţă mică şi foarte victoriană, cu un covor turcesc prelung, albastru cu stacojiu, în hol. Uşa unui *living-room* stătea deschisă, lăsînd să se vadă parchetul lustruit, o garnitură de mobilă din trei piese tapiţate cu piele neagră şi, ici-colo, covoraşe orientale. Deasupra şemineului era prins un tablou în ulei, „Tamisa noaptea, în epoca victoriană".

– Iisuse, observă Riley, ăsta-i un Atkinson Grimshaw şi face o grămadă de bani, Sean.

– Şi tu de unde ştii? întrebă Dillon.

– A, a trebuit odată să-l vizitez pe Liam Devlin la vila lui din Kilrea, lîngă Dublin. Avea cel puţin şase Grimshaw-uri pe pereţi.

– Acum are cinci, replică Dillon, turnînd whisky Bushmills în două pahare de pe gheridon. Pe ăsta mi l-a dat mie.

– Deci, lăbarul bătrîn mai trăieşte.

– Fii sigur. Optzeşcinci de ani, şi încă-şi mai dă şaptezeci.

– Legenda vie a I.R.A.

– Cel mai bun. Chiar şi în zilele mele bune şi ale lui rele, tot cel mai bun era. Pentru Liam, ridică el paharul.

Afară, la colţul fostelor grajduri, omul care lucra în canal se ridică, deschise portiera furgonului şi intră.

Un alt om îmbrăcat în telefonist B.T. stătea pe un taburet, manevrînd un microfon direcţional cu refracţie, lîngă care se învîrteau rolele unui magnetofon.

Se întoarse, zîmbind:

– Perfect. Am auzit tot ce-au spus.

La orele nouă ale acelei seri, Palace Square din Holland Park fu baricadat de poliţie. Ferguson, Dillon şi Ri-

ley stăteau în Daimler, lîngă poarta de la Park Villa, privindu-i pe agenții înarmați ai grupei antiteroriste spărgînd uşa din față cu ciocanele şi năvălind înăuntru.

– Pîn-aici, toate bune, comentă Ferguson.

Dillon luă umbrela maşinii, coborî şi-şi aprinse o țigară, stînd în ploaia torențială. Hannah Bernstein ieşi pe uşa din față şi veni spre ei.

Purta o salopetă neagră şi canadiană matlasată, iar la şoldul stîng avea un pistol Smith & Wesson în teacă.

Ferguson deschise portiera:

– Avem noroc?

– O grămadă de Semtex, domnule, şi mai multe cronometre. Se pare că am înăbuşit într-adevăr în faşă o campanie de dinamitări.

– Dar nici o Unitate de Serviciu Activ?

– Mă tem că nu, domnule general.

– V-am spus eu, interveni Dillon. Probabil au plecat de mult.

– Băga-mi-aş! înjură Ferguson. Vreau să pun mîna pe ei, Dillon.

– Ei, spuse Riley, eu m-am achitat. Nu e vina mea.

– Da, dar nici suficient nu e, replică Ferguson.

Riley se descurca bine de tot. Adăugă în ton o undă de neliniște.

– Auziți, doar n-o să mă trimiteți înapoi, la Wandsworth?

– Nu prea am încotro.

Glasul lui Riley adoptă starea de panică.

– Nu, numai asta nu. Fac orice. V-aş putea spune multe, şi nu numai despre I.R.A.

– Ca de pildă?

– Acu' doi ani. Jumbo-ul din Manchester, care a explodat deasupra Mării Irlandei. Două sute douăzeci de morți.

Haita aia de arabi, „Armata lui Dumnezeu", a făcut-o, şi ştiţi cine era şeful.

Chipul lui Ferguson se făcuse palid ca moartea.

– Hakim al Sharif.

– Vi-l pot găsi.

– Vrei să spui că ştii unde e asasinul ăla abject?

– Am vorbit cu el anul trecut. Făcea şi aprovizionări cu arme pentru I.R.A.

Generalul ridică o mînă.

– Ajunge.

O privi pe Hannah:

– Intră-n maşină, inspectore. Mergem la vila lui Dillon şi continuăm treaba.

Ibricul din bucătăria lui Dillon era de tip vechi, care fluieră cînd dă în clocot. Ferguson vorbea la telefon cu cei din comandament, Riley stătea pe canapeaua de lîngă cămin, iar Hannah Bernstein era la fereastră.

Se ridică în clipa cînd auzi ibricul şuierînd, dar Dillon spuse:

– Nici nu mă gîndesc. N-ar fi corect din punct de vedere politic. Fac eu ceaiul.

– N-ai decît, Dillon.

Pregăti un ceainic mare, îl puse pe o tavă, cu lapte, zahăr şi patru căni, şi duse totul înăuntru.

– *„Barry's Tea"*, Dermot, spuse el, numind marca favorită de ceai irlandez. Ai să te simţi ca acasă.

Hannah turnă, în timp ce Ferguson închidea telefonul. Luă ceaiul oferit de Hannah, spunînd:

– În regulă, s-o luăm de la capăt.

– Înainte de a fi arestat aici în Londra, anul trecut, începu Riley, am fost luat de şeful de Stat Major din Dublin, pe post de curier. A trebuit să zbor la Paris,

pentru a vizita o anumită bancă unde se găsea o servietă, într-un seif. Tot ce ştiu e că avea înăuntru o grămadă de bani, în dolari americani. N-am ştiut niciodată cît de mulţi. Am înţeles că era avansul pentru un transport de armament în Irlanda.

– Şi pe urmă?

– Aveam instrucţiuni exacte şi le-am aplicat. Am zburat în Sicilia, la Palermo, unde am închiriat o maşină şi am mers pînă pe coasta de sud a insulei, într-un port de pescuit numit Salinas, un loc uitat de lume. Mi s-a spus să telefonez la un anumit număr şi să spun doar atît: „A venit irlandezul."

– Continuă, îl îndemnă Ferguson.

– Apoi, a trebuit să aştept pe cheu, într-un bar numit „Cafeneaua engleză".

Povestea era atît de bine ticluită, încît Riley aproape că o credea şi el, iar Dillon fu cel care întrebă:

– Şi au venit?

– Doi bărbaţi, cu un Range Rover. Arabi. M-au dus la o vilă de pe malul mării, cam la şase, şapte mile de Salinas. Nu mai exista nimic în jur. Avea un ponton şi fel de şalupă.

– Şi Hakim al Sharif? întrebă Hannah.

– A, da. Foarte ospitalier. A numărat banii, mi-a dat o scrisoare sigilată pentru şeful de Stat Major din Dublin şi m-a invitat să rămîn peste noapte.

– Cîţi oameni avea? se interesă Dillon.

– Cei doi băieţi care m-au luat erau în mod clar băgătorii lui de seamă şi mai avea o pereche de arabi într-o căsuţă de-alături. Femeia gătea, iar soţul ei era om la toate. Se părea că aveau grijă de casă în lipsa lui Hakim.

Bău puţin ceai.

– A, şi mai stătea cu ei o arăboaică tînără. Cred că

era acolo ca să-l satisfacă ocazional pe Hakim. Cel puțin, așa dădea impresia.

Ferguson întrebă:

– Altceva de interes?

– Păi, nu era un musulman ca toți ceilalți. Bea mult whisky scoțian.

– Deci, s-a deschis? vru să știe Dillon.

– Numai în măsura în care i s-a dezlegat limba. Tot vorbea despre misiunile pe care le îndeplinise și cum făcuse de rîs serviciile de informații din zeci de țări. A, și mi-a spus că luase vila pentru șase ani. Era cea mai sigură bază a lui, zicea, fiindcă toți sicilienii din partea locului erau bandiți de-un fel sau altul și fiecare își vedea de treburile lui.

– Iar acum e tot acolo? se interesă Hannah.

Riley reuși să pară neconvins:

– Nu văd de ce n-ar fi, dar n-aș putea să jur.

Se lăsă liniștea. Într-un tîrziu, Ferguson spuse:

– Doamne, cît aș vrea să pun mîna pe el.

– Păi, dacă *este* acolo, și cred că sînt toate șansele să fie, spuse Riley, puteți obține ceea ce doriți. Vreau să zic, știu că e în altă țară, dar voi capturați mereu oameni din alte țări, să nu ziceți nu.

– E, cu siguranță, o idee, dădu din cap Ferguson.

– Ascultați, propuse Riley, trimiteți-l pe Dillon. Trimiteți pe cine vreți, și merg și eu, mă pun la dispoziție în tot timpul drumului.

– Și speli putina cu prima ocazie, Dermot băiatule, replică Dillon.

– Iisuse, Sean, de cîte ori trebuie să-ți spun? Vreau să ies basma curată din afacerea asta. N-am poftă să trăiesc pe fugă tot restul vieții.

Se întoarse spre Ferguson:

– Generale?

Ferguson se hotărî:

– Ia-l în oraş, la un restaurant, undeva, Dillon. Te sun în două ore.

Întoarse capul către Hannah:

– Gata, inspectore, avem de lucru.

Ieşi, urmat de Hannah, care înălță un moment din sprîncene spre Dillon.

Dillon se duse grăbit la gheridon, deschise un sertar şi scoase un Walther cu amortizor, pe care şi-l vîrî în pantalonii reiați, la spate, sub haină.

– Vorba aia din filmele proaste, Dermot, un pas greşit şi te omor.

– Ba n-ai să mă omori, Sean, fiindcă nu voi face nici unul.

– Bine, atunci mergem la „King's Head", de cealaltă parte a scuarului. Excelentă cîrciumă. Fac o plăcintă cu carne ca la mama acasă şi, după şase luni la Wandsworth, aş zice că ți-ar prinde bine o porție.

Riley gemu:

– Arată-mi doar drumul.

Se întorseseră doar de cinci minute, cînd sună telefonul. Dillon răspunse.

– Ferguson, se prezentă generalul. Uite cum procedăm.

Dillon ascultă atent, apoi dădu din cap:

– Perfect. Vă aşteptăm dimineață la nouă.

Închise telefonul şi-şi aprinse o țigară.

– Îi dăm drumul? întrebă Riley. Dillon dădu din cap:

– Ferguson a vorbit cu Escadra Specială de Comando a Infanteriei Marine din Akrotiri, baza suverană britanică din Cipru. Un anume căpitan Carter şi patru oameni au

primit misiunea. Vor pleca în Sicilia cu barca, dîndu-se drept pescari. Dacă vremea e favorabilă, ar trebui să ajungă la Salinas mîine spre seară.

– Şi noi doi?

– Ferguson ne ia la nouă, cu Hannah Bernstein, şi ne duc la Farley Field. Ăsta-i un poligon de instrucție R.A.F. Noi doi, plus Bernstein, vom zbura în Sicilia cu Learjet-ul Departamentului. Pînă la Salinas mergem cu maşina. Cînd sosim, Carter se va face cunoscut. Lear-ul va zbura mai departe, pînă în Malta.

– De ce în Malta?

– Fiindcă acolo ne ducem şi noi, după ce Carter şi băieții lui îl înhață pe Hakim. Á propos, tu şi cu mine îi vom însoți.

– Ca pe vremuri.

– O scurtă croazieră pe mare. Îți face bine, după Wandsworth.

Riley dădu din cap:

– Prevezi vreo problemă cu Hakim, în Malta?

– Nici una. Sînt de partea noastră. Vreau să zic, nu-i ca-n Bosnia. O injecție sau ceva, ca să stea cuminte, iar Lear-ul, în fond, este marcat cu rondelele R.A.F. Pînă-i trece răul lui Hakim, va fi la Londra.

În furgonul B.T., omul cu microfonul direcțional dădu din cap spre colegul său, apoi închise magnetofonul.

– Am prins totul. Pune capacul pe canal şi strînge, pînă raportez.

Un moment mai tîrziu, vorbea cu cel ce-şi spunea Brown.

– Perfect, pe curînd.

Închise telefonul şi coborî din maşină, ocolind pînă la volan. Peste un moment, celălalt i se alătură.

– Excelent, spuse omul de la volan. Mai bine nici că se putea. Oamenii noştri aşteaptă deja în Salinas, iar Riley şi Dillon vor fi acolo mîine seară.

– Ce s-a întîmplat?

În timp ce scotea maşina în scuar, şoferul îi povesti. Cînd termină, colegul său spuse:

– Escadra Specială. Ăştia-s tari de tot.

– Se va avea grijă de ei. Toate figurează în plan, exact cum a prevăzut Iuda. Este un geniu, omul ăsta – un geniu.

Ieşi din scuar, înscriindu-se în trafic, şi se îndepărtă.

CAPITOLUL 3

Turboreactorul Lear cu care aveau să zboare stătea pe pistă, în fața unui hangar. Avea un aspect foarte oficial, cu rondele R.A.F., iar cei doi piloți așteptau lîngă ușa cabinei, în salopete R.A.F. cu insemne de grad.

Cînd Daimler-ul se opri, Ferguson spuse:

– Totul corect și oficial. Ar trebui să ușureze mult treaba, în Malta.

Scoase din buzunar un mic toc de piele și i-l dădu lui Hannah Bernstein.

– Aici ai o seringă, gata încărcată. Îi faci amicului nostru Hakim o injecție în brat. Se va ține pe picioare, dar n-o să știe nici ce oră e, iar aici ai un pașaport pe care i l-am comandat la Falsificări. Abdul Krym, cetățean britanic.

Scoase din buzunarul de la piept încă un pașaport, pe care i-l dădu lui Riley:

– Ăsta-i al tău, varianta irlandeză. M-am gîndit că se potrivește mai bine cu accentul. Thomas O'Malley.

– Ce curios, răspunse Riley. Am avut cîndva o veri-

şoară îndepărtată, pe care o chema Bridget O'Malley.

– Relaţiile tale de rudenie nu mă interesează cîtuşi de puţin. Fii băiat bun, urcă la bord şi încearcă să faci ce ţi se spune.

Ieşiră cu toţii şi se apropiară de Lear. Căpitanul de Aviaţie Lacey, aflat la comandă, era om cu experienţă şi fusese detaşat în secţia lui Ferguson de doi ani. Îl prezentă pe copilot, căpitanul de Aviaţie Parry.

– Şi cît faceţi pînă-n Sicilia, căpitane? se interesă Ferguson.

– Azi avem vînt din faţă tot drumul, domnule general. Nu prevăd mai puţin de cinci ore încheiate.

– Dă-ţi toată silinţa.

Ferguson se întoarse spre ceilalţi.

– Gata, la drum cu voi, şi succes.

Urcară scara unul cîte unul, după care uşa se închise. Ferguson făcu cîţiva paşi înapoi, în timp ce motoarele porneau şi Lear-ul începea să ruleze spre capătul îndepărtat al aerodromului.

Străbătu vuind pista şi decolă.

– Acum totul depinde numai de tine, Dillon, murmură generalul, întorcîndu-se spre Daimler.

Totul era un vis, conchise Riley, şi se putea prea bine să se trezească în celula lui de la Wandsworth, în loc de a sta acolo pe fotoliul de piele, în cabina calmă şi elegantă a Lear-ului. Totul mersese conform promisiunilor lui Brown.

O privea pe Hannah Bernstein care, fără ochelari, scoase cîteva hîrtii din servietă şi începu să le citească.

Ciudată femeie, dar, din cîte auzise, o combatantă excelentă, şi n-o împuşcase ea pe tîrfa aia protestantă, Norah Bell, cînd încercase împreună cu Michael Ahern

să-l asasineze pe preşedintele Statelor Unite, cu prilejul vizitei la Londra?

Dillon veni din carlingă şi se aşeză în fotoliul de vizavi. Deschise barul.

– Bei ceva, Dermot? Whisky scoţian, teamă mi-e, nu irlandez.

– Merge, la drum.

Dillon găsi o sticlă pe jumătate plină cu „Bell's" şi turnă în două pahare. Îi dădu unul lui Riley, oferindu-i şi o ţigară.

– Ţigări, whisky şi femei nebune, nebune, nebune, cum zice cîntecul, numai pentru inspectoarea şefă nu. Ea crede că-mi scurtez zilele.

Hannah ridică privirea:

– Asta şi faci, Dillon, dar n-ai decît să te duci dracului în stilul tău.

Şi reveni la hîrtiile ei, în timp ce Dillon se întorcea spre Riley:

– Genul dur, dar ţine mult la mine. Ia spune-mi, e adevărat că ai avut o verişoară numită O'Malley?

– Iisuse, da. Nu ţi-am pomenit niciodată de ea? Maică-mea a murit cînd aveam cinci ani. Eram în Derry şi aveam o soră de zece ani, Kathleen. Bătrînu' meu nu putea face faţă, aşa că a chemat-o pe nepoata maică-mii, Bridget O'Malley, dintr-un sat numit Tullamore, situat între Blackwater River şi Knockmealdown Mountains. Un mic crîmpei din adevărata Irlandă de demult, locul ăla, pot să-ţi spun.

– Şi ea te-a crescut?

– Pînă la optişpe ani.

– Nu s-a măritat niciodată?

– Nu putea face copii, aşa că a găsit că n-avea nici un rost.

– Ce i s-a întîmplat?

– Tatăl ei era văduv. Fratele mai mare murise în armata britanică, luptînd undeva în Extremul Orient, aşa că, atunci cînd a murit şi taică-său, a moştenit ferma de lîngă Tullamore.

– Şi s-a întors?

– Era mică, dar era a ei.

– Aţi ţinut legătura?

– M-a ascuns de mai multe ori cînd eram pe fugă, Sean, deşi nu e de acord cu I.R.A. Merge la biserică de trei ori pe săptămînă, asta-i Bridget. N-are decît o fermă mică, patruzeci de vaci, cîţiva porci, capre, o mică turmă de oi pe coasta muntelui.

– Şi-ţi plăcea cînd te dădeai la fund acolo?

– Dacă-mi plăcea? se făcu Riley palid la faţă. Întotdeauna a spus că mie avea să mi-o lase. N-are decît doi bătrîni pensionari din sat care s-o ajute, aşa că erau o droaie de făcut. Şi eu, cu duhoarea zonei de război încă în nări, urcam pe munte să văd de oi, în ploaie, cu dogul ei alsacian, Karl, dînd să mă muşte de ţurloaie. Şi ştii ceva, Sean? Muream de plăcere, în fiecare clipă. Nu ţi se pare ciudat?

– Nu prea. Rădăcinile, Dermot, de astea avem nevoie cu toţii, iar rădăcinile tale sînt în ea.

– Dar ale tale, Sean, unde sînt?

– Poate nicăieri, absolut nicăieri. Cîţiva veri risipiţi ici şi colo, pe care nu i-am văzut de ani de zile şi probabil mor de frica mea.

Zîmbi.

– Urmează-mi sfatul, bătrîne. După ce scapi din povestea asta, întoarce-te în Irlanda, la ferma de lîngă Tullamore. Ţi s-a oferit un miracol. De la moarte, la viaţa în închisoarea Wandsworth, apoi în situaţia în care e acum.

– Ştiu. E ca lespedea dată în lături de pe gura mormîntului, în cea de-a treia zi.

– Exact, căscă Dillon. Acum trag un pui de somn. Trezeşte-mă peste-o oră.

Şi închise ochii.

Riley îl privi un timp. Băiat bun, Sean, un camarad de nădejde pe vremuri, în luptele din Derry, cu britanicii. Odată, cu un prilej memorabil, cînd lui Riley îi intrase un glonţ în piciorul stîng, Dillon refuzase să-l părăsească şi îl tîrîse la adăpost prin canalizarea oraşului.

Se uită la Dillon, care dormea. Regret, Sean, îi venea să spună, dar ce rost ar fi avut? Nu suporta gîndul de a se întoarce la Wandsworth, pentru încă paisprezece ani şi jumătate de viaţă în iad, aşa că închise ochii, încercînd să adoarmă şi el.

În jurul orelor două după-amiaza, ajunseră deasupra Siciliei, lăsînd oraşul Palermo într-o parte, şi aterizară la Punta Raisi.

Lacey ascultă ordinele din turnul de control şi rulă spre o zonă retrasă din capătul aeroportului, unde erau parcate cîteva avioane particulare. În faţa hangarului stătea un bărbat scund, cu beretă de postav şi scurtă veche de zbor, iar alături era parcat un Peugeot.

– Cine să fie? întrebă Riley.

– Nu te lăsa înşelat de aparenţe, domnule Riley, răspunse Hannah. Este colonelul Paolo Gagini, din Serviciul Secret de Informaţii Italian. A băgat la răcoare mai mulţi naşi mafioţi decît oricine şi ne e vechi prieten.

Parry deschise uşa avionului, iar Lacey coborî, urmat de toţi ceilalţi.

Gagini se apropie de ei.

– Inspectore, mă bucur să te revăd, şi pe dumneata,

Dillon. Tot activ şi tot întreg? Uluitor.

Dillon îi strînse mîna.

– El e Tom O'Malley, un coleg.

Măsurîndu-l pe Riley cu privirea, Gagini rîse sonor:

– Coleg, zici? Ei, am trăit s-o văd şi pe asta!

– N-o mai face pe poliţistul, Paolo, îi spuse Hannah.

– Pentru dumneata, orice, inspectore. Întotdeauna am găsit frumuseţea cu creieri mai interesantă decît frumuseţea simplă, şi fac orice pentru vechiul meu prieten Charles Ferguson. Nu ştiu de ce ai venit aici şi nici nu vreau să ştiu, încerc numai să nu afle ziarele.

Se întoarse spre Lacey:

– Iar pentru dumneata ce pot face, căpitane?

– Trebuie să realimentez, iar următoarea escală e Malta.

– Perfect. Stai să mă ocup mai întîi de prietenii dumitale aci de faţă.

Îi conduse spre Peugeot. Şoferul coborî, un bărbat mărunţel şi vioi, cu cămaşă cadrilată şi blugi.

– Domnule colonel?

Gagini îi puse o mînă pe creştet:

– Luigi, te-am făcut sergent fiindcă am crezut că ai o oarecare inteligenţă. Această domnişoară este inspector şef, aşa că trateaz-o corespunzător. Domnul Dillon şi domnul O'Malley sînt colegi de-ai noştri. Îi duci peste insulă şi-i laşi la Salinas. Pe urmă, te întorci aici.

– Am înţeles, domnule colonel.

– Şi dac-o cacariseşti în vreun fel, te las fără moştenitori.

Luigi zîmbi, deschizînd portiera din spate. Înăuntru erau două banchete.

– Domnişoară inspector şef.

Hannah îl sărută pe Gagini pe obraz şi se aşeză pe o

canapea. Dillon şi Riley o ocupară pe cealaltă. Gagini le surîse pe fereastra deschisă:

– Succes la vînătoare, prieteni.

Se retrase, iar Luigi porni.

Era ziua vreunui sfînt, căci, în timp ce treceau prin Palermo, încetiniră ca melcul, circulaţia fiind îngreunată de diverse procesiuni religioase. Oameni în robe cu glugă purtau un catafalc enorm, cu o statuie ornamentată a Fecioarei deasupra.

– Ia te uită la ăştia, comentă Riley. Un popor foarte religios.

– Da, confirmă Hannah Bernstein. Dar nu e o Fecioară ca oricare alta. Nu i-ai observat pumnalul din inimă?

– Asta ţi-e Sicilia, adăugă şi Dillon. Aici, există un adevărat cult al morţii. Cred că verişoarei tale Bridget nu i-ar plăcea deloc, Dermot.

– Chiar că nu i-ar plăcea, încuviinţă Riley cu convingere, dar privi totuşi pe fereastra deschisă, fascinat.

Ieşiră din Palermo, spre centrul insulei, urmînd drumul folosit îndeobşte de turiştii care mergeau la Agrigento, pe coasta sudică, printr-un peisaj fără seamăn.

Depăşeau ţărani călări pe măgari, cu coşuri de zarzavaturi pentru piaţă, bătrîni cu şepci de tweed şi costume peticite, de obicei înarmaţi cu cîte o *lupara,* puşca de vînătoare cu ţeava scurtă preferată de sicilieni, agăţată la umăr. Femei în negru lucrau pe cîmpii sau mergeau în şir pe marginea drumului, cu coşuri pe cap, părînd nepăsătoare faţă de canicula şi faţă de satele cu clădiri seculare şi şanţuri căscate pe mijlocul drumului, de unde mirosul de urină se simţea pătrunzător în arşiţa soarelui.

– Iisuse, Marie şi Iosif, mie dă-mi Irlanda în orice zi

din săptămînă. Jalnică țară mai e asta, comentă Riley.

– A rămas la un nivel aproape medieval, observă Hannah Bernstein.

Luigi vorbi pentru prima oară, într-o engleză perfectă:

– Sînt oameni sărmani, striviți de sărăcie. Marii moşieri şi Mafia i-au secătuit ani de zile, iar în Sicilia nu există decît pămîntul. Livezi de măslini, podgorii şi, în ultima vreme, turiştii.

– Scăldată în sînge de-a lungul anilor, spuse Dillon. Toți şi-au făcut de cap, de la arabi pînă la normanzi. Ştiai că Richard I al Angliei a fost odată rege aici? o întrebă el pe Hannah.

– Nu, se miră ea, n-am ştiut. În fiecare zi înveți cîte ceva nou.

– Nu-i aşa? mai comentă Dillon, aprinzîndu-şi o țigară.

În acelaşi timp, în Corfu, Marie de Brissac mergea pe cărarea de pe faleză, dinspre o căsuță pe care o închiriase pe coasta de nord-est a insulei.

Era o femeie zveltă, de douăzeci şi şapte de ani, părînd mai tînără. Purta un tricou şi pantaloni scurți kaki, iar pălăria de paie îi umbrea fața calmă şi inteligentă, cu pometi înalți. Îşi legase părul blond într-o coadă de cal şi ducea în mînă o cutie frigorifică, trusa de vopsele în cealaltă mînă, iar şevaletul sub braț.

Plaja în formă de potcoavă era fermecătoare, oferindu-i vedere liberă spre Albania într-o parte şi spre Grecia în cealaltă. Scaunul pliant era în locul unde îl lăsase, după o stîncă, alături de o umbrelă. Le potrivi cum îi era mai bine, îşi instală şevaletul şi se apucă de lucru. Acuarelele erau favoritele ei, mult mai mult decît uleiurile.

Făcu rapid o schiță în cărbune a priveliștii din fața ei, prinzînd o barcă de pescari în trecere, apoi o șterse parțial și începu să picteze.

Încă nu trecuse peste moartea iubitei sale mame. Vila era un refugiu, cel puțin în mintea ei. Fără servitori, doar cu o țărancă ce venea pe măgar de trei ori pe săptămînă, cu pîine proaspătă, lapte și lemne de foc. Avea timp să reflecteze la sensul și scopul vieții, și să picteze, desigur.

Deschise cutia frigorifică. Printre altele, avea înăuntru o sticlă de „Chablis", de la gheață. Îi scoase dopul și-și turnă un pahar.

– Ciudat, spuse ea încet, dar se pare că toți mor în jurul meu. Mai întîi Maurice, în idiotul ăla de război din Golf, apoi generalul, iar acum, maman. Mă întreb ce-oi fi făcut?

Nu percepu nici un sunet apropiindu-se, auzind numai glasul care spuse:

– Excelent, admir mai ales zona de culoare albastră și felul cum o contopești cu linia țărmului.

Ridică privirea, pentru a-l vedea stînd în fața ei. Probabil cam de aceeași vîrstă, cu păr blond și un chip puternic, bronzat. Purta jeanși și o haină marinărească veche. Engleza lui avea un accent străin slab, pe care Marie nu reușea să-l identifice.

– Nu vreau să par neprimitoare, spuse ea, dar e o plajă privată.

– Da, știu, la fel cum știu că ești contesa de Brissac.

Marie își dădu seama, evident, că nu era un intrus oarecare, ci venise cu un anumit scop.

– Cine ești?

– Ce poate însemna un nume? zîmbi el. Să zicem, David Braun.

Scoase sticla de „Chablis" din cutia frigorifică şi examină eticheta.

– Interesant, spuse el, turnînd un pahar şi gustînd. Nu-i rău, nu-i rău deloc.

– Mă bucur că-ţi place.

Ciudat, dar nu-i era deloc frică. Nu era o întîlnire întîmplătoare, nu prezenta nici o ameninţare de viol.

Braun fluieră, strigînd apoi, nu în engleză de astă dată, iar pe cărare coborî să i se alăture un tînăr.

– Ebraica, spuse Marie. Ai vorbit în ebraică. Am fost şi eu în Israel. Recunosc limba.

– Perfect, îşi termină el vinul. Şi-acum, reluă, în engleză, strînge lucrurile domnişoarei şi urmează-ne la vilă.

– Despre ce e vorba? întrebă ea calmă.

– Toate la timpul lor, contesă, gesticulă Braun cu o mînă. După dumneata, dacă eşti amabilă.

Lîngă casă era parcat un microbuz Ford. Celălalt tînăr îi puse materialele de pictură în spate, iar Marie văzu că în maşină se aflau şi toate valizele ei.

– Á propos, el e Moshe, o informă David Braun. A început să împacheteze în momentul cînd ai plecat. Dulapul, cum se spune prin partea locului, e gol. Ştiu că în timp ce te-ai aflat aici ai circulat numai cu taxiul, aşa că bătrîna, cînd va veni cu măgarul ei, o să creadă că ai plecat şi nimic mai mult.

– Unde?

Îi deschise portiera din spate:

– Caleaşca te aşteaptă şi urmează un interesant zbor cu avionul. Ce-ar putea fi mai minunat?

Marie ezită, apoi se supuse, iar Braun se aşeză lîngă ea. În timp ce Moshe pornea, întrebă:

– Şi destinaţia finală?

– Ei, ceri prea mult. Bucură-te doar de călătorie. Ad-

miră privelişte de-acolo, de exemplu.

Fata întoarse automat capul, simţi o înţepătură în braţul drept, dezgolit, şi cînd privi, văzu în mîna lui Braun o seringă medicală de plastic.

– Fir-ai al dracului! strigă. Ce-i asta?

– Are importanţă? Aruncă seringa pe fereastra deschisă. Acum vei dormi – un somn plăcut şi îndelungat. Ba chiar, la deşteptare, te vei simţi mai bine.

Marie încercă să răspundă, dar pleoapele i se îngreunaseră şi, dintr-o dată, nu-l mai văzu pe Braun, în timp ce se cufunda în beznă.

În Sicilia, peugeot-ul ajunsese la altitudine, muntele Cammarata înălţîndu-se într-o parte, la două mii de metri.

– Pare o ţară aspră, comentă Riley.

Luigi dădu din cap:

– Acolo s-a adăpostit Salvatore Guiliano, ani de zile. Armata şi poliţia nu l-au putut prinde niciodată. Un mare om, un adevărat sicilian.

– Un mare bandit, vrea să spună, îi precizează Hannah lui Riley, care plătea din cînd în cînd chiria cîte unei bătrîne foarte sărace şi-i plăcea să se considere un Robin Hood.

– Dumnezeule, dar nemiloasă mai eşti, femeie, interveni Dillon. Guiliano n-a fost un băiat chiar atît de rău.

– Exact genul de om care ţi-ar plăcea ţie.

– Ştiu, rău ca mine.

În acel moment, intrară într-un sat, iar Dillon adăugă:

– O haltă de ajustare, Luigi. Să-mi rezolv problemele, cum am putea face cu toţii, cred.

– Desigur, signor.

Opriră în faţa unei *trattoria* cu cîteva mese şi scaune

de lemn negeluit sub un umbrar. Proprietarul, un bătrîn cărunt cu şorţ pătat, îi salută. Luigi îi vorbi în şoaptă, apoi se întoarse:

– Toaleta e în spate, domnişoară inspector şef.

– Să mergem, o invită vesel Dillon. Intrăm cu rîndul.

Hannah îl urmă pe Luigi, care intră şi se duse la tejghea să comande de băut. Înăuntru era întuneric, iar mirosul de toaletă se simţea inconfundabil. Dillon şi Riley îşi aprinseră ţigările, ca pentru un fel de compensaţie. Singura concesie făcută vremurilor moderne era un aparat espresso.

Luigi se întoarse spre ei:

– Merge o cafea?

– De ce nu? răspunse Dillon.

Hannah ieşi din penumbră, cu o mutră acră:

– Prefer să nu întîrzii mult pe-aici, domnilor. Aştept afară.

Dillon şi Riley găsiră toaleta, care se prezenta într-un hal fără de hal. Dillon intră primul şi, la ieşire, se cutremură.

– Fă repede, Dermot. Acolo poţi să şi mori.

Luigi încă mai stătea să ia cafelele, iar Dillon porni spre intrarea cu mărgele, oprindu-se să-şi mai aprindă o ţigară. O auzi pe Hannah scoţînd un strigăt indignat. Ieşi, aruncînd ţigara.

Hannah stătea aşezată la o masă, unde i se alăturaseră doi tineri, lucrători agricoli săraci-lipiţi, după cum arătau, cu vestoane peticite, jambiere scîlciate de piele şi şepci de postav. Unul se aşezase pe masă, cu puşca agăţată la umăr, rîzînd, iar celălalt o mîngîia pe Hannah pe ceafă.

– Am spus să încetezi!

Se înfuriase de-a binelea şi vorbea în italiană.

Rîzînd, omul îşi coborî mîna pe spatele ei. Dillon îi trînti un pumn în rinichi, îl apucă de guler şi-l repezi într-o parte cu capul înainte, făcîndu-l să se împiedice de un scaun şi să cadă.

Practic din aceeaşi mişcare, se răsuci şi-i aplică celui aşezat pe marginea mesei un pod de palmă, simţindu-i nasul cum ceda, în timp ce individul se prăbuşea la pămînt.

– Am venit, Sean! strigă Dermot, ieşind în fugă printre mărgelele uşii. Cel ce căzuse primul scoase un cuţit, în timp ce se ridica, iar Dermot îl prinse de încheietură şi i-o răsuci, făcîndu-l să-l scape. Celălalt îşi trase peste cap cureaua puştii, cu faţa toată o mască de sînge. În timp ce încerca să armeze, Dillon îi zbură arma într-o parte şi-i aplică un pumn năprasnic în stomac; omul scăpă *lupara* din mîini.

Se auzi o singură împuşcătură, cînd ieşi Luigi, trăgînd un foc în aer. Dintr-o dată, părea alt om, cu pistolul într-o mînă şi legitimaţia în cealaltă.

– Poliţia, anunţă el. Lăsaţi jos *lupara* şi întindeţi-o.

Cei doi se îndepărtară împleticiţi. Bătrînul apăru şi el, cu o stranie nepăsare, aducînd patru ceşti de espresso pe o tavă. O puse în mijlocul mesei.

– Scuze pentru tărăboi, tataie, îi spuse Dillon, într-o italiană excelentă.

– Nepotu-meu şi prietenu' lui, ridică din umeri cîrciumarul. Băieţi răi.

Luă *lupara*.

– Am eu grijă s-o primească pe asta înapoi şi nu vă costă nimic. Îmi pare rău că signorina a fost molestată astfel. Mai mare ruşinea.

Intră, iar Dillon luă una dintre cafele.

– Îi e ruşine. Erau nepotul lui şi un prieten.

– Am auzit ce-a spus, replică Hannah. Ştiu italiana la fel de bine ca tine.

Dillon se întoarse spre Riley:

– Îţi mulţumesc, Dermot.

– N-ai de ce. Ca pe vremuri.

– Vă mişcaţi repede, signor, observă Luigi.

– Ba bine că nu, spuse Hannah, în timp ce-şi bea cafeaua. Şutul şi pumnul, ăsta-i Dillon al nostru, şi să-l vezi cu pistolul.

Dillon zîmbi amabil:

– Bine mai meşteşugeşti cuvintele, fată dragă. Acum bea şi hai să mergem.

În timp ce îşi continuau drumul spre Coasta de Sud, peisajul se preschimba, devenind mai blînd.

– În timpul războiului, pe-aici au venit americanii, în drum prin Cammarata, spre Palermo. Soldaţii italieni au fugit, după ce Mafia le-a dat directivă să-i sprijine pe americani împotriva germanilor, le explică Luigi.

– Şi de ce au făcut asta? se interesă Dillon.

– Americanii îl eliberaseră din închisoare, la New York, pe marele don mafiot, Lucky Luciano.

– Alt gangster, comentă Hannah.

– Poate, signorina, dar rezolva toate treburile şi oamenii credeau în el. A intrat iarăşi la închisoare, în America, însă a fost eliberat în 1946. Graţiat, se spune: pentru servicii aduse ţării.

– Şi crezi în fantasmagoria asta?

– În timpul campaniei, tatăl meu l-a văzut în satul Corleone.

Dillon rîse sonor:

– Asta zic şi eu că-i gogonată!

Pe măsură ce peisajul se îndulcea, peste tot apăreau

flori, floarea-grîului pe pantele colinelor, cu petale galbene, orhidee, rugine şi genţiane.

– Ce frumuseţe, oftă Hannah. Şi, totuşi, atîtea secole de violenţă şi omoruri. Mare păcat.

– Ştiu, răspunse Dillon. La fel ca „Biblia". Din partea mea, sînt doar în trecere.

Închise ochii, iar Riley îl privi şi se simţi din nou ca în avion, îngrozitor de vinovat, dar n-avea ce face, la urma urmei. În curînd aveau să ajungă la Salinas şi totul se termina. Era o oarecare mîngîiere.

Marie de Brissac se trezi aproape într-o clipă, la un moment dat nu era nimic, întuneric de mormînt, iar în următorul vedea lumina palidă a înserării. Primul lucru de care fu conştientă era că se simţea bine fizic, fără dureri de cap sau ameţeli, ceea ce părea ciudat.

Zăcea pe un pat mare cu baldachin, într-o cameră cu tavan boltit şi lambriuri închise de stejar. Se vedea mobilă din lemn de stejar, masivă şi veche, iar pe peretele din faţă o tapiserie cu un fel de scenă medievală. Uşa ce părea a duce afară era tot din stejar, bătută cu bande de fier. Lîngă pat se mai afla o uşă.

Exista o fereastră mare, cu gratii, desigur, o masă şi trei scaune alături. Omul care îşi spuneá David Braun citea o carte, aşezat pe un scaun. Ridică privirea.

– Aha, te-ai trezit. Cum te simţi?

– Bine, răspunse ea, ridicîndu-se în capul oaselor. Unde mă aflu?

– A, în altă ţară, atîta e de ajuns să ştii. Îţi aduc o cafea, sau ceai, dacă preferi.

– O cafea ar merge, tare, neagră, cu două cuburi de zahăr.

– Nu durează mult. Uită-te prin jur.

Deschise uşa şi ieşi, după care Marie auzi o cheie răsucindu-se în broască. Se ridică, merse la cealaltă uşă şi, deschizînd-o, văzu o baie spaţioasă, de modă veche. Toaleta, lavaboul şi cada cu duş păreau să dateze din secolul al nouăsprezecelea, dar pe raftul de lîngă lavoar se înşirau mai multe articole de toaletă.

Săpunuri, şampoane, deodorante, pudră de talc, diverse şervețele igienice. Mai exista un uscător electric de păr, piepteni şi perii, iar lui Marie îi trecu prin minte că era foarte posibil ca toate acelea să fi fost procurate anume pentru ea.

Convingerea i se întări cînd descoperi pe biroul din dormitor un cartuş de „Gitanes", ţigările ei favorite, şi două brichete de plastic. Deschise un pachet, scoase o ţigară şi şi-o aprinse, după care se duse la fereastră, unde privi printre zăbrele.

Clădirea, ce-o fi fost, era situată pe marginea unei faleze. Jos se afla un golf cu un debarcader vechi şi o şalupă amarată.

În continuare nu se vedea decît o mare foarte albastră, în lumina tot mai slabă a asfinţitului. Cheia clănţăni în uşa din spatele ei şi intră Braun, cu o tavă.

– Deci, te-ai instalat?

– Se poate spune şi aşa. Cînd primesc cîteva explicaţii?

– Şeful va veni în cîteva minute. El decide.

Marie luă cartea pe care o citise. Era în engleză, o ediţie cu *„The Four Quartet"* de T.S. Eliot.

– Îţi place poezia? îl întrebă.

– Îmi place Eliot.

Şi cită, incorect:

– În sfîrşitul nostru ne este începutul, şi aşa mai departe. Spune atît de multe, într-un mod atît de simplu.

Merse pînă la uşă, unde se opri.

– Nu vrea să-i vezi faţa, aşa că să nu te alarmezi.

Ieşi, iar Marie îşi termină cafeaua, mai turnă o ceaşcă şi-şi aprinse încă o ţigară. Un timp, se plimbă prin încăpere, încercînd să înţeleagă ceva, dar adevărul era că nu găsea nici un sens. În spatele ei se auzi cheia şi, în timp ce Marie se întorcea, uşa se deschise.

David Braun intră şi se trase într-o parte, iar omul care îl urmă o şocă de-a binelea. Părea înalt cam de un metru optzeci, cu umeri laţi, îmbrăcat într-un trening negru.

Şocul se datora măştii de ski tricotate, negre, de pe faţa lui, prin care ochii păreau să sticlească. Una peste alta, o arătare sinistră, cum nu mai văzuse în viaţa ei. Glasul, cînd vorbi, avea un accent american clar, din Boston.

– E o mare plăcere, contesă, şi îmi prezint scuzele pentru deranj.

– Dumnezeule, eşti american, şi eu care credeam că eraţi israeliţi, cînd am auzit vorbă ebraică.

– Draga mea contesă, jumătate din oamenii aflaţi în Israel vorbesc engleza cu accent american. Acolo ne-am făcut studiile cei mai mulţi dintre noi. Cele mai bune universităţi din lume.

– Serios? Chestiune de opinie.

– Da, uitasem. Dumneata ai studiat la Oxford şi la Universitatea din Paris.

– Eşti bine informat.

– Ştiu totul despre dumneata, contesă – totul. N-a mai rămas nici un secret.

– Iar eu nu ştiu nimic despre dumneata. Numele, de exemplu.

Îi văzu dinții prin deschizătura pentru gură, părînd că zîmbea.

– Iuda, răspunse el. Numeşte-mă Iuda.

– E foarte biblic, dar, din păcate, are o conotație nefericită.

– A, da, înțeleg la ce te referi. Iuda l-a trădat pe Christos în Grădină, ridică el din umeri. Dar a avut motive politice temeinice. Iuda Iscarioteanul era zelot. Dorea ca țara lui să se elibereze de romani.

– Şi dumneata?

– Eu doresc ca țara mea să se elibereze de toată lumea.

– Dar ce mă priveşte asta pe mine, pentru numele lui Dumnezeu?

– Mai tîrziu, contesă. Pînă atunci, David îți va satisface toate necesitățile. Va trebui să mănînci aici, dar, dacă doreşti ceva deosebit, cere-i lui. Pe rafturi se găsesc destule cărți şi ai materialele de pictură. Mai vorbim.

Braun îi deschise uşa şi îl urmă afară. Acolo, Iuda îşi scoase cagula, trecîndu-şi degetele prin părul scurt, arămiu. Avea un chip cu pomeți proeminenți, ochi albaştri şi o anume vitalitate dinamică. Părea de cincizeci de ani.

– Ocupă-te de ea, David, spuse el. Tot ce doreşte, deocamdată.

– E ca şi făcut.

Braun ezită.

– Este o femeie plăcută. Chiar intenționezi să mergi pînă la capăt, dacă nu obții ceea ce doreşti?

– Fireşte, răspunse Iuda. Ce e, David, te moleşeşti?

– Bineînțeles că nu. Cauza noastră e dreaptă.

– Ei bine, ține minte în primul rînd asta. Ne vedem mai tîrziu.

În timp ce se întorcea să plece, Braun spuse:

– Vreo veste de la Aaron şi de la ceilalţi doi?

– A telefonat din Salinas, de la radioul navei. Merge, David.

Cel ce-şi spunea Iuda zîmbi:

– O să reuşească. Numai nu-ţi pierde credinţa.

Se îndepărtă pe coridorul pardosit cu dale de piatră, iar Braun descuie uşa şi intră. Marie se răsuci din faţa ferestrei.

– Ai venit. Deci, lupul cel mare şi rău s-a dus?

– Ştiu că nu eşti vegetariană. Menu-ul de astă seară conţine vichyssoise, urmată de biban de mare proaspăt, fript, cartofi, salată asortată şi diverse fructe la desert. Dacă nu-ţi place peştele, avem frigărui de miel.

– Vorbeşti ca un ospătar, dar nu, merge într-adevăr foarte bine.

– De fapt, eu sînt bucătarul. Vrei un vin alb?

– Nu, un Bordeaux mi-ar calma nervii şi niciodată n-am acceptat ideea că trebuie să bei roşu sau alb după cum dictează mîncarea. Beau ceea ce-mi place mie.

– Bineînţeles, contesă, făcu el o semiplecăciune.

Cînd o deschise, Marie mai adăugă:

– Şi, David?

– Da, contesă? se întoarse el.

– Dacă tot îţi place atît de mult Eliot, mai reţine un citat din *The Waste Land*.

– Şi care ar fi acela, contesă?

– „Cred că sîntem pe aleea şobolanilor, unde morţii şi-au pierdut oasele."

Surîsul lui David se cam şterse. Deschise uşa şi ieşi. Cheia ţăcăni în broască şi, deodată, lui Marie i se făcu foarte frică.

CAPITOLUL 4

Salinas consta din cîteva case răzlețe și un port, cuprins între două diguri și plin cu mici bărci pescărești. Luigi străbătu cheul și opri în fața localului pe a cărui firmă scria „*English Caf*".

– Dumnezeu știe de ce-i zice așa, comentă el.

– Poate servesc mic dejun englez complet, își dădu Dillon cu presupusul. Turiștilor englezi le place.

– Care turiști? ridică din umeri Luigi. Oricum, am ajuns. Eu întorc și pornesc înapoi spre Palermo.

Coborîră din mașină, iar Hannah îi strînse mîna:

– Mii de mulțumiri, sergent. Ca între copoi.

Zîmbi, sărutîndu-l pe obraz, după care Luigi plecă.

Dillon urcă primul treptele. Seara era caldă și, întrucît se întuneca, la bordul unora dintre ambarcațiunile din port se aprinseseră lumini. Deschise ușa și intră. Vreo șase pescari stăteau în cîrciuma sărăcăcioasă, foarte încinsă, al cărei ventilator din tavan părea stricat.

Îl salută pe barman cu un gest și se întoarse spre ceilalți:

– E o bombă. Să stăm afară.

Aşa făcură, ocupînd o masă de lîngă balustrada verandei, iar cîrciumarul apăru.

– Ce aveţi de mîncare? îl întrebă Hannah, în italiană.

– Facem numai un singûr fel în fiecare zi, signorina. Astă seară e cannelloni ripieni. Bucătarul nostru are o specialitate umplută, cu carne şi ceapă. Puteţi lua şi o salată alături.

– Bine, şi adu-ne şi o sticlă de vin, ceru Dillon. Ceva de la rece.

Îi explică lui Riley perspectivele mesei, în timp ce barmanul aducea trei pahare şi o sticlă la masă. Turnă într-un pahar, iar Dillon îl mirosi.

– Ăsta e. Passito. Tare, foarte tare. Din trei pahare, ai căzut pe spate, îi zîmbi el lui Hannah. Eu în locul tău, aş bea o limonadă, fată dragă.

– Mai du-te-n mă-ta, Dillon.

În acel moment, cîrciumarul ieşi, urmat de o femeie robustă care aducea o tavă cu trei farfurii şi un coş cu pîine.

Le depuse pe masă şi plecară amîndoi. Mîncarea era excelentă, iar Riley lăsă farfuria curată.

– Aşa să-mi ajute Dumnezeu, pîinea asta a fost cea mai bună de cînd am gustat bucătăria verişoarei mele Bridget.

– A fost bună, trebuie să recunosc, răspunse Dillon, deşi nu-s prea sigur că era strict cuşeră.

– Nu fi prost, Dillon, replică Hannah rece. Pe mine „Biblia" nu mă-nvaţă să mă înfometez în situaţii dificile. Acum, mai beau un pahar de vin.

În timp ce Dillon turna, un glas calm întrebă într-o engleză corectă, de şcoală publică:

– Inspector-şef Bernstein?

Cu toții se întoarseră, privindu-l pe omul care stătea la baza scării.

– Jack Carter.

Era de înălțime medie şi purta un chipiu marinăresc pătat de sare, veston bleumarin cu catarame de alamă brunată şi jeanşi. Avea chipul bronzat şi era mai tînăr decît se aşteptase Dillon. La vreo douăzeci şi cinci de ani, nu mai mult.

Hannah făcu prezentările:

– Sean Dillon şi Thomas O'Malley. Sînt...

– Ştiu foarte bine cine sînt, domnişoară inspector şef. Am fost informat amănunțit.

Li se alătură pe verandă, iar Dillon îi oferi un pahar de vin, dar Carter clătină din cap:

– M-am interesat deja de vila prietenului nostru Hakim, de cum am sosit, discret, desigur. Nu sînt multe ca ea în zonă, aşa că a fost uşor de găsit. Am dat o raită prin apropiere.

– A fost înțelept? întrebă Hannah.

– Nici o problemă. Sînt multe bărci de pescari pe-aici, iar şalupa noastră nu e foarte diferită de ele, cînd o camuflăm cu cîteva năvoade. Alte iscodeli discrete prin sat ne-au dat de înțeles că Hakim e la vilă. Cei doi haidamaci ai lui au ieşit azi-dimineață la cumpărături.

– Foarte eficient, comentă Dillon. Şi, cînd atacăm?

– Pe la miezul nopții. N-are nici un rost să pierdem vremea, iar avionul aşteaptă în Malta. Vom merge la barcă şi vă arăt cum avem de gînd să acționăm. E inutil de spus că voi avea nevoie de informațiile domnului Riley...

– Ale domnului O'Malley, precizează Dillon.

– Da, desigur. Deci, voi avea nevoie de informațiile domnului O'Malley. În fond, el a fost chiar înăuntru.

Se întoarse spre Hannah.

– Dumneavoastră stați pe poziție aici pînă ne întoarcem, domnişoară inspector şef. Au camere de închiriat la etaj.

Hannah dădu din cap:

– Vin cu voi la barcă, doar ca să văd cu ochii mei. Apoi, voi reveni aici să mă cazez.

Pe cheu era linişte, apa plescăia sub dig, de undeva cînta muzică, mirosea a mîncare. Ambarcațiunea era o vedetă acoperită cu plase, aşa cum indicase Carter. Doi bărbați cu bonete tricotate şi vestoane de marinari lucrau pe punte, în fața timoneriei.

– Ştiu că nu arată prea grozav, dar poate atinge douăzeci şi cinci de noduri, spuse el, strigîndu-le apoi celor de pe punte: Eu sînt!

Adăugă, către Hannah:

– Am mai adus doi, dar acum sînt pe uscat. Pe-aici.

Îi conduse pe punte, pînă în salonul principal. Pe masă erau întinse două hărți.

– Iată, le arătă el. Salinas, iar aici e vila, la est. Am încercuit-o cu roşu.

Se aplecară cu toții asupra mesei, iar Riley constată că transpira şi-i venea să verse. Hannah fu aceea care risipi tensiunea:

– Eu nu mai am nimic de făcut aici, aşa că mă întorc la *„English Caf"*, îmi iau o cameră şi-i telefonez lui Ferguson pe mobil, ca să-l pun la curent.

Urcă scara, urmată de ceilalți. Cînd ajunseră pe punte, Dillon spuse:

– Mişto picioare ți-ai mai tras, fato, şi frumos formate. Probabil le ai de pe vremea cînd băteai pasul ca polițistă.

– Ai grijă cum te porți, Dillon, replică ea severă, dar îi puse totuşi o mînă pe braț. Încearcă să rămîi întreg. Eşti o canalie, dar, din cine ştie ce motiv pe care nu-l pot pricepe, îmi placi.

– Vrei să spui că mai am şanse?

– Mai du-te dracului, încheie ea, coborînd pe dig.

– Haideți să ne mai uităm o dată la hărți, propuse Carter, conducîndu-i sub punte. Dermot îl urmă, cu inima bătîndu-i, căci ştia că sosise momentul decisiv.

Dillon se aplecă peste masă, în timp ce Carter îl întreba:

– Á propos, sînteți înarmat, domnule Dillon?

– Desigur.

– Obişnuitul Walther?

În acel moment, cînd cine ştie ce instinct, rezulatul a douăzeci de ani de viață agitată, îl înştiință pe Dillon că intrase într-o mare belea, Carter scoase un Browning.

– Mîinile pe ceafă, bătrîne, şi fără prostii.

Îl căută în buzunare, găsind Walther-ul.

– Gata. Mîinile la spate.

Dillon se supuse, iar Carter scoase o pereche de cătuşe din sertarul mesei şi i le întinse lui Riley:

– Pune-i-le.

Sean Dillon clătină din cap:

– Urît, Dermot, foarte urît din partea ta.

– Arnold, coboară aici, strigă Carter în ebraică.

Dillon, care lucrase cîndva pentru serviciile de informații israeliene, identifică imediat limba. Nu era printre cele mai cunoscute de el, dar o ştia destul ca să înțeleagă.

Unul dintre marinari apăru în uşă.

– Aici sînt, Aaron. L-ai prins, deci?

– Ție cum ți se pare? Tu şi Raphael pregătiți-vă să

ridicați ancora. Eu mă duc după femeie.

– Ai s-o omori?

– Fireşte că nu. Avem nevoie de ea ca să comunicăm cu Ferguson, la Londra. Hai, mişcă.

Se întoarse spre Riley:

– Tu stai aici şi păzeşte-l.

– Şi banii mei? întrebă Riley, cu glas îngroşat.

– Îi primeşti cînd ajungem.

– Unde să ajungem?

– Gura şi fă ce-ți spun, zise Aaron, urcînd scara.

Dillon spuse:

– Poți foarte bine să-mi explici, Dermot.

Ceea ce Riley şi făcu, pînă-n cele mai mici detalii, vizita lui Brown la Wandsworth, amănuntele complotului aşa cum îi fuseseră prezentate – totul.

– Deci bunul nostru Hakim nu e la vilă?

– N-am de unde să ştiu. Nici n-auzisem de el, pînă nu mi-a spus Brown numele.

Clătină din cap.

– Trebuie să înțelegi, Sean, Brown a pregătit totul, depozitul fals de armament A.S.U. din Londra, afurisitul ăsta de Hakim...

– Şi n-ai comunicat cu el niciodată după ce ai ieşit de la Wandsworth?

– A spus că nu era nevoie; avea să stea mereu cu ochii pe mine.

– Atunci de unde-a ştiut că venim?

– L-am întrebat şi eu. Mi-a răspuns că microfoanele direcționale sînt o invenție minunată. Poți sta în stradă, ascultînd ce se întîmplă într-o casă.

– Furgonul B.T. de la grajduri. Deştepți, băieții.

– Regret, Sean, dar trebuie s-o priveşti din punctul

meu de vedere. Mă aşteptau atîţia ani în închisoare. N-am putut refuza oferta lui Brown.

– Mai tacă-ţi gura, îl întrerupse Dillon, şi scoate-mi portofelul.

Dermot se conformă.

– Ce să fac cu el?

– Vei găsi înăuntru cinci mii de dolari în diverse bancnote, şi-o să ai nevoie de ei, bătrîne. Erau banii de operare.

– Dar ăştia îmi plătesc douăzeci de mii de lire sterline, replică Riley. N-o să am nevoie de ei.

– A, ba o să ai, nenorocitule.

Hannah fu introdusă într-un dormitor, de către femeia care le adusese tava cu mîncare. Era o odaie mică şi simplă, cu fereastra deschisă în noapte, lăsînd să se vadă portul. Conţinea un pat de o singură persoană, precum şi o toaletă şi un duş, într-o despărţitură doar puţin mai încăpătoare decît un dulap.

Îşi puse geanta de voiaj pe pat. La centură purta o borsetă. Avea înăuntru banii de operare şi un Walther, pe care-l scoase şi-l controlă cu mişcări experte. Apoi coborî la parter.

Se simţea agitată şi ciudat de nesigură pe ea însăşi, cu gîndul la Dillon şi la misiune. Nu-l agrea pe Dillon, niciodată nu avusese încredere în el. Atîtea omoruri pentru I.R.A. şi toate activităţile lui pentru cam orice grupare teroristă se găsea. Evident, de cînd lucra pentru Ferguson, se achitase. Dar conştiinţa faptelor lui dinainte pur şi simplu nu-i dădea pace.

Făcu un lucru neobişnuit pentru ea: merse la bar şi comandă un coniac, după care ieşi, aşezîndu-se la măsuţa din colţ.

– Lua-te-ar dracu', Dillon! murmură ea în şoaptă.

Ceva rece o împunse în ceafă, iar omul care se prezentase Carter spuse încet:

– Nu te întoarce, domnişoară inspector şef. Presupun că eşti înarmată, aşa că scoate pistolul din borsetă, cu mîna stîngă, şi ridică-l.

Se supuse.

– Ce-i asta?

Individul îi luă arma.

– Să zicem că nu e ceea ce pare a fi. Á propos, vi l-am prins pe Hakim. Consideră-l un cîştig, dar toate celelalte n-au fost decît mijloace pentru îndeplinirea unui scop. Bietul Dermot, îl omoară conştiinţa, dar a făcut ceea ce i s-a cerut numai ca să scape de la Wandsworth.

– Dar care e scopul?

– Aveam nevoie de Dillon. A, îl vom trimite înapoi destul de curînd şi totul se va lămuri. Spune-i lui Ferguson că ţinem legătura şi, un timp, va trebui să se descurce fără el. Şi acum, ridică mîinile la ceafă.

Urmă o scurtă tăcere.

– Dar de ce? întrebă Hannah. Şi ce s-a întîmplat cu adevăratul Carter şi oamenii lui?

Nu primi nici un răspuns şi, cînd întoarse prudentă capul, omul dispăruse. Coborî scara şi porni grăbită pe cheu, dar cînd ajunse la debarcader auzi un motor pornind, după care ambarcaţiunea se îndepărtă. În timonerie se vedea un om, iar un altul strîngea colac parîmele la pupa. Nu mai era nimic de făcut; Hannah se întoarse şi o luă repede înapoi.

Carter coborî scara, pentru a-i găsi pe Dillon, aşezat pe banchetă, şi pe Riley, cu un pahar în mînă, stînd

posomorît de cealaltă parte a mesei.

– A, ai găsit whisky-ul, observă Carter.

– Te-ai întîlnit cu inspectoarea şefă? îl întrebă Dillon.

– Da, şi i-am dat un mesaj pentru Ferguson.

– Frumos din partea ta. Adineaori, ai vorbit în ebraică. Nu stăpînesc limba, dar o recunosc. Dacă eşti israelian, se explică şi marele accent de şcoală publică engleză pe care-l ai.

– Tatăl meu a fost diplomat la Londra. Am învăţat la St. Paul's.

– Nu-i rău. Á propos, Dermot mi-a explicat totul. Deci, Hakim n-a fost decît o invenţie?

– Cîtuşi de puţin. Vila există, iar Hakim locuia în ea.

– *Locuia,* ai spus?

– V-am făcut un serviciu. Azi-noapte, am trecut pe la el cu băieţii mei şi l-am scos din uz.

– Numai pe el?

În acel moment, motoarele se însufleţiră.

– A, nu, i-am omorît pe toţi.

– Şi pe cele două femei?

Carter ridică din umeri:

– N-am avut încotro, trebuia să lichidăm pe toată lumea. Naţiunile arabe sînt în război cu noi, Dillon, aşa că e sau totul, sau nimic. Ca veteran I.R.A., mă aşteptam să înţelegi.

– Ce-i cu adevăratul Carter şi oamenii lui? I-aţi omorît şi pe ei?

– N-a fost nevoie. Au venit în după-amiaza asta şi au acostat în cealaltă parte a pontonului. Moshe a înotat pînă acolo şi a aşteptat să coboare cu toţii la masă sau poate la o conferinţă. A urcat la bord cu un bidon de Calsane şi l-a golit pe scară. Este un gaz neural, care te ameţeşte pentru cam douăsprezece ore. Numai tempo-

rar, fără efecte nocive ulterioare.

– Aşa crezi tu.

Carter zîmbi:

– Trebuie să plec. Vorbim mai tîrziu.

Ieşi, iar Dillon se întoarse spre Riley. Vasul nu înainta foarte repede, strecurîndu-se vizibil prin mica flotă de bărci pescăreşti. Riley mai turnă un whisky, cu o expresie hăituită.

– Deci, nu ştii cine sînt? îl întrebă Dillon.

– Jur pe Sfînta Fecioară, Sean. Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Nu-mi doresc decît banii şi să dispar.

– Serios? Şi cînd ai să cazi peste bord c-un glonţ în ţeastă?

Riley păru şocat:

– De ce naiba ar face asta?

– Fiindcă nu mai au nevoie de tine. Ţi-ai servit scopul. Christoase, Dermot, eşti tare de cap, sau ce? L-ai auzit pe Carter. Ai de-a face cu nişte oameni complet necruţători.

Dillon se înfuriase de-a binelea.

– Nu numai că i-au lăsat reci pe Hakim şi gorilele lui, dar l-au mai omorît şi pe îngrijitor, cu nevasta şi fiică-sa cu tot. Pur şi simplu nu iau prizonieri şi, orice-ar spune ei, gazul Calsane e încă în faza experimentală şi există toate riscurile să provoace vătămări cerebrale permanente.

– Sfîntă Maică a Domnului! gemu Riley.

– Deci, cine mai are nevoie de tine, Dermot?

– Sean, ce mă fac?

– Îţi strigă în faţă. Ai cei cinci mii de operare ai mei şi un paşaport. În apă cu tine, înainte de-a ieşi din port, şi nu pierde vremea.

Riley se puse în mişcare, parcă electrizat:

– Pe toți sfinții, așa am să fac.

Ezită.

– Nu te pot lua cu mine, Sean. Cătușele...

– Hai, du-te odată.

Riley deschise prudent ușa din capătul scării și privi afară. Unul dintre oameni stătea la prova. Carter și cel pe care-l numise Arnold erau în timonerie. Vedeta înainta încet, croindu-și drum printre bărcile flotilei pescărești. Riley se furișă pe punte, trecu peste copastie, stătu un moment agățat, apoi coborî în apă. Era surprinzător de caldă și porni înot pe sub pupa unei lotci, după care, întorcîndu-se, privi spre luminile vedetei care ieșea pe gura portului.

– Succes, Dillon, o să ai nevoie, spuse el încet, răsucindu-se pentru a înota cîteva lungimi de brat, apoi o luă în grabă de-a lungul digului. Avea banii și pașaportul. Următoarea escală, Palermo, apoi un avion către Paris și, de acolo, în Irlanda, din nou la adăpost, printre ai lui. Abia aștepta să ajungă.

În timp ce vasul mergea spre larg, Carter coborî scara, găsindu-l pe Dillon la locul lui, pe banchetă. Se încruntă.

– Unde-i Riley?

– S-a dus demult. După ce-a auzit cum i-ați rezolvat pe Hakim și compania, i-a trecut prin minte că s-ar putea să-l găsiți și pe el la fel de dispensabil.

– A, l-ai convins? Mă mir, domnule Dillon, după felul cum te-a trădat.

– Haide, bătrîne, nu prea avea de ales. Și eu aș fi făcut la fel, în fața unei asemenea sentințe cu închisoarea, iar Dermot și cu mine ne cunoaștem de mult timp.

Carter strigă în engleză:

– Arnold, vino-aici!

Deschise un sertar şi, scoţînd un toc de piele, luă o seringă şi o umplu dintr-un mic flacon.

– Cum să te numesc? se interesă Dillon.

Carter zîmbi:

– De ce nu? Mă cheamă Aaron, domnule Dillon, iar el e Arnold, adăugă, cînd intră şi celălalt. Întoarce-l pe domnul Dillon cu spatele, Arnold.

Arnold se execută. Dillon simţi un deget apăsîndu-l cu putere pe dosul mîinii drepte, apoi înţepătura acului.

– Sper că ăsta nu-i la fel de experimental ca gazul Calsane.

– Un derivat de pethidină, dar are efect mai îndelungat.

– Are vreun rost să întreb unde mergem?

– Nici unul.

Aaron dădu din cap spre Arnold:

– Du-l în cabină şi încuie-l.

Dillon reuşi să iasă pe coridor, văzu uşa deschizîndu-se, patul, iar după aceea, nimic.

Hannah luă legătura cu Ferguson fără nici o dificultate, folosindu-şi telefonul mobil prin satelit. Generalul era în apartamentul său din Cavendish Square, aşezat în salon lîngă foc, şi o ascultă cu răbdare în timp ce-i dădea raportul.

– Doamne sfinte, zău că ne-au tras clapa, oricine-or fi.

– Dar ce-or fi vrînd cu Dillon, domnule general? Şi ce s-a întîmplat cu adevăratul Carter?

– Dumnezeu ştie, dar vom afla destul de curînd. Au spus că ţinem legătura şi că Dillon se va întoarce. Nu trebuie decît să aşteptăm.

– Am înțeles.

– Voi lua legătura cu Lacey, în Malta, şi-i spun să zboare la Palermo ca să te ia, mîine dimineață, iar lui Gagini îi voi cere să trimită maşina după tine.

– V-aş fi recunoscătoare.

– Vino acasă, inspectore, altceva nu mai e de făcut, pentru moment.

Ferguson stătu pe gînduri un timp, apoi telefonă la închisoarea Wandsworth şi ceru cu şeful pazei.

Dillon se trezi pe jumătate, în bezna cabinei. Căţuşele îi fuseseră scoase şi domnea un întuneric adînc. Încercă să distingă cadranul luminiscent al ceasului, care părea să indice că fusese adormit timp de opt ore.

Mişcarea navei indica o viteză rezonabil de mare, iar Dillon se ridică, pipăi în căutarea uşii şi găsi comutatorul electric.

Hubloul era zăvorît şi vopsit în negru. Dillon avea gura uscată ca nisipul, dar în colț era un mic lighean şi o ceaşcă de plastic, pe care o umplu de mai multe ori cu apă, stînd aşezat pe marginea patului.

În broască se răsuci o cheie, uşa se deschise şi intră Aaron.

Îl urma un bărbat necunoscut, cu o tavă.

– Mă gîndeam că te-oi fi trezit deja, începu Aaron. El e Raphael, şi-ți aduce daruri. Ai un aparat de ras, cremă şi şampon. Dincolo de uşa aia găseşti un mic duş. Mai important, o ploscă de ceai, lapte şi sandvişuri cu şuncă.

– Şuncă? Şi te mai dai băiat evreu cuminte?

– Da, mai mare ruşinea, nu-i aşa, dar, în fond, cum ți-am spus, am învățat la St. Paul's. Pe curînd.

Ieşiră, iar Dillon începu sandvişurile, care erau excelente, şi bău un ceai. Se simțea surprinzător de bine,

ținînd seama de drog, iar apoi se dezbrăcă, făcu un duş şi se bărbieri, după care se îmbrăcă la loc. În continuare, îşi scoase ţigările din buzunarul hainei şi aprinse una. Pe un raft erau cîteva cărţi. Uitîndu-se la ele, găsi un exemplar din *„From Russia With Love"*, de Jan Fleming. *James Bond*. Într-un fel, părea potrivită şi, culcîndu-se la loc pe pat, începu să citească.

Peste două ore, se auzi cheia şi uşa se deschise. Aaron intră, urmat de Arnold.

Dillon arătă cartea:

– Ştiai că asta e o primă ediţie? Scot preţuri grase la licitaţii, în vremurile noastre.

– Voi ţine minte, spuse Aaron. Regret că te plictisesc, dar s-a făcut din nou ora de culcare, domnule Dillon. Întinde mîna, te rog.

Cum nu prea avea ce face, Dillon se supuse. Aaron îl bătu pe dosul mîinii şi-i înfipse acul.

– Eşti sigur că n-am s-ajung o legumă? întrebă Dillon.

– Nici un risc, domnule Dillon. Eşti un om prea important. De fapt, te-ai mira chiar şi dumneata să afli cît de important eşti.

Dillon, însă, cădea deja cu capul pe pernă, în timp ce sunetele i se stingeau în urechi.

În acelaşi moment, Marie de Brissac, aşezată lîngă fereastra camerei sale, unde picta, ridică privirea, cînd uşa se deschise şi intră David Braun, cu o tavă. O puse pe masă. Îi adusese prăjituri şi o cafetieră plină; făcu un pas înapoi să studieze tabloul.

– Excelent. Şi sora mea picta în acuarele. E un mediu vizual diferit.

– Picta, ai spus?

– A murit, contesă. Am avut două surori. Au fost ucise cînd un terorist arab a aruncat în aer un autobuz cu studenți, la Ierusalim.

Era şocată şi se vedea bine.

– Îmi pare rău, David, cu adevărat rău, spuse ea, întinzîndu-se să-i ia mîna.

Reacția lui fu aproape electrică şi cum nu se poate mai răscolitoare, în special cînd constată efectul pe care îl avea asupra sa acea minunată femeie. Se retrase grăbit.

– E-n regulă. Sînt cinci ani de-atunci. Am învățat să accept realitatea. Pentru mama mea îmi pare rău. Ea n-a trecut niciodată peste asta. E internată într-un sanatoriu psihiatric.

Reuşi să afişeze un zîmbet gol.

– Ne vedem mai încolo.

Ieşi, iar Marie de Brissac rămase pe loc, întrebîndu-se, nu pentru prima oară, dacă nu cumva Dumnezeu fusese într-o zi proastă cînd crease lumea.

Cînd îşi reveni din nou, Dillon se afla într-o cameră foarte asemănătoare ca a lui Marie de Brissac – pereți lambrisați, pat cu baldachin, plafon boltit. Îşi simțea capul surprinzător de limpede şi se uită la ceas, care arăta că trecuseră cam douăsprezece ore de cînd plecase din Sicilia.

Se ridică şi merse la fereastra zăbrelită, pe unde văzu cam aceeaşi priveliştе pe care o vedea Marie – faleza, plaja, pontonul – singura diferență fiind că de cealaltă parte a şalupei era acum amarată vedeta. Vizită baia şi, la întoarcere, uşa se deschise şi intră Aaron.

– Aha, ne-am sculat şi circulăm.

Se trase într-o parte, iar Iuda intră, cu treningul şi

cagula neagră. Fuma o havană şi dinţii îi luciră cînd zîmbi.

– Vasăzică, Sean Dillon. Mi s-a spus că eşti cel mai bun om pe care l-a avut I.R.A. De ce ai schimbat taberele?

– Mă rog, cum a spus cîndva un mare om, vremurile se schimbă, iar oamenii odată cu ele.

– Bine zis, dar un om ca dumneata avea nevoie de un motiv mai serios.

– Să zicem că, pe moment, mi s-a părut o idee bună.

– După aceea, ai lucrat peste tot. Pentru E.T.A., în Spania, cu O.E.P., apoi la israeliţi. Ai aruncat în aer vedete palestiniene în portul Beirut.

– A, da, confirmă Dillon, dar pentru asta am fost foarte bine plătit.

– Cu siguranţă, nu eşti părtinitor.

Dillon ridică din umeri:

– Asta chiar nu rentează.

– Ei bine, de data asta, prietene, vei fi de partea mea.

– Scuteşte-mă. Să privim adevărul în faţă, nici măcar nu te cunosc.

– Ajunge să mă numeşti luda.

– Iisuse, fiule, cred că glumeşti.

Aaron interveni, în ebraică:

– De ce am mai pierde timpul?

– Avem nevoie de el, răspunse Iuda în aceeaşi limbă, şi nu-ţi face griji, ştiu cum să-l iau.

Se întoarse spre Dillon, continuînd, tot în ebraică:

– Ştiu într-adevăr cum să te iau, nu-i aşa?

Deşi ebraica lui Dillon era departe de-a fi perfectă, înţelese, dar se hotărî să nu lase să se observe.

– Ascultă, n-am înţeles o vorbă.

– Fireşte că nu, te puneam doar la încercare. Ţi-am văzut dosarul în arhivele Mossadului, care sînt foarte meticuloase. Stai binişor cu araba, dar cu ebraica, zero.

– Ştiu ce înseamnă *„şalom"*.

– Ei bine, *şalom* ţie, iar acum mă poţi urma.

– Încă un lucru. Scuză-mi nesătula curiozitate, dar eşti yankeu?

– Începe să mă obosească întrebarea asta, se amuză Iuda. De ce toţi presupuneţi că un israelit nu poate fi israelit, dacă vorbeşte bine engleza americană?

Se întoarse şi ieşi, iar Aaron făcu un semn cu mîna:

– Pe-aici, domnule Dillon.

Cabinetul era spaţios, cu un enorm şemineu de piatră şi tapiserii pe pereţi. Ferestrele cu geamuri plumbuite stăteau deschise, lăsînd să intre miresmele din nişte grădini de afară. Iuda se aşează la un birou mare, încărcat, indicînd un fotoliu din faţa lui:

– Ia loc. Găseşti ţigări în tabachera de argint.

Aaron se rezemă de peretele de lîngă uşă. Dillon luă o ţigară şi o aprinse cu o brichetă de birou.

– Cînd băiatul aci de faţă a vorbit evreieşte cu tovarăşii de bord, cel puţin am recunoscut limba.

– Da, am remarcat asta în dosarul de la Mossad. Mare talent la limbi. De toate, de la irlandeză la rusă.

– Sînt o suceală a creierului meu, limbile, răspunse Dillon, la fel cum unii oameni pot calcula mai rapid decît un computer.

– Atunci, de ce nu şi ebraica?

– Nici japoneza n-o vorbesc. N-am lucrat pentru Mossad decît o dată, după cum ştii, iar dacă ai descoperit atît de mult pe cît spui, eşti la curent că operaţiunea din Beirut a fost o misiune- fulger. Peste trei zile plecasem de-acolo, cu cecul unei bănci elveţiene strîns lacom în

pumn. Oricum, cine naiba eşti şi despre ce e vorba?

– Ei bine, ştii că sîntem israeliţi, dar israeliţi patrioţi, dispuşi să facă orice pentru a menţine integritatea ţării.

– Cum a fost şi împuşcarea primului ministru Rabin?

– N-am avut nici un amestec. Sincer vorbind, avem treburi mult mai importante de făcut.

– Şi-atunci ce sînteţi, un fel de zeloţi ai zilelor noastre?

– Nu tocmai, amice, replică vesel Iuda. Ei doreau ca romanii să plece şi erau mari patrioţi, dar noi ne revendicăm dintr-o tradiţie mai veche. Dominaţia siriană asupra ţării noastre, profanarea Templului, religia, întregul nostru mod de viaţă ameninţate.

– La fel ca azi, asta vrei să spui?

– Sîntem încontinuu ameninţaţi. Mie mi-au fost ucise rude de bombele Hamasului, Aaron a avut un frate, pilot, doborît deasupra Iranului. A fost omorît în tortură. Alt om de-al meu a pierdut două surori în dinamitarea unui autobuz studenţesc. Fiecare dintre noi are povestea lui.

Îşi aprinse din nou havana, care se stinsese.

– Şi care era tradiţia asta anterioară pe care ai menţionat-o?

– Sirienii au fost învinşi de Iuda zis Macabeul, care înseamnă Ciocanul.

– Aha, se face lumină.

– Urmaşii lui au fost cunoscuţi ca macabei, naţionalişti convinşi care doreau independenţa naţională a ţării. Sub conducerea lui Iuda, au dus un război de gherilă încununat de un asemenea succes, încît au învins armate siriene mult mai mari decît a lor, au cucerit Ierusalimul, au curăţat şi au sfinţit din nou Templul.

– Cunosc povestea.

– De la redutabila inspectoare-şefă Bernstein?

– Ei, ea vorbeşte ebraica, spuse Dillon. Oricum, mi-a

spus odată despre ce e vorba în Şanukah.

– Sărbătorit anual, în memoria faptelor macabeilor. O țară mică a redevenit independentă.

– Pînă au sosit romanii.

– Adevărat, dar de data asta nu vom mai permite să se întîmple aşa ceva.

Dillon dădu din cap:

– Deci, te consideri asemenea lui Iuda Macabeul, iar partizanii dumitale, băieții care m-au capturat pe mine, de exemplu, sînt macabeii secolului douăzeci?

– De ce nu? În jocul nostru, numele codificate sînt absolut necesare, aşa că Iuda Macabeul se potriveşte foarte bine.

– În fruntea unei armate de macabei.

– Nu am nevoie de o armată, doar de un mic grup de partizani devotați. Ba nu, ridică Iuda o mînă, credincioşi, şi cîteva sute risipiți prin lume, evrei ca mine, care cred mai presus de orice că statul Israel trebuie să supraviețuiască şi sînt pregătiți să nu se dea înapoi de la nimic pentru a garanta acest lucru.

– Eu aş fi crezut că Israelul a rezolvat-o destul de bine. În 1948, cînd Națiunile Unite s-au retras, ați învins şase țări arabe. În războiul de şase zile, din 1967, ați învins Egiptul, Siria şi Iordania.

– Adevărat, dar înainte de timpul meu. Al meu a fost războiul de Yom Kippur, în '73, şi l-am fi pierdut, dacă americanii nu ne aduceau avioane de luptă şi armament. Iar de-atunci numai necazuri. Trăim pe muchie de cuțit. Coloniştii noştri din Nord nu ştiu niciodată cînd vor fi atacați, Hamasul declanşează mereu campanii de bombardament. De altfel, rachetele Scud din timpul Războiului din Golf au demonstrat cît de vulnerabili sîntem. Nu mai poate continua aşa.

Aproape fără voie, Dillon spuse:

– Îmi dau şi eu seama.

– Chiar şi în Marea Britanie există musulmani care cer anihilarea evreilor. Siria, Iranul şi Irakul nu vor fi mulţumite pînă nu sîntem striviţi. Saddam Hussein continuă cu fabricarea armelor chimice, mullahii din Iran cheamă la război, împotriva Americii, Marele Satan. Atacul cu bombe asupra cazărmii americane din Dahran n-a fost decît începutul. Se ştie că Iranul lucrează la producerea unei bombe nucleare. Au numeroase tabere de instrucţie pentru terorişti. Şi în Siria există unităţi de cercetări nucleare.

– O ştie toată lumea, de ani de zile, replică Dillon. Alte noutăţi?

– Misile cumpărate din Europa de Est, după destrămarea Uniunii Sovietice, şi după cum am văzut în războiul din Golf, Israelul e vulnerabil faţă de asemenea arme.

Dillon întinse mîna după încă o ţigară, iar Iuda luă bricheta aflată lîngă mîna lui dreaptă, se aplecă peste masă şi-i oferi foc. Bricheta era de argint oxidat, cu un soi de pasăre neagră în basorelief, ţinînd în gheare un fulger în zig-zag – evident, vreun simbol militar.

– Deci, spuse Dillon, ţi-ai pledat cazul. Care este soluţia?

– E timpul să-i punem capăt, odată pentru totdeauna. Irakul, Siria şi Iranul să fie îngenuncheate definitiv.

– Şi cum naiba vreţi să realizaţi asta?

– Nu vrem. O vor face americanii pentru noi, sub inspirata îndrumare a preşedintelui lor.

– Jake Cazalet? clătină Dillon din cap. Sigur, şi bunele S.U. ale A. au fost întotdeauna dispuse să riposteze cînd li s-a forţat mîna – după cum a dovedit războiul din

Golf – dar să anihileze trei țări? Mira-m-aș.

– Mă refer la atacuri aeriene chirurgicale, îi explică Iuda. Distrugerea totală a siturilor de cercetări nucleare, pentru început, și a tuturor siturilor de armament chimic. De asemenea, a centralelor energetice nucleare și așa mai departe. Distrugerea completă a infrastructurii. Rachetele balistice cu focoase nucleare pot nimici de asemenea ținte ca Baza Maritimă Iraniană de la Bandar Abbas. Comandamentele armatelor din toate cele trei țări sînt ținte cunoscute. Nu e nevoie de un război la sol.

– Un holocaust? întrebă Dillon. La asta te referi? Ai fi gata să mergi atît de departe?

– Pentru statul Israel? dădu din cap Iuda. Altfel nici n-aș putea.

– Dar yankeii n-o vor accepta niciodată.

– Aici s-ar putea să te înșeli. De fapt, la Pentagon *există* un asemenea plan, de la războiul din Golf încoace. Se numește Nemesis. Eșaloanele superioare ale armatei americane n-au dus niciodată lipsă de oameni dornici să-l pună în aplicare.

– Atunci, de ce n-au făcut-o?

– Fiindcă președintele, în calitate de comandant suprem, trebuie să semneze ordinul de luptă, iar el l-a respins întotdeauna. În fiecare an a fost prezentat, de la războiul din Golf începînd, comisiei secrete a președintelui – Comisia Proiectelor Viitoare, cum se numește. Bizar, nu-i așa? Se va întruni din nou săptămîna viitoare. Iar de astă dată, ceva îmi spune că rezultatul va fi diferit.

– Crezi că Jake Cazalet va semna? clătină Dillon din cap. Pesemne că ești nebun.

– Forțele Speciale din Vietnam, zise Iuda. Crucea pentru Servicii Deosebite, Steaua de Argint, două Inimi Purpurii.

– Ei şi? A luptat pentru pace mai mult decît oricare alt preşedinte, de ani de zile. E genul de democrat pe care pînă şi republicanii îl iubesc. Nu va semna niciodată un plan ca Nemesis.

– A, ba cred că o va face, cînd va auzi ce am de spus, iar aici intervii dumneata, dragă prietene. Generalul de Brigadă Ferguson are acces la preşedinte, graţie primului ministru britanic. Dumneata l-ai cunoscut personal pe preşedinte. Ai zădărnicit un complot cu bombă din partea unei organizaţii paramilitare protestante care dorea să-l asasineze, cînd a fost la Londra, şi ai avut o contribuţie importantă în două-trei situaţii delicate, cu privire la procesul irlandez de pace – sau la lipsa lui.

– Şi ce-i cu asta?

– Îi poţi face o vizită din partea mea, împreună cu Ferguson, dacă doreşti. Totul, strict confidenţial, fireşte. Altfel nu se poate.

– Pe dracu', replică Dillon.

– Ba cred că te pot convinge.

Iuda se ridică şi dădu din cap spre Aaron, care scoase un Beretta din buzunarul vestonului marinăresc.

– Hai să-ţi arăt.

– Şi care-i ideea? O să-mi legaţi la o baterie foarte mare ceea ce bătrîna mea mătuşică Eileen ar fi numit extremităţile?

– Nu e nevoie. Ai timp să reflectezi, atîta tot. Acum, eşti bun să mă urmezi?

Deschise uşa şi ieşi, iar Dillon îl urmă, ridicînd din umeri, cu Aaron după el.

Străbătură coridorul şi o serie de scări din piatră, coborînd în total trei etaje. Dillon auzi pe cineva ţipînd, o voce femeiască, ascuţită şi sonoră, cuprinsă de groază.

Cînd ajunseră la un nivel inferior, de pe un alt culoar

apărură Arnold şi Raphael, ţinînd-o între ei pe Marie de Brissac. Fata se zbătea nebuneşte, vizibil înspăimîntată rău, iar David Braun venea din urmă, încercînd s-o liniştească.

– N-ai de ce să te temi.

– Ascultă-l, contesă, zise Iuda. Spune adevărul. Á propos, dumnealui e domnul Dillon. L-am adus aici ca să-i arăt că am intenţii serioase, şi întotdeauna mă ţin de cuvînt. Priveşte şi învaţă, apoi te vei putea întoarce în camera dumitale plăcută şi caldă.

Aaron trase zăvorul unei uşi mari de stejar, o deschise şi intră primul, aprinzînd lumina. Era o pivniţă veche, cu ziduri din blocuri de piatră umede. În mijloc se afla un puţ cu ghizduri joase de cărămidă şi o găleată suspendată cu o funie de un scripete.

Iuda luă o piatră şi îi dădu drumul. Se auzi un plescăit cu ecou.

– Patruzeci de picioare, urmate de numai patru-cinci picioare[1] de apă şi noroi, spuse el. Nu s-a folosit de ani de zile. E cam puturos şi destul de rece, dar nu le poţi pretinde pe toate. Puneţi-o pe contesă să arunce o privire.

Marie tremura necontrolat, în timp ce Arnold şi Raphael încercau s-o împingă înainte, iar Dillon îi spuse lui Iuda:

– Ce eşti, sadic sau ce?

Ochii din cagula neagră sclipiră şi urmă o pauză, pe care o întrerupse David Braun:

– O duc eu.

---

1. – (Resp.) 13 m., 1,20-1,50 m. (n.tr.)

Arnold şi Raphael se retraseră, iar Braun o cuprinse cu braţul pe după umeri.

– E-n regulă, sînt aici. Ai încredere-n mine.

O conduse spre puţ.

Iuda luă încă o piatră şi o aruncă.

– Poftim.

Se auzi plescăitul, urmat de un fel de scîncet lugubru. Iuda rîse:

– Probabil sînt şobolanii. Le place mult, din cauza canalului inferior care se scurge pe acolo. Nu-i amuzant?

Se întoarse spre Dillon:

– Sau, va fi, cînd stai în găleată, iar noi te coborîm înăuntru.

În acel moment, Dillon ştiu că avea în faţă un psihopat, căci Iuda se distra prea mult, dar îşi păstră calmul.

– Am să-ţi spun un lucru. E clar că nu cunoşti cel mai important aspect al canalelor.

– Şi asta ce-ar vrea să însemne?

– Dacă înghiţi agenţi patogeni umani, ai mari şanse să mori, iar dacă te mai muşcă şi un şobolan, cresc posibilităţile să contractezi boala lui Weil. Îţi rămîn şanse *fifty-fifty* să supravieţuieşti, cînd ţi se blochează ficatul, aşa că, presupun, nu te prea interesează să mă ai în viaţă.

Iuda explodă de furie:

– Futu-te-n cur, ticălosule, că deştept mai eşti. Treci în găleată, că de nu, îţi zbor creierii.

Smulse pistolul Beretta din mîna lui Aaron şi îl îndreptă spre el, iar Marie de Brissac strigă:

– Nu!

Dillon îi zîmbi:

– Nu ştiu cine eşti, fată dragă, dar nu-ţi face griji. Are prea mare nevoie de mine.

Se urcă în găleată cu picioarele, iar Arnold şi Raphael îl coborîră. Privind în sus, îl văzu pe Iuda uitîndu-se în jos spre el, iar peste cîteva momente atinse apa. Picioarele i se cufundară în mîl, apa ajungîndu-i pînă la piept. Peste un moment, găleata fu ridicată. Se uită spre cercul de lumină şi deodată acesta se întunecă, lăsîndu-l singur, în beznă.

Mirosul era cumplit, iar apa, foarte rece. Îşi aminti o situaţie similară prin care trecuse odată în Beirut. Crezuse că era în mîinile teroriştilor arabi, coborît într-un puţ asemănător împreună cu un terorist protestant din Ulster, care încerca să intre în afacerile cu uraniu. Reieşise că era o cacealma a serviciilor de informaţii israeliene, cu scopul de a-i frînge voinţa celuilalt. Lui Dillon îi trebuiseră patru băi ca să scoată mirosul.

Găsi o cornişă în zidărie şi se aşeză pe ea, cu braţele strînse ca să se apere de frig, întrebîndu-se cine era femeia. Acolo se adunau mistere peste mistere. De un singur lucru era sigur. Iuda nu era numai fanatic, ci şi nebun cu adevărat, iar Dillon nu fusese niciodată în viaţa lui mai convins de un lucru.

Ceva i se atinse de coapse, îndepărtîndu-se înot, şi ştiu ce era.

În camera ei, Marie de Brissac plîngea, iar David Braun o ţinea în braţe, constatînd dintr-o dată că îi mîngîia părul ca pe al unui copil.

– Acum e bine, spuse el încet. Sînt aici.

– O, David, ridică ea faţa scăldată de lacrimi. Mi-a fost atît de frică şi Iuda...

Se cutremură.

– M-a speriat îngrozitor.

– Poartă o grea răspundere, zise Braun. Multe poveri.

– Omul acela, pe care îl numea Dillon, cine e?

– Nu trebuie să te preocupi. Ştiu ce ți-ar prinde bine, o baie bună. Dau drumul la apă, apoi merg să văd de cină.

– Astă seară nu, David, n-aş putea mînca nimic. Dar un vin, David! Dumnezeu să mă ierte, nu sînt băutoare, dar în seara asta îi simt nevoia.

– Revin mai tîrziu.

Deschise uşa, ieşi, o încuie şi se opri un moment pe coridor, conştient că-i tremurau mîinile.

– Ce se întîmplă cu mine? şopti el, apoi plecă.

Scufundată pînă la gît în clăbuc, Marie fuma o țigară, încercînd să se relaxeze. Era un vis urît, totul, iar explozia de turbare a lui Iuda fusese înspăimîntătoare. Dar acel Dillon...

Se încruntă, amintindu-şi zîmbetul straniu-ironic de pe chipul lui pe cînd îl coborau în puț. Parcă puțin i-ar fi păsat şi nu avea nici un sens.

Apoi, mai era şi David. Marie era destul de femeie ca să ştie ce se întîmpla.

Aşa să fie. În situația ei, trebuia să se folosească de toate avantajele posibile.

La Londra ploua torențial, stropii mari lovind ferestrele apartamentului lui Charles Ferguson, din Cavendish Square.

Hannah Bernstein privea pe fereastră, cînd Kim, ordonanța ghurka a lui Ferguson, veni din bucătărie cu o cafetieră şi ceşti pe o tavă.

Ferguson, aşezat lîngă foc, spuse:

– Haide, inspectore, n-are rost să te agiți. Bea o cafea.

Hannah i se alătură, aşezîndu-se în fotoliul opus, iar Kim turnă.

– Nici o veste, domnule.

– Ştiu. Dar vom primi. Vreau să spun, toate astea trebuie să aibă un sens.

– Aşa s-ar părea.

– Îţi place Dillon, nu?

– Dacă vă gîndiţi că l-aş dori ca bărbat, răspunsul e nu. Nu-l agreez şi niciodată n-am făcut-o. Îl condamnă trecutul lui.

– Şi totuşi îţi place?

– Ştiu. E un ticălos total, nu-i aşa, domnule? Dar nu contează.

– Şi, cum a mers la Wandsworth?

– M-am întîlnit cu Dunkerley, şeful pazei, care mi-a spus cam ceea ce v-a spus şi dumneavoastră cînd i-aţi telefonat. În zilele de vizită, închisoarea e ca un souk. Nu există nici o şansă ca vreun gardian de la vorbitor să şi-l amintească pe acel Brown, din cîteva sute de vizitatori. După cum a spus domnul Dunkerley, a fost un mare ghinion că gardianul, Jackson, singurul care se ocupase personal de Brown, a murit în accidentul acela.

– Accident, vezi să nu.

– Aşa scrie în raportul poliţiei, domnule general. Toţi martorii susţin că pur şi simplu a căzut.

– Mult prea comod. La barou ce-ai aflat?

– Au în evidenţe trei George Brown, sau au avut. Unul a murit acum o lună, al doilea e negru, iar al treilea e celebru pentru că pledează în instanţă din fotoliul cu rotile.

– Înţeleg.

– Am o copie a benzii video de la vorbitor, dar numai un singur om l-ar putea identifica în ea pe Brown.

– Riley?

– Exact, domnule.

– Măi să fie. Şi mai am o noutate pentru tine. Căpitanul Carter a raportat din drumul înapoi spre Cipru. El şi echipa lui ţineau o consfătuire în salonul vedetei, cînd se pare că au fost gazaţi. Au leşinat cu toţii pentru cîteva ore.

– Acum se simt bine, domnule general?

– Nu e prea mulţumit de starea a doi dintre ei. Se vor interna în spitalul militar, cînd ajung. Să sperăm că nu păţesc nimic grav.

Dillon, mai înfrigurat ca oricînd, se rezemă de zidul de cărămizi.

– Iisuse, murmură el încet. Aici te saturi cît ai clipi.

În apă se simţi o mişcare bruscă, iar un şobolan i se tîrî peste piciorul drept. Îl dădu la o parte.

– Deci aici erai, javră mică. Acum, fii cuminte.

CAPITOLUL 5

Întrucît îi permiseseră să-şi păstreze ceasul, Dillon era conştient de trecerea timpului, deşi nu putea fi sigur dacă era bine sau nu, căci timpul părea să se prelungească la infinit.

Îşi aminti că observase cînd era ora patru dimineaţa, după care, în pofida circumstanţelor, probabil aţipise, căci se deşteptase cu o tresărire, cînd un şobolan îi fugise peste umăr, se uitase din nou la ceas şi văzuse că era şapte şi jumătate.

Nu peste mult, deasupra apăru o lumină şi Iuda se aplecă peste gura puţului.

– Mai eşti întreg, Dillon?

– Într-un fel.

– Bine. Te scoatem.

Găleata coborî, Dillon îşi vîrî picioarele înăuntru şi fu ridicat încet. Cînd trecu cu capul de marginea ghizdurilor, îi văzu stînd în jur pe Iuda, Aaron şi Arnold.

– Dumnezeule, da' rău puţi, Dillon, rîse Iuda. Scoate-l de-acolo, Aaron, şi continuă aşa cum am propus.

Urcă scara înaintea lor, iar Aaron spuse:

– Te duc înapoi în camera ta. Cred că ai nevoie de un duş.

– Sau trei, sau patru, replică Dillon.

În baie, se dezbrăcă şi puse hainele contaminate într-o pungă de plastic pe care i-o dăduse Aaron.

Pe la jumătatea celui de-al doilea duş, Arnold veni şi luă punga.

Dillon mai făcu un duş, apoi şi pe al patrulea. În timp ce-şi lua prosopul, Aaron aruncă o privire înăuntru.

– Ai haine curate pe pat, Dillon.

– De măsura potrivită, sper.

– Ştim totul despre tine.

– Şi pantofi? Cu pantofii cum e?

– Şi pe-ăia. Mă întorc după ce te îmbraci.

Dillon îşi uscă părul, se bărbieri, apoi intră în dormitor pentru a descoperi un rînd de lenjerie nouă, o cămaşă cadrilată, jeanşi şi şosete, şi o pereche de tenişi. Se îmbrăcă repede şi tocmai se pieptăna, cînd uşa se deschise şi Aaron intră.

– Aşa e mai bine. Eşti gata pentru micul dejun?

– S-ar putea zice că da.

– Atunci, vino pe-aici.

Deschise uşa, îl conduse pe coridor şi se opri la o altă uşă. O deschise şi păşi într-o parte.

– Pe-aici, domnule Dillon.

Marie de Brissac, aflată la şevalet, se întoarse. Ezită, cu pensula în mînă, iar Aaron spuse:

– Ţi l-am adus să-ţi ţină de urît. Vine şi micul dejun imediat.

Uşa se închise, încuiată cu cheia.

– Sean Dillon, întinse el mîna. Contesă, nu-i aşa?

– Lasă asta. Ajunge doar Marie – Marie de Brissac.

Ți-a fost greu?

– O noapte grea, fără-ndoială. Iau şi eu o ţigară din alea, dacă nu te superi.

– Sigur că da.

Şi-o aprinse şi suflă un fuior de fum.

– Întîmplător, ştii unde ne aflăm?

– N-am nici cea mai vagă idee. Dar dumneata?

– Mă tem că nu. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că eram într-un port numit Salinas, în Sicilia. Ştiu, după ceas, că am făcut cel puţin douăsprezece ore pe mare, dar în cea mai mare parte a timpului am fost inconştient.

– Şi eu la fel. Eram în Corfu cînd m-au răpit. S-a pomenit despre un drum cu avionul, apoi am simţit o înţepătură în braţ şi n-am mai ştiut nimic pînă m-am trezit aici.

– Dar despre ce naiba e vorba? întrebă Dillon, în momentul cînd uşa se deschise şi intră Braun, nu Aaron, cu o tavă.

– Bună dimineaţa, domnule Dillon, contesă.

Puse tava pe masă.

– Jumări de ouă, pîine prăjită, marmeladă şi ceai englezesc. Mult mai potrivit decît cafeaua. Voi reveni.

Ieşi, iar Dillon spuse:

– De dumneata nu ştiu, da' eu mor de foame. Să mîncăm cît sînt calde.

– De acord.

Se aşezară de o parte şi de alta a mesei şi începură să mănînce, stînd de vorbă.

– Deci, nu ştim unde ne aflăm. Ar putea fi Italia sau Grecia, poate chiar Turcia sau Creta. Şi Egiptul ar fi o posibilitate.

– O gamă largă, dar cine eşti dumneata, domnule Dillon, şi de ce ai fost adus aici?

– Lucrez pentru un serviciu de informații britanic. Mă deplasasem în Sicilia spre a aresta, într-un mod extrem de ilegal, un terorist arab foarte căutat. Mă însoțea colega mea, inspector șef Hannah Bernstein din Branșa Specială de la Scotland Yard. Toată acțiunea s-a dovedit o înscenare. M-au capturat, dar pe Hannah au lăsat-o să se prezinte la comandantul nostru, generalul de Brigadă Ferguson. Cu dumneata cum a fost?

– Eram într-o vacanță de pictură, pe coasta de nord-est a insulei Corfu, singură, fiindcă așa prefer pe moment.

– Ești franțuzoaică, observă Dillon.

– Exact. Pictam pe plajă, cînd cel numit David, David Braun, cu încă unul, pe nume Moshe, mi-au împachetat hainele și m-au luat pe sus, fără nici o explicație. Restul îl știi.

– Trebuie să existe un motiv, spuse Dillon. Vreau să zic, ai ceva anume, aparte? Vorbește-mi despre viața dumitale.

– Ei bine, tatăl meu a fost general-contele Jean de Brissac, erou de război. A murit de cîțiva ani. Mama a murit anul trecut, și încă nu mi-am revenit. Înseamnă că acum sînt contesă de Brissac. Așa se moștenește titlul. De la mamă sau de la tată.

– Dar nimeni nu te-ar răpi numai din motivul ăsta, precizează Dillon.

– Mai sînt și bogată. Poate vor o răscumpărare.

– Ar avea sens, cu excepția faptului că nu explică de ce m-au răpit pe mine.

Îi mai turnă ceai.

– Ascultă, din ce mi-a spus acest personaj, Iuda, sînt un fel de grupare extremistă evreiască.

– Ceea ce face ca totul să devină și mai absurd. Nu

am nici un fel de relații cu evreii.

Se încruntă o clipă.

– Avocatul din Paris al familiei noastre, Michel Rocard, e evreu, dar ce legătură ar avea asta? E avocat al familiei de Brissac de cel puțin treizeci de ani. Vila pe care o închiriasem în Corfu e a lui.

– Altceva nu mai e? insistă Dillon. În viața ta, nimic? Haide, fată.

– Din cîte-mi vine-n minte, nu.

În voce însă i se simțea o puternică ezitare, iar Dillon o observă imediat.

– Haide, spune adevărul.

Așa că Marie oftă și se rezemă de spătar. Și-i spuse.

Dillon rămase năucit. Merse la masa de lîngă fereastră și mai luă una din țigările ei.

– Jake Cazalet. El trebuie să fie legătura.

– Dar de ce?

Așezîndu-se pe marginea mesei, începu să-i explice:

– Ascultă și vei înțelege legătura.

Îi vorbi despre Sicilia și oamenii uciși acolo, apoi despre Iuda și macabei și, în sfîrșit, despre planul Nemesis.

Cînd termină, Marie nu putu decît să clatine din cap, fiind rîndul ei să fie buimăcită.

– Nu-mi vine să cred. E atît de *groaznic*. Atîtea morți, pe o scară atît de întinsă.

– Personal, îl găsesc pe Iuda nebun de legat, dar mulți extremiști sînt ca el.

– Dar sînt evrei. Nu se poate...

– Nu se poate ca evreii să fie teroriști? Și cine l-a asasinat pe primul ministru Rabin? Nu e nevoie decît de un grup mic, dur și fanatic. la Irlanda de pildă. Peste douăzeci și cinci de ani de bombe și gloanțe, mii de

morți, sute de mii de răniți, uneori schilodiți pe viață, și, totuși, în nici un moment, I.R.A. nu a avut mai mult de trei sute cincizeci de membri activi. Majoritatea poporului irlandez urăște violența și o condamnă.

Marie se încruntă:

– Ești bine informat.

În afirmația ei se simțea o întrebare. Iar Dillon îi răspunse:

– Sînt originar din Belfast. Cînd aveam nouăsprezece ani, am devenit actor, la Londra. Tatăl meu s-a dus acasă, într-o vizită, a nimerit într-un schimb de focuri pe o stradă din Belfast și a murit lovit de gloanțele armatei britanice.

– Și te-ai înrolat în I.R.A.?

– Cam asta se face la nouăsprezece ani. Da, contesă, am devenit luptător pentru o cauză glorioasă, iar odată ce faci primul pas pe acest drum, cale de întoarcere nu mai există.

– Dar te-ai schimbat. Vreau să spun, acum lucrezi pentru informațiile britanice și generalul de Brigadă Ferguson.

– N-am prea avut de ales, între perspectiva unui pluton de execuție sîrbesc din Bosnia și a accepta oferta lui Ferguson de a lucra pentru el.

– Făcînd lucruri de același gen ca înainte, completă ea cu complicitate.

– Exact, deși de obicei de partea dreptății.

– Înțeleg.

Stătea foarte calmă, nemișcată, iar Dillon spuse:

– N-am crezut niciodată în bombe, contesă, iar dacă are vreo importanță, în Sicilia i-aș fi împușcat pe Hakim și pe oamenii lui, dar nu și pe cei doi bătrîni și pe fată.

– Da, presupun că te cred.

Dillon surîse, cu zîmbetul lui aparte, cald şi imens şi fermecător, care-i schimba complet personalitatea.

– Ar fi cazul, contesă, fiindcă sînt singurul prieten pe care-l ai aici.

– Te cred, aşa că dă-mi o ţigară şi spune-mi ce crezi că ar trebui să facem.

– Aş vrea şi eu să ştiu.

Îi oferi foc cu vechea lui brichetă Zippo.

– E destul de interesant că Iuda n-a scos o vorbă despre faptul că eşti fiica lui Cazalet, deşi e evident că ştie.

– Atunci de ce nu ţi-a spus?

– A, cred că-i plac jocurile, ca acela de azi-noapte, cu pivniţa şi puţul. Cred că dorea să descopăr singur.

Cazalet încuviinţă:

– Deci, intenţionează să mă folosească drept monedă de schimb pentru a-l convinge pe tatăl meu să semneze ordinul? Acea distrugere totală a trei ţări?

– Cam aşa ceva.

– Jake Cazalet e un om bun, domnule Dillon, clătină din cap Marie. Nu-mi vine să cred că ar semna o asemenea aprobare, indiferent cu ce l-ar ameninţa.

– În mod normal, aş fi de aceeaşi părere, se ridică Dillon, mergînd la fereastră. Dar, cu tine, e clar că se consideră în posesia unui argument ieşit din comun. Un factor de influenţă ca nici un altul.

Se întoarse spre ea:

– Povesteşte-mi. Spune-mi despre el şi mama ta. Orice, totul. Ar putea fi de folos. Poate descoperim ceva.

– Nu ştiu dacă pot, se încruntă Marie. Mama mea mi-a spus cum s-a întîmplat, a reconstituit totul de-a lungul anilor şi nu a fost o aventură sordidă – numai aşa ceva nu.

Rîse cu curaj, dar vocea îi tremura.

– Mai degrabă tragică, de fapt.

– Altceva mai bun nu avem de făcut, fată dragă. Spune-mi doar atîta cît mai avem timp. Pot veni după mine în orice clipă.

– Ei bine, a început în Vietnam, demult. Un răstimp egal cu vîrsta mea, practic, deci acum douăzeci şi opt de ani...

CAPITOLUL 6

ESTUL MEDITERANEI, SICILIA,
LONDRA, WASHINGTON
1997

– Extraordinară poveste.

Marie dădu din cap:

– Mai ții minte cum a ajuns la putere?

– L-ai văzut de-atunci?

– O dată, cu ocazia vizitei la Paris de anul trecut, imediat după ce fusese ales. Am fost invitată la Balul Prezidențial. Foarte nesatisfăcător. Cîteva momente numai, totul foarte oficial, dar Teddy mi-a acordat mai mult timp. Dragul de Teddy. Tatăl meu i-a creat un post special. Secretar principal. Are mai multă putere în Casa Albă decît restul personalului la un loc. Ar face moarte de om pentru tatăl meu.

– Dar toate astea ne lasă cu o întrebare fără răspuns, preciză Dillon.

– Care anume?

– Dacă Iuda ştie cine eşti, cum a aflat? Tu, tatăl tău şi Teddy Grant sînteți singurii oameni care ştiau.

– Ştiu. Asta mă sîcîie şi pe mine.

– L-ai menționat pe avocatul familiei, acel Michel Rocard. E posibil să fi știut?

– În nici un caz. Cînd mama era pe moarte și am discutat toată situația, mi-a spus clar că nu știa nimic.

Dillon mai luă o țigară și-i oferi și ei una.

– Acum, ascultă-mă. În toată afacerea asta, sînt alături de tine, orice s-ar întîmpla. Va trimite curînd după noi, nu mă îndoiesc, iar atunci vom cunoaște planul. Îți spun de pe-acum că voi accepta tot ce dorește. Nu prea am încotro, dar, indiferent ce se va întîmpla, singura mea preocupare va fi ca în cele din urmă să te scot de-aici. Mă crezi?

– Da, domnule Dillon, te cred.

– Bun. Acum, poți face un lucru pentru mine, fiind pictoriță. Iuda are o brichetă veche de argint cu un blazon pe o parte, un fel de pasăre neagră, uliu poate, cu fulgerul în gheare. Ai vreun creion de cărbune?

Marie merse la șevalet, deschise trusa de vopsele și reveni la masă cu o coală de schițe.

– Arată-mi.

Dillon făcu o încercare stîngace.

– Deci, complet negru, cu aripile desfăcute, spuse Marie începînd să schițeze cu cărbunele. Așa avea capul și ciocul, ca un uliu?

– Nu, ciocul era oarecum gălbui.

Șterse capul și începu din nou.

– Așa era, confirmă Dillon.

Marie rîse.

– E un corb, domnule Dillon.

Se duse din nou la trusă și alese două creioane, unul negru, altul galben, și termină pasărea.

– Fulger roșu în gheare, continuă Dillon.

Terminînd, Marie admiră desenul:

– Nu-i rău.

– De-a dreptul miraculos.

Dillon îl împături şi îl băgă în buzunar.

– E important?

– Cred că este un soi de blazon militar. Ar putea reprezenta o pistă.

În acel moment, uşa se deschise şi intrară David Braun şi Aaron.

– Pe aici, vă rog, îi chemă Aaron. Amîndoi.

Cu Braun în frunte şi Aaron la urmă, ajunseră din nou în cabinet, în faţa lui Iuda.

– Deci, iată-vă, îi întîmpină el. Aţi avut o şuetă plăcută?

– În regulă, spuse Dillon. Să ne lămurim.

– O.K., amice, uite cum merge. Nemesis va fi dezbătut de Comisia Proiectelor Viitoare peste o săptămînă, iar de astă dată preşedintele îl va semna.

– De ce-ar face-o?

– Fiindcă, dacă refuză, o execut pe fiica lui, aci de faţă.

Se lăsă o tăcere lungă, înainte ca Dillon să spună:

– Ce vrei să spui?

– Nu mă fute la cap, Dillon, ştiu cine e.

– Şi cum ai putut afla?

– Ţi-am spus, am macabei pretutindeni. În M15, la Londra, în C.I.A. Fă un studiu pe computer despre mine, de exemplu, şi unul din oamenii mei va şti. Oricine din serviciile de informaţii îţi poate spune că nu cu şefii cei mari trebuie să-ţi baţi capul, ci cu oamenii nevăzuţi. Operatorii de computer, arhivarii, secretarele.

Rîse.

– Prin urmare, am aflat cine e şi nu mă întreba cum.

Marie de Brissac spuse:

– Tatăl meu nu va semna niciodată insanitatea asta.

– A, ba cred că-l va tenta. Cazalet şi-a investit foarte multe stări emotive în tine, Marie – iubire, vinovăţie, un profund sentiment de pierdere şi posibilităţi ratate. Nu eşti o ostatică de rînd. Şi poate inventa oricînd o provocare din partea arabilor. C.I.A. se pricepe la aşa ceva şi îl vor ajuta bucuros, fireşte. Nu, cred că ne putem aştepta la cooperarea lui, după ce se va gîndi puţin.

– Şi acum? întrebă Dillon.

– Vei fi dus înapoi la Salinas. Următoarea escală, Londra şi Ferguson.

Deschise un sertar, de unde scoase un telefon mobil.

– Ultimul model, amice, cu legătură prin satelit şi imposibil de localizat. Nu-mi poţi telefona, dar îţi voi telefona eu ţie.

– Şi de ce ai face-o?

– Ca să-ţi dovedesc puterea mea. Dă-mi voie să-ţi explic. Va fi de înţeles, după ce vorbeşti cu Ferguson, să caute prin dosarele computerizate ale Serviciului Secret de Informaţii Britanic orice referire la o grupare teroristă cunoscută ca Macabeii. Dacă o face, voi şti mai curînd decît îţi poţi imagina, şi te voi suna ca să-ţi spun. Dacă şi Cazalet face acelaşi lucru prin arhivele C.I.A., voi afla şi din nou îţi voi telefona. Numai ca să-ţi demonstrez puterea organizaţiei Macabeilor. Sînt pretutindeni, oamenii mei invizibili. Á propos, ambele cercetări vor fi o pierdere de timp. Nicăieri nu există informaţii despre mine şi organizaţia mea.

– Atunci, ce rost are exerciţiul?

– Demonstrează puterea mea absolută în privinţa asta, dar lasă-mă să revin la cele esenţiale. Te întorci întreg. Vei fi lăsat la Salinas. Te vei înapoia la Ferguson şi-i vei spune că, dacă Jake Cazalet nu semnează proiectul Ne-

mesis la următoarea şedinţă a Comisiei Proiectelor Viitoare, îi execut fiica.

– Eşti nebun, interveni Marie de Brissac.

– Mai spune-i lui Ferguson că, după părerea mea, ar fi util s-o ştie şi primul ministru. Tu şi el vă veţi deplasa la Casa Albă, în Washington, unde lui Ferguson n-ar trebui să-i fie greu să obţină o audienţă la preşedinte.

– Înţeleg. Şi-i transmitem mesajul preşedintelui?

– Exact, cu următorul adaos: dacă se face vreo încercare de a implica C.I.A., F.B.I. sau orice forţe speciale militare, eu voi şti şi – din nou – contesa va fi executată imediat. Am oameni peste tot, Dillon, după cum îţi vor demonstra cercetările voastre şi telefoanele mele.

Dillon trase adînc aer în piept.

– Deci, concluzia este destul de simplă. Fie Cazalet semnează punerea în aplicare a planului Nemesis, fie fiica lui moare.

– Întocmai, amice, nici eu n-aş fi putut spune mai bine.

– Dar n-o va face.

– Cu atît mai rău – rău pentru contesa aci de faţă.

– Ticălosule! exclamă Marie.

Iuda dădu din cap spre David Braun:

– Scoate-o de-aici şi du-o înapoi în camera ei.

– Cu bine, domnule Dillon, şi Dumnezeu să te binecuvînteze, mai spuse Marie de Brissac. Nu ne vom mai revedea. Tatăl meu nu va semna niciodată un asemenea document.

– Nu-ţi pierde credinţa, fată dragă, răspunse Dillon, în timp ce David Braun o scotea pe uşă.

Dillon se duse la birou, luă o ţigară şi şi-o aprinse cu bricheta ornamentată a lui Iuda. Suflă fumul.

– Poţi la fel de bine s-o omori de pe-acum. Cazalet

nu va semna. E prea groasă.

– Atunci, n-ar strica să-l convingi.

Iuda se răsuci spre Aaron:

– Ia-l pe domnul Dillon şi, la drum. Destinaţia: Salinas.

Aaron vorbi repede în ebraică:

– Ăsta e belea mare. I-ai văzut dosarul.

– Nu pentru mult timp. După ce se întîlneşte cu preşedintele, la Washington, va fi împuşcat. Am aranjat totul. O treabă elegantă, profesionistă. Asasinat de stradă. Cunoşti oraşul Washington? Tot timpul sînt tîlhăriţi şi împuşcaţi oameni. Ştiu hotelul unde stă întotdeauna Ferguson. „Charlton". Foarte nesigure parcările subterane din zilele noastre.

– Şi Ferguson?

– Nu, pe el nu. E prea important şi ne-ar mai putea fi util.

– Despre ce e vorba? se interesă Dillon, care înţelesese totul. V-aţi răzgîndit? Cad peste bord cu douăzeci de livre de lanţ în jurul gleznelor?

– Îmi place la nebunie imaginaţia ta, amice. Gata, la drum.

Vîrî o ţigară în gură, iar Aaron luă telefonul mobil special de pe birou şi îl conduse afară.

La întoarcerea în cameră, îşi găsi haina pe pat.

– Spălată şi călcată, îl informă Aaron. Îţi vei găsi portofelul, cartelele şi paşaportul, precum şi propriul telefon mobil, ca să-l suni pe Ferguson în momentul cînd ajungi la Salinas.

Îi întinse aparatul special:

– Cadoul tău de la Iuda. Să nu-l pierzi.

Dillon îmbrăcă vestonul şi introduse telefonul mobil într-un buzunar.

– Să-l fut în cur pe Iuda.

– Un mare om, domnule Dillon. Vei vedea cît de mare.

Aaron scoase din buzunar o cagulă neagră şi spuse:

– Acum, pune-ţi asta pe cap.

Dillon se supuse, iar Aaron deschise uşa şi-l luă de braţ.

– Mergem la navă, mai anunţă el, conducîndu-l afară.

Cînd vedeta acostă în portul Salinas, se întunecase. Dillon se uită la ceas. Drumul durase cam douăsprezece ore şi fusese drogat, la fel ca înainte, dar numai în primele opt ore. Cînd îl scoaseră pe punte, era întuneric şi ploua, vergele argintii căzînd prin lumina de un galben bolnăvicios a unui felinar.

– Ora opt a unei frumoase seri siciliene, domnule Dillon, spuse Aaron, iar bunul şi bătrînul oraş Salinas te aşteaptă.

– Ce plăcere.

– Succes, domnule Dillon.

Apoi adăugă, în mod destul de surprinzător:

– Vei avea nevoie.

Dillon trecu peste parapet şi porni pe dig prin ploaie. În capăt, intră sub un adăpost, îşi aprinse o ţigară şi privi vedeta plecînd pe mare, cu luminile de poziţii roşie şi verde pierzîndu-se în noapte.

Scoase telefonul mobil personal şi formă numărul lui Ferguson de la apartamentul din Cavendish Square.

I se răspunse surprinzător de repede:

– Ferguson.

– Eu sînt.

– Slavă Domnului.

– M-au lăsat înapoi în portul Salinas, cu un mesaj

pentru preşedinte, transmis prin intermediul meu şi al dumneavoastră.

– E atît de grav pe cît pare?

– Cel mai negru coşmar.

– Perfect. Îi pun pe Lacey şi pe Parry să plece de la Farley Field într-o oră, spre Palermo. Îi voi telefona lui Gagini, ca să-ţi organizeze transportul cît mai curînd posibil. Unde te găseşte?

– La *„English Caf"*.

– Aşteaptă acolo.

O scurtă tăcere.

– Mă bucur că eşti nevătămat, Sean.

Dillon închise telefonul. „Noi şi noi surprize, îşi spuse el, sentimentalisme din partea lui Ferguson."

Ferguson îi telefonă mai întîi lui Hannah Bernstein, la apartamentul ei. Cînd răspunse, o anunţă:

– E teafăr, inspectore, a revenit la Salinas. Fac pregătiri să-l avem din nou printre noi cît se poate de repede.

– Despre ce a fost vorba, domnule general?

– Nu ştiu. Aş dori să vii încoace. Poţi folosi un dormitor de oaspeţi. Îl va pregăti Kim.

– Desigur, domnule.

– Atunci, te aştept.

Apoi, telefonă la secţia transporturi a Ministerului Apărării şi ordonă zborul spre Palermo. În sfîrşit, vorbi cu Gagini.

– Uite, Paolo, nu-ţi pot spune care e situaţia, dar e groasă şi vreau ca Dillon să fie luat din Salinas şi adus în siguranţă la Palermo cît mai curînd posibil.

– Nici o problemă. Să zicem că-mi rămîi dator.

– Plăcerea e de partea mea.

– Ciao, Charles, îl salută Gagini şi închise telefonul.

Ferguson se aşeză lîngă foc, iar Kim îl servi cu ceai şi gogoşi; cu toate că-i plăceau, se simţea extrem de neliniştit.

– Fir-ai al dracu', Dillon! spuse el încet. Acum cu ce-mi mai vii?

Nu peste mult, Kim răspunse la uşă; Hannah intră cu efectele pentru noapte într-o geantă pe care i-o dădu în primire. Impermeabilul îi şiroia de apă, iar Kim i-l luă şi pe acela.

– Doamne, eşti leoarcă, observă Ferguson. Vino şi stai jos lîngă foc.

– N-am nimic, domnule general, dar ce e cu Dillon?

– L-au adus înapoi la Salinas, cum ţi-am spus. Tot ce ştiu e că a spus că-i groasă şi are o legătură cu preşedintele.

– Dumnezeule! exclamă Hannah.

– Cred că încă nu e momentul să-l implicăm pe Atotputernicul. Îi cer lui Kim un ceai proaspăt şi va trebui să aşteptăm calmi şi cu răbdare.

La Salinas, Dillon stătea pe terasă, sub ploaia care picura de pe acoperiş. Tocmai terminase o farfurie de spaghetti napolitane şi o jumătate de sticlă de vin local roşu, cînd apăru o maşină a poliţiei. Şoferul rămase la volan, dar un sergent tînăr ieşi şi urcă treptele.

– Mă scuzaţi, signor.

Făcu o pauză; nu stătea deloc strălucit cu engleza.

Dillon îl ajută, spunîndu-i într-o italiană fluentă:

– Mă numesc Dillon, sergent. Cu ce te pot ajuta?

Sergentul zîmbi:

– Am ordin de la colonelul Gagini din Palermo. Ne-a cerut să vă ducem acolo cît mai rapid posibil.

În spatele primei maşini de poliţie opri încă una, cu doi ofiţeri înăuntru, dintre care cel de pe locul din dreapta ţinea un pistol-mitralieră.

– Aţi făcut drum lung, comentă Dillon.

– Datoria e datorie, signor, iar colonelul Gagini insistă să fiţi adus viu şi nevătămat.

Surîse:

– Mergem?

– Cu plăcere, răspunse Sean Dillon, îşi termină vinul şi coborî pe trepte.

A doua zi dimineaţă la ora nouă, pe aerodromul Farley ploua, cînd ateriză Learjet-ul.

Dillon debarcă şi-i zîmbi lui Lacey:

– N-aş miza pe o vacanţă, căpitane. Vei fi foarte activ.

– Serios, domnule? surîse şi Lacey, întorcîndu-se spre Parry. Mă rog, mai scăpăm de monotonie.

Dillon merse spre Daimler, unde n-o găsi decît pe Hannah Bernstein. Intră.

– Şeful ăl mare e prea ocupat, aşa-i?

– Aşteaptă la birou.

Trăgîndu-i capul în jos, Hannah îl sărută pe obraz.

– M-ai ţinut pe jăratic, ticălosule.

– Auzi auzi, ce limbaj necuviincios pentru o evreică englezoaică de treabă.

Îşi aprinse o ţigară şi deschise fereastra:

– Să-i cruţăm pe fumătorii pasivi.

Hannah nu-i luă în seamă remarca.

– Ce s-a întîmplat? Despre ce a fost vorba?

Îi explică.

După ce termină, Hannah spuse:

– Dar e monstruos.

– Da, s-ar putea spune şi aşa.

– Şi acest Iuda. Fără-ndoială, e nebun.

– Da. S-ar putea spune şi aşa.

Generalul de brigadă, aşezat la biroul său din Ministerul Apărării, ascultă totul. Cînd Dillon sfîrşi, Ferguson rămase pe gînduri şi, în sfîrşit, vorbi:

– E cel mai fantastic lucru pe care l-am auzit vreodată. Vreau să spun, omul ăsta vorbeşte serios?

– L-am chestionat pe Gagini despre Hakim, răspunse Dillon, şi cred că i-aţi primit raportul.

– Da, o baie de sînge în toată regula.

– Iuda şi macabeii lui au intenţii serioase, domnule general. Cum spuneam, cel mai negru coşmar, dar destul de real.

– Şi ce facem?

– În regulă. Să-l verificăm.

Se întoarse spre Hannah:

– Accesează computerul principal de la Intelligence Service. Cere să selecteze Iuda Macabeul şi pe macabei.

Hannah îl privi pe Ferguson, care dădu din cap:

– Fă ce spune, inspectore.

După ce Hannah ieşi, generalul spuse:

– Biata femeie care era cu tine acolo cred că e îngrozită.

– E o adevărată doamnă. Va face faţă.

– Să facă faţă? repetă Ferguson, cu înverşunare. O va ucide.

– Ba n-o va ucide, fiindcă mai întîi am să-l omor eu, replică Sean Dillon, cu chipul ca de piatră, în timp ce Hannah revenea.

– Nimic, domnule, zero absolut. Computerul n-a auzit

niciodată de Iuda Macabeul sau de macabei.

– Perfect, răspunse Dillon. Deci, acum aşteptăm să vedem dacă mă sună pe mobil.

Îl scoase din buzunar, punîndu-l pe birou. Ferguson spuse:

– Inspectore, ai auzit ce-a spus Dillon despre grija macabeilor pentru viitorul Israelului, temerile lor şi aşa mai departe. Ca evreică, sînt curios ce părere ai.

– Bunicul meu e rabin, cum ştiţi, domnule, iar tatăl meu este foarte ortodox, şi totuşi îmi acordă sprijinul lor iubitor, chiar şi cînd trebuie să încalc legile impuse de religia mea datorită rigorilor profesiunii. Sînt foarte mîndră de a fi evreică şi susţin statul Israel.

– Dar? insistă Ferguson. Pari să eziţi.

– Să spunem aşa, domnule general. În timpul celui de-al doilea război mondial, naziştii au făcut lucruri îngrozitoare, iar britanicii nu. S-au comportat aşa cum ne aşteptam de la ei. Există grupări teroriste arabe care măcelăresc femei şi copii. Nu mă aştept la asemenea acţiuni din partea israeliţilor. Totuşi, avem grupări fundamentaliste minore, de genul celor care au aplaudat asasinarea lui Rabin, la fel de rele ca ei.

– Şi nu le aprobi?

– Dacă bunicul meu, rabinul, ar fi acum de faţă, v-ar spune că, în conformitate cu un precept fundamental al legii evreieşti, nu-ţi poţi asigura propria supravieţuire răpindu-i deliberat altcuiva dreptul la viaţă.

– Deci, ce îţi indică asta despre Iuda?

– Că omul acesta nu e un fanatic religios. Presupun mai degrabă că este un naţionalist pragmatic.

– La fel ca iniţialul Iuda Macabeul?

– Exact.

– Eşti sigură că nu ai nici o simpatie faţă de el?

– Dar de ce? se zbîrli Hannah. Numai fiindcă sînt evreică?

Ferguson ridică o mînă, împăciuitor.

– Trebuia să te întreb, Hannah, ştii doar.

Telefonul mobil ţîrîi. Dillon îl ridică.

– Aici Dillon.

– A, iată-te, amice. Cerere la computerul Delta Numărul Trei, sursa, inspector-şef Hannah Bernstein, pentru orice informaţie privitoare la macabei. Răspuns nul.

– Da, ştim. Vrei să vorbeşti cu generalul de brigadă Ferguson?

– La ce bun? Spune-i doar să-şi mişte fundul la Washington. Timpul trece şi mai spune-i lui Hannah Bernstein *şalom* şi că sînt un mare admirator al ei.

Legătura se întrerupse.

– A aflat totul despre verificare, comentă Dillon.

– Incredibil, spuse Ferguson.

– Nu, invizibil – oamenii lui invizibili.

– Un membru al reţelei macabeilor, preciză Hannah.

– Exact, a spus că e un mare admirator al tău.

– Neobrăzatul. Nu l-am cunoscut niciodată.

– De unde ştii? De unde ştiu şi eu? Interesant detaliu. Băieţii care m-au răpit, ceilalţi de la castel, îşi arătau cu toţii feţele – de ce oare?

– Fiindcă nu sînt decît simpli soldaţi, răspunse Hannah.

– Exact, dar Iuda purta mască. Ia pune-ţi la contribuţie agera minte de poliţistă, domnişoară inspector şef.

– E evident. Chipul lui ar putea fi recunoscut.

– Ceea ce înseamnă că e cineva.

Ferguson interveni:

– Lăsaţi asta. Ceea ce am stabilit e că spune ade-

vărul. Tocmai i-am pus o întrebare celui mai puternic computer de informații al nostru, iar el are acces instantaneu. Cu alte cuvinte, ne-a tăiat picioarele de sub noi.

– Deci, ce facem? întrebă Dillon.

– Mergem la Washington şi vorbim cu preşedintele, dar mai întîi îi telefonez lui Blake Johnson. Cît despre dumneata, inspectore, ia măsuri ca Lear-ul să aştepte pregătit la Farley Field.

Blake Johnson avea patruzeci şi opt de ani, un om înalt şi chipeş, cu părul negru ca pana corbului, ce părea mai tînăr cu destui ani.

Militar în infanteria marină la optsprezece ani, revenise din Vietnam cu Steaua de Argint, două Inimi Purpurii şi Crucea Vietnameză a Valorii. Diploma în drept la Georgia State îl ajutase să intre în F.B.I.

Într-o zi din luna iunie, cu trei ani în urmă, îl escortase pe senatorul Jake Cazalet din cauza amenințărilor cu moartea primite de la anumite grupări de extremă dreaptă fasciste.

Însoțitorii de la poliție pierduseră urma limuzinei senatoriale, dar Blake Johnson, croindu-şi drum prin traficul dens al serii, ajunsese exact în timp ce avea loc un atac. Îi împuşcase pe amîndoi atentatorii şi se alesese cu un glonț în coapsa stîngă.

Era începutul unei relații trainice cu Jake Cazalet şi îi atrăsese actuala numire de director al Departamentului Afacerilor Generale din Casa Albă.

Aceasta trebuia să fie o organizație responsabilă de diverse chestiuni administrative şi, întrucît se afla jos, purta denumirea de „Subsolul".

De fapt, pentru cunoscători, era grupa privată de investigații a preşedintelui, unul dintre cele mai bine păzite

secrete ale administrației. Funcționa complet separat de C.I.A., F.B.I. şi Serviciul Secret. De fapt, şoaptele care circulau pe seama ei erau atît de slabe, încît puțini oameni credeau că exista cu adevărat.

Cazalet o moştenise şi profitase de pensionarea fostului comandant pentru a-i oferi postul lui Blake Johnson.

Ferguson îşi folosi linia directă Codex Four cu biroul Subsolului, iar Johnson, aflat la post, răspunse pe loc.

– Zi cine eşti.

– Charles Ferguson, bulangiule.

– Charles, ce faci?

– Mă tem că rău. Am probleme foarte grave pentru tine şi preşedinte, grave de-a binelea. Ştiu că pare ciudat, dar nici o comunicare cu primul ministru, te rog.

– E chiar atît de rău?

– Aşa se pare. Plec într-o oră, cu Dillon şi inspectoarea-şefă Bernstein. Dillon a intrat pîn-la gît în povestea asta. Trebuie să intrăm la preşedinte imediat cum ajungem la Casa Albă.

– Este imposibil. A plecat pentru două zile la vila lui personală de pe plaja din Nantucket. Perioadă de meditație.

– E pe viață şi pe moarte, Blake.

O scurtă pauză.

– Înțeleg.

Ferguson trase adînc aer în piept.

– Eşti prietenul lui, Blake. Spune-i că e vorba de siguranța... persoanei care se pierduse, dar acum a fost regăsită.

– Iisuse, Charles, ce-i ăsta, un joc de societate?

– Nu-ți pot explica mai mult, nu acum. Spune-i şi gata. Va înțelege el. Şi Teddy Grant de asemenea. Tre-

buie să ai încredere-n mine, Blake – este cum nu se poate mai important.

Johnson devenise numai eficiență:

– O.K. Nu aterizați pe Washington International. Mergeți la Andrews Air Force Base. Îi anunț să vă aştepte. Vor pregăti un elicopter care să vă lase pe plaja din Nantucket, cum fac şi pentru preşedinte.

– Fără C.I.A., Blake, mai adăugă Ferguson, fără nici un serviciu de securitate, de nici o categorie. Vino numai tu.

– Te cred pe cuvînt, Charles. Okay, o iau înainte să-l pregătesc pe preşedinte. Ne vedem acolo.

Şi închise telefonul.

– Gata, spuse Ferguson, să mergem. N-avem timp de pierdut.

Pe plaja vechii case din Nantucket, preşedintele se plimba însoțit de doi membri ai Serviciului Secret şi de cîinele lui, Murchison, un ogar negru cu părul ras.

Vîntul sufla, valurile se spărgeau cu zgomot, iar viața era plăcută, departe de Washington. Îl chemă pe cel mai apropiat agent din Serviciul Secret, un negru enorm, fost infanterist marin, numit Clancey Smith, care luptase în Golf.

– Aprinde-mi o țigară, Clancey, îi ceru preşedintele. Nu reuşesc, cu vîntul ăsta.

Clancey scoase două țigări Marlboro din pachet, le aprinse la adăpostul canadienei şi-i dădu una din ele preşedintelui.

Cazalet rîse:

– N-a făcut aşa şi Paul Henreid cu Bette Davis, în *„Now Voyager"*?

– Cred că n-am apucat filmul, domnule preşedinte.

În acel moment, se auzi un strigăt şi, întorcîndu-se, îl văzură pe Teddy Grant alergînd spre ei. Murchison se repezi în calea lui şi sosiră împreună, Teddy cu sufletul la gură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Teddy, ce s-a-ntîmplat? întrebă Cazalet.

Teddy îi făcu un semn lui Clancey, care se retrase, şi abia atunci îi dădu vestea cea proastă.

În faţa casei albe, pe Pennsylvania Avenue, domnea îmbulzeala obişnuită, în majoritate turişti, făcînd fotografii şi sperînd să vadă pe cineva dintre cei mari, poate chiar pe preşedinte, dar camere de televiziune nu se zăreau.

Mark Gold îşi ridică gulerul hainei ca să se apere de ploaia slabă şi-i zîmbi celui mai apropiat poliţist.

– Azi nu e nimeni de la televiziune. Nu se poate să-şi fi pierdut atît de repede interesul faţă de Cazalet.

Poliţistul ridică din umeri:

– Nu-i aici. S-a dus la Nantucket pentru o zi, două. Dacă veneaţi mai devreme, aţi fi văzut elicopterul.

– Hm, îmi pare rău că l-am pierdut.

Mark Gold se răsuci prin mulţime şi parcurse o scurtă distanţă pe Pennsylvania Avenue, pînă în locul unde-şi lăsase maşina. Era operator superior de computer în Departamentul Apărării, absolvent în ştiinţa computerelor la Universitatea Columbia. Nu-şi amintea cînd vizitase ultima oară o sinagogă.

Fratele său mai mare, Simon, fusese altfel, un om profund religios care renunţase la slujba lucrativă de broker la Bursa de Acţiuni din New York pentru a emigra în Israel să muncească pămîntul într-un chibuţ, în capătul de nord al Golanului.

Fusese omorît, împreună cu alţi doisprezece oameni,

cînd teroriştii Hamas nimiciseră chibuțul cu doar şapte rachete. Gold se dusese în Israel, prea tîrziu ca să mai ajungă la înmormîntare, dar îşi adusese omagiile şi stătuse la mormîntul fratelui mult iubit, cu sufletul plin de adîncă mînie, astfel că atunci cînd îl acostase Aaron Eitan, chipurile ca să-şi prezinte condoleanțele, dar de fapt pentru a-l testa, se bucurase că avea pe cineva în fața căruia să-şi descarce furia.

Totul se sfîrşise cu Gold luat de o maşină, legat la ochi şi dus pe o stradă dosnică din Ierusalim. Cînd i se scosese legătura de pe ochi, îl văzuse pe Iuda, cu cagula lui neagră, aşezat la o masă. Prin urmare, Mark Gold era macabeu, mîndru de servirea cauzei. Îi conferea vieții sale un scop, iar capacitatea lui de a accesa computerele din Departamentul Apărării era mai mult decît utilă organizației. Putea chiar să spargă arhivele C.I.A. de la Langley. Înainte de a porni maşina, îşi scoase telefonul mobil special, cu legătură prin satelit, şi formă numărul de cod. Iuda răspunse imediat.

– Sînt Gold. Preşedintele s-a dus la casa din Nantucket, în weekend. Cred că acolo vor merge şi prietenii noştri.

– Ai verificat la hotel?

– Da, rezervările s-au confirmat.

– De la Nantucket, acolo se vor duce, cu siguranță. Evident, Dillon îşi va fi îndeplinit misiunea. Te poți ocupa de el la „Charlton", aşa cum am stabilit.

– E ca şi făcut.

Gold introduse telefonul în buzunar, porni motorul şi plecă.

Cînd learjet-ul ateriză la Andrews Air Force Base, atmosfera nu era deloc plăcută.

Tînărul maior care-i aştepta salută formal.

– Respectele mele, domnule general.

– General de Brigadă, preciză Ferguson.

– S-ar putea să avem o problemă. În întreaga zonă Nantucket s-a lăsat o ceaţă deasă. De obicei îl lăsăm pe preşedinte pe plajă, în faţa casei, cu elicopterul. Azi cred că nu va fi posibil.

– Atunci, unde mergem?

– Este o bază de aviaţie în apropiere. Veţi continua drumul cu limuzina. Am pregătit totul.

– Atunci, să mergem.

Peste zece minute, toţi trei îşi prindeau centurile într-un elicopter care decolă aproape imediat.

Cînd Mark Gold intră în „Sammy's bar", aproape se înserase, iar localul era gol. Negrul cu păr lăţos de la masa din colţ, pe nume Nelson Harker, citea *„Washington Post"*.

Gold se aşeză.

– Bei ceva?

– Nu cînd lucrez.

Harker ridică privirea. Avea un chip interesant, cu o expresie inteligentă şi ageră, pe care Gold o găsea surprinzătoare la un asasin profesionist, iar Harker ucisese de multe ori, adesea pentru nu mai mult de o mie de dolari.

De astă dată, avea să primească zece, dar, cu reputaţia lui Dillon, părea să merite. Gold scoase din buzunar o fotografie a lui Dillon şi i-o întinse.

– Încă o poză cu Dillon, pentru siguranţă.

– Ehe, pe-asta am şi văzut-o. Deci, a fost mare sculă în I.R.A., căcănar din ăia care aruncă-n aer femei şi copii. Nu aşa se face treabă. Îl scuip în ochi.

– Ei bine, scuipă-l în ochi pe Dillon la „Charlton Hotel", diseară. Să fii acolo cel tîrziu la zece.

– Şi pe urmă?

– Dacă nu-l vedem prin zonă, poţi să-l lichidezi în cameră. Există un lift de noapte, de la subsol pînă la toate etajele.

– Mi se pare corect. Unde mi-s banii?

Gold scoase un plic şi îl împinse peste masă:

– Jumătate acum, jumătate după.

Se ridică.

– Pe curînd, mai spuse el şi ieşi.

CAPITOLUL 7

Pe plajă, valurile mugeau, în timp ce preşedintele se plimba cu Blake Johnson şi Teddy Grant. Toţi trei purtau canadiene, iar Murchison, lătrînd nebuneşte, se repezea cînd şi cînd în apă. Clancey Smith îi escorta pe partea stîngă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Blake, ce-o fi însemnînd? întrebă preşedintele.

– Nu ştiu, domnule preşedinte. Ceea ce ştiu cu certitudine e că, dacă Charles Ferguson spune că e atît de serios, atunci ar fi bine să-l credeţi. Simplul fapt că-l aduce pe Dillon cu el vorbeşte de la sine.

– Da,desigur.

Preşedintele se întoarse spre Teddy:

– Tu erai în spital anul trecut cînd am făcut vizita la Londra şi au încercat să mă omoare activiştii ăia protestanţi. În ziua aia, Dillon şi-a dovedit valoarea. Un om remarcabil.

– E un mod de a spune, domnule preşedinte, l-am verificat. Mă întreb, de partea cui e? A încercat să atace

cu mortiere Cabinetul Britanic de Război, în '91, în timpul războiului din Golf, şi n-a lipsit mult să reuşească.

– Ei bine, acum e alături de noi.

În acel moment, Clancey Smith strigă:

– Am primit vestea, domnule preşedinte. Elicopterul a aterizat şi vin încoace.

– Slavă Domnului, spuse Jake Cazalet şi, peste un moment, pe plajă apăru o limuzină neagră, gonind spre casa preşedintelui. Pe-aici, domnilor, îi chemă el şi o luă la fugă pe plajă, printre fuioarele de ceaţă lipicioasă, cu Murchison pe urme, pentru a sosi în faţa casei odată cu maşina.

În camera mare ardea focul; stăteau adunaţi în jurul lui, în timp ce Dillon dădea raportul. Cînd termină, preşedintele părea şocat, dar şi incredul.

– Să ne înţelegem. Acest individ, Iuda, insistă că are acces în principalele noastre sisteme de computer. C.I.A., la Langley, F.B.I., Departamentul Apărării?

– Corect, domnule preşedinte.

– Deci, dacă facem vreo investigaţie, încercînd să descoperim cine sînt el şi oamenii lui, o va ucide pe fiica mea.

– Da, cam asta e ideea, răspunse Dillon. E adept al liniei dure. În Sicilia, i-a omorît nu numai pe Hakim şi ai lui, ci şi pe cei doi bătrîni şi pe fată.

– Şi, probabil, pe gardianul de închisoare, Jackson, la Londra, completă Ferguson.

– Iar dacă nu semnez proiectul Nemesis, o va ucide oricum?

– Mă tem că da.

Dillon luă telefonul mobil pe care i-l dăduse Iuda şi îl puse pe masa de cafea:

– Pe ăsta el mi l-a dat. Două posibilități de a dovedi că spune adevărul sau nu.

– După cum v-am informat, domnule președinte, interveni Ferguson, căutarea mea de informații despre macabei prin sursele de date ale computerelor din Londra a atras un răspuns aproape instantaneu.

– Deci, acum vreți să verificați sistemul Departamentului Apărării.

– Dacă primim același răspuns, vom ști exact cum stăm.

Hannah Bernstein îi întrerupse:

– Mă întreb dacă îmi permiteți să vă întreb ceva, domnule președinte. Gîndire de polițist, teamă mi-e. În munca mea, ți se dezvoltă mirosul pentru anumite lucruri, apare cîte o presimțire nesusținută de nimic.

– Și ai una și acum, domnișoară inspector șef? o întrebă Cazalet. Okay, trage.

– Cine mai știe despre Subsol? E atît de secret pe cît se spune?

Președintele se întoarse spre Blake Johnson:

– Ai permisiunea mea.

– Oficial, începu Blake, conduc Departamentul Afacerilor Generale, iar lumea nu știe mai mult de atît. Am o secretară numită Alice Quarmby, văduvă și absolut de încredere, și atîta tot: alți angajați nu există. Oamenii cred că e ceva în legătură cu administrația Casei Albe.

– Atunci, cum te descurci?

– Cam ca Iuda. Am un cerc de oameni angajați în alte funcții, foști agenți F.B.I., de exemplu, cercetători științifici, profesori universitari, pe care îi convoc pentru cîte o misiune concretă. Întotdeauna, oameni de deplină încredere.

– Vrei să spui că secretarul Apărării sau consilierul

de Securitate Națională, ori alții ca ei, nu cunosc adevărata natură a Subsolului? întrebă Ferguson.

– Teddy o ştie – dar, în fond, Teddy ştie totul, reuşi preşedintele să zîmbească. Să vă explic. Cu cîteva mandate în urmă, un preşedinte, nu vă spun care, a avut de-a face cu o serie de scandaluri legate de infiltrarea comuniştilor în C.I.A. şi Departamentul Apărării. Poate vă mai amintiți legenda cîrtiței ruse din Pentagon.

– Ba bine că nu, domnule preşedinte.

– Preşedintele de-atunci, din proprie inițiativă, a însărcinat un vechi prieten personal, fost membru C.I.A., să înființeze Departamentul Afacerilor Generale, ceea ce însemna că avea pe cineva complet demn de încredere pe care să se bazeze. A mers foarte bine, iar cînd i-a urmat în funcție succesorul lui, preşedintele i-a vorbit între patru ochi, iar Subsolul şi-a continuat existența.

– Şi încă şi-o mai continuă, adăugă Blake Johnson. Desigur, au circulat unele zvonuri de-a lungul anilor, dar nimic îndeajuns de concret pentru a ne viola discreția. Singura noastră legătură în exterior ai fost tu, Charles, cu care avem o relație aparte.

– Într-adevăr, comentă Ferguson, întorcîndu-se spre Hannah. Ce ai de spus, inspectore?

– Ascultînd relatarea lui Dillon, s-ar părea că luda a menționat despre relațiile sale cu principalele servicii de securitate, dar nu a spus nici un cuvînt despre Subsol.

– Dumnezeule, fato, ai dreptate! exclamă Dillon. Brici minte mai ai.

– M-aş fi aşteptat s-o facă, mai ales într-o problemă atît de personală pentru preşedinte.

– Vrei să spui că nu ştie de existența Subsolului, preciză Ferguson.

– Şi o putem dovedi, într-un fel sau altul, dădu din cap Hannah; se întoarse spre Blake. Presupun că, datorită caracterului strict secret al activităților voastre, aveți bancă de computere proprie?

– Sigur că da. Le pot accesa pe cele de la Langley, ale F.B.I., din Departamentul Apărării, dar ale mele sînt blindate cu propriile noastre coduri de siguranță.

– Perfect. I-a spus lui Dillon că mai poate face o singură cercetare prin computer, după cea de la Londra, pentru a-şi dovedi puterea. Haideți să nu accesăm celelalte servicii de securitate, ci să adresăm întrebarea spre computerul Subsolului.

Urmă o scurtă pauză, după care Teddy spuse:

– Eu întotdeauna am zis că ar trebui să avem mai multe femei în poliție. Au o minte teribil de şireată.

– Vom face o încercare, acceptă Blake. Mă duc în camera de control, domnule preşedinte.

Se ridică şi ieşi, iar Jake Cazalet se ridică şi el. Murchison, care stătuse întins pe jos, dădu să-l urmeze, dar preşedintele îi ordonă:

– Nu, culcat.

Cîinele preferă să se ducă la Hannah, care îl scărpină între urechi. Dillon spuse:

– Dacă merge, se vor schimba multe.

– Vedem noi, răspunse Ferguson.

Johnson se întoarse:

– Am întrebat de orice grupare teroristă cunoscută sub denumirea de Macabeii şi de un individ cunoscut ca Iuda Macabeul. Răspunsul a fost negativ. Nu se ştie nimic.

– Şi-acum, să aşteptăm, replică preşedintele. Cît de mult timp?

– La Londra a luat legătura cu noi, îi spuse Ferguson.

– Vreau să vă spun ceva, începu Jake Cazalet. Ăsta-i unul dintre cele mai neplăcute scenarii din viața mea, dar omul mai trebuie să şi mănînce şi cred că în bucătărie ni s-a pregătit o masă uşoară pînă vedem ce se întîmplă.

– I-am spus doamnei Boulder să se grăbească, anunță Teddy, cînd intrară în bucătărie. Totul e gata. Servesc eu. A lăsat cartofii în cuptor, la foc mic, iar celelalte feluri sînt reci.

Hannah îl ajută, în timp ce preşedintele destupa două sticle de „Sancerre" de la gheață. Mîncară somon rece, cartofi noi, salată şi pîine proaspătă, dar conversația era intermitentă.

Nimeni nu avea ochi decît pentru telefonul mobil pe care Iuda i-l dăduse lui Dillon, aflat pe masă.

– Fac cafea, propuse Teddy.

Dillon se uită la ceas:

– A trecut o oră. Ce naiba. Aş propune să accesăm computerul Departamentului Apărării, cu aceeaşi întrebare. Haideți.

Blake Johnson îl privi pe preşedinte, care răspunse:

– Fă o încercare, Blake.

Ridicîndu-se, Blake ieşi. Dillon continuă:

– În regulă, să strîngem masa, iar tu fă cafeaua, Teddy, deşi eu unul aş prefera un pliculeț de ceai.

Adună vasele împreună cu Hannah şi tocmai terminase, cînd Blake reveni:

– Am accesat sistemul conjugat Langley, F.B.I. şi Departamentul Apărării. Răspuns negativ despre Iuda şi macabei.

– Şi-acum, să aşteptăm, spuse Ferguson.

Teddy aduse cafeaua şi ceaiul lui Dillon şi se aşezară din nou cu toții la masa din bucătărie. Domnea o linişte desăvîrşită, pe care o sparse Jake Cazalet:

– Nu-i a bună, nu s-a întîmplat nimic.

Telefonul sună.

Iuda îi spuse lui Dillon:

– Aha, amice, m-ai verificat şi n-ai găsit nimic. Exact ca la Londra, accesezi sistemele alea de computer în căutarea mea, iar eu aflu imediat.

– Mai du-te-n mă-ta, sadic nenorocit ce eşti, se prefăcu Dillon anume scandalizat şi frustrat.

– Nu-ţi pierde calmul, amice. Spune-i doar preşedintelui că acum cunoaşte scorul. Dacă încearcă să implice forţele de securitate în povestea asta, fiica lui moare pe loc. Dacă refuză să semneze planul Nemesis, tot moare.

– Eşti nebun, răspunse Dillon.

– Nu, doar practic. Complimentele mele preşedintelui.

Iuda închise, iar Dillon se întoarse spre Hannah:

– Eşti genială, afurisito. Nu ştie de existenţa Subsolului. Dovada – ceea ce s-a întîmplat adineaori.

– Okay, interveni Blake Johnson. Deci, situaţia stă cam aşa: computerul Subsolului e curat, deşi nu conţine nici o informaţie. Dacă încercăm celelalte servicii principale de securitate, află, şi încă foarte repede.

– Şi ne-am epuizat cele două încercări, adăugă Dillon. Dacă mai încercăm să implicăm vreunul dintre serviciile de securitate, o va ucide pe Marie.

– Şi crezi asta? întrebă preşedintele.

– În viaţa mea n-am fost mai sigur de ceva.

– Dar nu ne poate accesa reţelele telefonice, care includ şi mobilurile, dacă folosim permanent sistemele Codex Four, interveni Hannah. Deci, cel puţin, putem avea comunicaţii închise.

– Adevărat, fu Ferguson de acord.

– Da, numai că, la cea mai mică scăpare pe un circuit de comunicații normal, am încurcat-o, spuse Blake Johnson. Sincer, domnule președinte, faptul că, atunci cînd am accesat zone atît de sensibile ca acele computere de securitate a aflat în nici o jumătate de oră, demonstrează cu adevărat puterea organizației macabeilor. Cred că, dacă încercăm totuși să implicăm C.I.A. și celelalte instituții, există toate riscurile să descopere.

– Și ce să fac? întrebă președintele. Deja încalc toate nenorocitele de regulamente, toate protocolurile, neinformîndu-i pe secretarul de Stat și pe șefii de Stat Major reuniți, ca să nu mai pomenesc de directorii C.I.A. și F.B.I.

– Exact, spuse Blake, motiv pentru care unul dintre predecesorii dumneavoastră a inventat Subsolul. Nu putem avea încredere în nimeni, asta-i toată problema.

– Perfect, dar mai este încă o problemă. Îi voi lovi pe teroriștii arabi cu toată puterea, dacă o merită și dacă nu am încotro, dar nu mă lasă conștiința să semnez planul Nemesis săptămîna viitoare cînd se va întruni comisia. Și-atunci, ce să fac?

Se lăsă tăcerea și, din cine știe ce motiv, cu toții se întoarseră spre Dillon. Acesta spuse:

– Ar putea exista o cale de a i-o lua înainte, dacă ne mișcăm repede, dar pasul următor, conform planului lui Iuda, constă în moartea mea. Cred că e o idee bună.

– Ce Dumnezeu vrei să spui? întrebă Ferguson.

– Am să-mi asum riscul, cînd ne întoarcem la Washington. Voi purta o vestă anti-glonț.

– Nu-ți va prea folosi, dacă îți ochește capul, spuse Johnson.

– Mă rog, în fiecare zi îți asumi cîte un risc.

– Și în continuare, domnule Dillon? se interesă Cazalet.

– Am fost student la Academia Regală de Artă Dramatică din Londra, domnule preşedinte. Chiar şi la Teatrul Naţional am jucat. Dintotdeauna am avut capacitatea de a-mi schimba înfăţişarea, chiar şi fără machiaj. Priviţi – dă-mi ochelarii tăi, Teddy.

Teddy îi întinse ochelarii, iar Dillon ieşi şi închise uşa. Cînd reveni, şchiopăta accentuat cu piciorul drept şi-şi ţinea capul puţin aplecat, cu o expresie de suferinţă, dar nu era numai efectul ochelarilor. I se schimbase limbajul trupului. Parcă ar fi devenit altă persoană.

– Doamne fereşte! exclamă preşedintele. N-aş fi crezut, dacă nu vedeam cu ochii mei.

– Omul cu „O Mie de Chipuri", cum i se spunea în cercurile internaţionale de informaţii, aminti Ferguson. Douăzeci de ani a fost urmărit de lege în Irlanda, cu I.R.A., şi nici măcar gulerul nu i l-am atins vreodată.

– După ce am să mor oficial la Washington, am să mă schimb, spuse Dillon, îmi vopsesc părul în altă culoare, îmi pun ochelari cu lentile fumurii, poate pungi sub ochi, mai vedem. Alt paşaport, desigur, dar nu sînt probleme. Port mereu două-trei la mine şi mă machiez conform fotografiei de pe cel pe care-l aleg.

– Dacă ai nevoie de ajutor, am o prietenă care locuieşte în acelaşi bloc cu mine, spuse Teddy. Mildred Atkinson. E machieusa multor staruri celebre. Mi-a spus că săptămîna trecută l-a machiat pe De Niro.

– E sigură?

– Absolut.

– Bine, vom vedea.

Hannah spuse:

– În privinţa securităţii generale, oricum nu avem mai mult de cinci zile pînă la întrunirea Comisiei Proiectelor Viitoare.

– Şi-atunci, ce se întîmplă? întrebă preşedintele.

– Esenţa problemei e foarte simplă, îi răspunse Dillon. Unde e ţinută captivă? Tot ce ştiu cu certitudine e că se află la douăsprezece ore de Sicilia, pe mare.

– Da, dar nu poţi fi sigur pe astea douăşpe ore, interveni Ferguson. S-ar putea să fie şi mai puţin.

– Da, dar dacă acceptăm douăsprezece ore maximum, raza ar cuprinde Corsica, dacă a luat-o spre vest, coastele tunisiană şi egipteană, Italia, Grecia, Turcia.

– Nu ţi-a scăpat nimic? întrebă Johnson, ironic.

– Dumnezeu ştie. Marie mi-a spus că, atunci cînd a răpit-o David Braun de pe Corfu, i-a pomenit de un scurt drum cu avionul.

Urmă o scurtă pauză. Preşedintele risipi tăcerea:

– Okay, te prefaci mort, îţi schimbi identitatea. Mai departe?

– Generalul de Brigadă şi inspectoarea şefă vor pleca acasă cu Lear-ul, îndureraţi. Eu mă duc în Irlanda şi-i dau de urmă lui Riley. Îl aduc la Londra, iar el îl va identifica pe avocat, după benzile de supraveghere de la Wandsworth.

– Chiar te-aştepţi să-l poţi găsi pe Riley? întrebă Johnson.

– Presupun că da. Cred că s-a dus direct la ferma verişoarei lui din Tullamore. Avea paşaportul irlandez pe care i l-a dat generalul şi banii mei de operare. N-ar fi avut nici un sens să nu se întoarcă în Irlanda. Acolo e în siguranţă.

Preşedintele dădu din cap:

– Da, se leagă.

Se întoarse spre Blake:

– Pare-mi-se că tot ceea ce-i trebuie domnului Dillon e un mijloc imediat de transport. Nu trebuie să piardă

vremea pe-aici, oriunde s-ar duce.

– Nici o problemă, domnule preşedinte. Am la îndemînă noul turboreactor privat Gulfstream Five, am zburat de cîteva ori cu el în ultima vreme. E un avion excelent.

Preşedintele se întoarse spre Dillon:

– Cu Gulfstream-ul, poţi ajunge în Irlanda în nu mai mult de şase ore.

Dădu din cap spre Blake Johnson:

– Aş dori să-l însoţeşti. Teddy poate coordona singur activităţile de aici.

– La ordinele dumneavoastră, Domnule Preşedinte, răspunse Blake.

Cazalet dădu din cap:

– Atunci, ne-am înţeles. Tot ce pot spune e, la treabă. Elicopterul e gata, Teddy?

– Aşteaptă.

– Mergi şi tu cu ei. Ne vedem mîine.

Dillon mai spuse:

– Încă un lucru. Îmi place fiica dumneavoastră, nu-mi place luda, şi voi încerca tot ce pot ca s-o aduc înapoi, chiar dacă asta va însemna s-o fac din nou pe călăul public. Sînteţi de acord?

– Mai mult ca sigur, răspunse Jake Cazalet, cu chipul albit de înverşunare.

În maşina sa, pe aceeaşi stradă cu hotelul „Charlton", Mark Gold tasta pe laptop. Oftă satisfăcut, cînd pe display apăru ceea ce căuta. Accesase secţia informaţiilor de trafic de la Andrews Air Force Base şi conţinea totul. Ora la care aterizase Lear-ul cu înmatriculare britanică şi numele pasagerilor. Elicopterul Air Force folosit de preşedinte era înregistrat zece minute mai tîrziu, cu plecarea spre Nantucket.

Datele pasagerilor acestuia erau întotdeauna confidențiale, dar oricine putea ghici cine erau. Elicopterul urma să aterizeze din nou la Andrews, peste o jumătate de oră.

Coborî şi privi în lungul străzii. Nu se vedea nici urmă de Harker, aşa că Gold intră la loc în maşină, nervos, pe cînd începea o ploaie torențială.

Marie stătea aşezată la fereastră, în fața şevaletului, pictînd. Uşa se deschise şi intră David Braun, cu cafea şi fursecuri pe o tavă. O puse pe masă.

– Lucrezi să-ți treacă timpul, văd.

– Ce-ai vrea să fac, să-mi scriu testamentul?

– Marie, te rog, nu suport situația asta. Țin la tine. Aş face orice pentru tine.

– A, minunat. Atunci, fii te rog bun şi împuşcă-l pe Iuda. Mi-ar fi de mare folos.

Cu umerii căzuți, David ieşi, iar cheia se răsuci în broască.

La Andrews, se înghesuiră toții în limuzina lui Blake Johnson. În timp ce mergeau spre Washington, acesta spuse:

– Sean, m-am tot gîndit. De ce să-ți rişti viața? Înțelegi, să te expui ca țintă? De ce nu-ți schimbi doar identitatea, conform planului, şi s-o ştergi în Irlanda?

– Fiindcă Iuda ar putea să mă miroasă, cîte vreme dacă sînt declarat mort va fi mult mai liniştit. Oricum, primul lucru pe care-l faci, găseşte-ne un taxi pe care să-l luăm mai departe, Generalul de Brigadă, inspectoarea-şefă şi cu mine. Astfel, vom fi văzuți sosind singuri la hotel.

– Iar eu ce să fac?

– Lasă-l undeva pe Teddy, n-are nici un rost să-l pui în pericol.

– Ba p-a mă-tii, domnule Dillon, replică Teddy.

– Bine, cum vrei.

– De unde iei protecția? întrebă Johnson.

– Am o vestă de nylon cu titan în valiză, mereu port una la mine. Oricum, întrucît vei fi cu ochii pe mine, uite cum procedăm.

Taxiul îl lăsă pe Ferguson, Hannah Bernstein şi Dillon, la scara hotelului „Charlton". Portarul ieşi cu o umbrelă, iar hamalii se grăbiră să le ia bagajele.

– Căcat! exclamă Mark Gold. Unde naiba eşti, Harker?

În acelaşi moment, auzi o bătaie în fereastră. Ridicînd privirea, îl văzu pe Harker uitîndu-se la el. Gold coborî geamul.

– Unde naiba ai fost?

– Să fur o maşină, tăntălăule. Ce credeai, că intrăm în garaj cu a ta, ca să-i ia oricine numărul dacă trebuie s-o ştergem în viteză? E mai încolo.

Gold coborî din maşină, încuie portiera şi îl urmă.

În acelaşi moment, Blake Johnson şi Teddy Grant intrau în garajul subteran al hotelului, care era rezonabil de plin. Blake găsi un spațiu aproape complet înconjurat de alte vehicule şi parcă maşina. Închise motorul, deschise torpedoul, scoase un Beretta cu amortizorul deja montat şi îl verifică.

– Încărcat ca pentru urşi, comentă Teddy.

– Fă bine şi crede-o, răspunse mohorît Johnson.

Peste un moment, sosi o limuzină, care parcă în apropiere. Văzură coborînd un bărbat cu părul alb, destul de

corpolent, care merse spre lift.

– Nu, n-aş crede, spuse Blake.

După alte două, trei minute, intră un sedan de culoarea nisipului. Blake îi zări imediat pe Gold, la volan, şi pe Harker.

– Jos, Teddy, spuse el agitat, lăsîndu-se amîndoi în scaune. Cred că asta e. Negru dur, cu păr lăţos. Şi un tip în costum „Brooks Brothers" la volan. Nu se leagă.

Sedanul parcă între două camionete, lîngă ascensor, iar farurile i se stinseră.

– Rămîi unde eşti, Teddy, ridică Blake capul, prudent. S-au oprit şi stau acolo. Telefonează-i generalului, pe mobil.

În apartamentul său, Dillon se dezbrăcase pînă la mijloc, pentru a-şi lua vesta de nylon cu titan, în timp ce Hannah Bernstein îl privea neliniştită. Trase pe el un pullover polo de mătase bleumarin, apoi sacoul.

– Eşti sigur că ştii ce faci? îl întrebă Ferguson.

– Mă vrea mort, chiar el a spus. Şi a mai spus că garajele subterane ca al hotelului sînt locuri foarte periculoase.

– Eu zic că e o nebunie, interveni Hannah.

– Dar asta numai fiindcă mă iubeşti, fată dragă.

– Pentru Dumnezeu, Dillon, nu eşti în stare să iei nimic în serios?

– Niciodată n-am văzut ce rost ar avea, zîmbi el. M-am întîlnit cu preşedintele, iar Iuda ştie, aşa că acum vrea să scape de grija mea. Fatală eroare, pentru el, nu pentru mine.

Telefonul mobil al lui Ferguson sună. Generalul îl ridică, ascultă şi dădu din cap:

– Perfect.

Se întoarse spre Dillon:

– Sedan nisipiu, lîngă lift. Doi oameni, unul negru, celălalt alb, la volan. Johnson a spus: cînd eşti gata.

Dillon îşi scoase Walther-ul, îl controlă şi şi-l înfipse la cingătoare, în spate. O sărută pe Hannah pe obraz.

– Noi, cei ce vom muri, şi restul palavrelor romane. Ţine-te de plan şi-atîta. O să meargă. Marele Dillon nu greşeşte niciodată.

– Of, mai lasă-mă-n pace, fir-ai al naibii! replică ea furioasă, iar Dillon se conformă imediat.

Harker şi Gold aşteptau în tăcere. După un timp, Harker spuse:

– Cît mai aşteptăm, înainte să mergem sus? Putem pierde toată noaptea aici. Ai numărul apartamentului?

– Sigur, am plătit un hamal.

În acelaşi moment, uşa ascensorului se deschise şi Dillon ieşi. Trecu în spaţiul liber dintre şirurile de maşini, unde-şi aprinse o ţigară, fără să se grăbească.

– El e, murmură Gold, surescitat.

– Am şi eu ochi, nu? I-am văzut poza.

Harker scoase un pistol automat Colt şi îi înşurubă surdina.

– Gata. E momentul pupatului-cu-moartea.

Deschise portiera, ieşi şi ochi imediat, trăgînd două focuri în spatele lui Dillon.

Acesta, catapultat înainte, căzu în genunchi, apoi pe burtă, cu spinarea hainei fumegîndu-i în locurile găurite de gloanţe.

Blake Johnson sări din limuzină.

– Ce-i aici?! strigă el.

Harker trase de două ori şi spre el, dar Blake se ferise deja, iar asasinul se repezi în sedan.

– Mişcă! mîrîi el, în timp ce Gold ambala motorul, ieşind pe culoar pentru a porni cu viteză spre poartă.

Se lăsase o linişte totală, iar Teddy se apleca deja peste Dillon, stingînd micile flăcări.

– Sean, pentru Dumnezeu, spune ceva.

– Mai întîi încerc să-mi regăsesc naibii respiraţia.

Johnson vorbea pe mobil. Îl închise.

– Eşti okay, Sean?

– Parc-aş fi primit două baroase în spinare, da' voi supravieţui.

– Ţine-te bine. Ambulanţa este pe drum, mai spuse Blake. Îl sun pe general, să-i spun că eşti okay.

Gold parcă maşina la trei străzi distanţă; Harker rîdea surescitat.

– L-am lăsat rece pe boul ăla sau nu l-am lăsat?

– Cu siguranţă. Mare păcat că s-a nimerit s-apară idiotul ălălalt.

– Mă cac pe el. Unde mi-s banii, dom'le?

Gold scoase din buzunar un plic şi i-l dădu. Harker rînji:

– E o plăcere să colaborez cu tine. Eu să fiu în locu' tău, aş întinde-o.

Coborî din sedan şi se îndepărtă prin ploaie. Gold îl urmă. Nu era nevoie să şteargă amprentele – purtase mănuşi. Reveni la hotel, îşi descuie maşina şi intră. Peste cîteva momente apăru o ambulanţă, care intră în garajul hotelului.

Gold îşi scoase mobilul şi formă numărul special.

– Aici Gold, misiunea îndeplinită.

– Eşti sigur? întrebă Iuda.

– Două în plin spate. L-am văzut cu ochii mei căzînd.

Tocmai a venit ambulanța să-l ia.

– Urmăreşte-o, ordonă Iuda. Asigură-te şi sună-mă din nou.

Gold închise, în timp ce salvarea ieşea, răsuci cheia în contact şi porni pe urmele ei.

În ambulanță, Ferguson şi Hannah îl priveau pe Dillon, care îşi scotea sacoul şi puloverul. Cele două gloanțe erau înfipte în vesta de protecție. Dillon desprinse aricii velcro, ajutat de Johnson.

– O să ai nişte vînători ca toți dracii, spuse Blake. Doar două degete sînt între ele. E bun, ticălosul. Îl voi pune pe-un prieten de la departamentul de proceduri criminalistice din Washington care-mi este dator cu ceva să arunce o privire la banda video de securitate din garaj. Va vedea dacă-i poate identifica pe cei doi, după care va şterge mica noastră comedie. Totul, complet ilegal.

– Tipul de la volan trebuie să fie macabeul, spuse Dillon, în timp ce Hannah îi dădea o cămaşă curată, în carouri. Amicul nostru negru, ucigaşul tocmit. Nu putem aresta pe nimeni, l-am alerta pe Iuda.

Hannah îi oferi o scurtă din piele, de bombardier.

– Eşti sigur că n-ai pățit nimic?

– Nu mi-ar strica un whisky „Bushmills", da' ăsta, mai încolo. Ai adus trusa de machiaj din valiza mea?

– Da.

– Bine. Atunci, a sosit momentul pentru actul doi.

Gold frînă, privind ambulanța care intra la morga Districtului Trei. Nu apăruse nici un polițist, dar aceştia trebuia să fie la hotel, efectuîndu-şi ancheta.

Aşteptă un timp, apoi trase adînc aer în piept, coborî

din maşină şi intră. Paznicul de noapte era un fost sergent de infanterie marină, negru, pe nume Tino Hill.

Îl cunoştea pe Blake de demult, cînd Hill fusese observator F.B.I. cu contract lunar, care se uita după infractorii urmăriți, cu chipurile apărute pe afişe.

Blake, Teddy, Ferguson şi Hannah stăteau în biroul din spate, cu uşa întredeschisă.

Dillon era aşezat la masă, studiindu-se într-o oglinjoară, în timp ce-şi machia faţa, mai întîi cu un fond de ten alb-verzui, apoi cu dîre de sînge fals.

Întoarse capul:

– Cum arăt?

– Oribil, răspunse Hannah.

– Bun. Să vedem ce se-ntîmplă.

– Eşti sigur că ştii ce faci? întrebă Johnson.

– Cred că luda va dori confirmarea.

Se auzi soneria. Johnson privi prin crăpătura uşii.

– El e, şoferul. Faci ce ți-am spus, Tino.

Tino ieşi:

– Cu ce vă pot ajuta?

– Păi, nu prea ştiu, răspunse Gold. Aveam întîlnire cu vărul meu în faţa hotelului „Charlton", n-a venit, iar cineva mi-a spus că s- a tras cu pistolul.

– Aşteptați un moment.

Tino reveni în birou şi dădu din cap spre Dillon, apoi deschise o uşă şi îl conduse într-o încăpere friguroasă, cu cîteva mese chirurgicale pe care erau întinse cadavre, trei goale, restul acoperite cu cearşafuri.

– Sînt pregătite pentru legişti, dimineaţă, spuse el. Okay, domnule Dillon, sus cu dumneata.

Dillon se culcă pe o masă liberă, iar Tino îl acoperi cu un cearşaf, ieşi, dădu din cap spre ceilalți şi reveni la Gold.

– Ia să vedem, se uită el în registru. Lîngă „Charlton", ați spus?

– Exact.

– Cum se numea vărul dumneavoastră?

– Dillon, răspunse Gold, aproape în șoaptă.

– Ei, dar ăsta-i victima schimbului de focuri din garajul Charlton. Tocmai l-au adus. Vreți să-l identificați?

– Dacă trebuie...

– Okay. Pe-aici și, dacă vă vine să vomați, fugiți pe ușa verde.

În sala de primire, Gold se opri, șocat îndeosebi de imaginea cadavrelor goale.

– Nu arată prea bine, nu-i așa? comentă Tino. Toți o pățim pînă la urmă. Dacă nu vă e cu supărare, ia priviți ce sculă avea ăla din capăt. Zău că și-a făcut de cap la viața lui.

Gold inhală adînc. Tino trase cearșaful, dezvăluind numai chipul lui Dillon. Acesta ținea ochii deschiși, holbați. Arăta realmente îngrozitor, iar Gold fugi într-adevăr spre ușa verde, unde se pomeni într-o toaletă și vomă din toată inima.

Cînd ieși, Tino îl conduse la biroul din față.

– Îmi puteți da datele dumneavoastră, domnule? Poliția va avea nevoie de ele.

– Acum sînt prea răscolit, răspunse Gold. Revin eu mîine.

Și ieși în grabă.

În camera din dos, Blake deschise mobilul.

– Am pus o mașină fără insemne să-l urmărească. Îl lăsăm în pace, normal. Altfel, Iuda s-ar supăra foarte tare, dar aș vrea să știu cine e, pentru viitor.

– Și trăgătorul, o să scape și el? întrebă Teddy. Un ticălos ca ăla?

– De acord cu tine, Teddy, dar cei ca el o pot păți pe stradă în fiecare noapte.

Dillon intră, se aşeză, scoase crema de demachiat din trusă, îşi şterse fardul de pe față, apoi se spălă la o chiuvetă din colț.

Zîmbi, în timp ce se ştergea cu prosopul:

– L-am speriat de moarte pe nenorocit.

Telefonul lui Blake sună. Ascultă, apoi spuse:

– Mersi, îți rămîn dator.

Întoarse capul spre ceilalți:

– Prietenul meu de la proceduri criminalistice. L-a recunoscut imediat pe trăgător, un anume Nelson Harker. Chipul şoferului era în întuneric. Harker e ucigaş plătit clasa întîi, îi sperie aşa de rău pe oameni, că nimeni nu depune vreodată mărturie. Locuieşte pe Flower Street.

– Îi vei face o vizită? întrebă Hannah.

– Zilele-astea. Mai vedem. Haideți înapoi la hotel. Vă duc cu maşina, apoi merg acasă să-mi fac bagajele. Următoarea oprire, Irlanda.

Telefonul mobil sună din nou, în drum spre hotel, şi răspunse. Cînd închise, spuse:

– Omul meu l-a urmărit pe necunoscut pînă la un bloc de apartamente din Georgetown. Se numeşte Mark Gold. Secretara mea, Alice Quarmby, l-a verificat pe computer şi ia ghiciți! E operator superior computere în Departamentul Apărării, un tînăr foarte inteligent. Fratele lui, tot american, a emigrat în Israel. A murit într-un atac cu bombe al grupării Hamas asupra chibuțului unde lucra.

– Deci, Gold e un macabeu? întrebă Hannah.

– Fără discuție.

Opri sub marchiza din fața hotelului.

– Ne vedem la Andrews, cît de curînd posibil.

Coborîră, intrînd în hotel, iar Blake Johnson plecă împreună cu Teddy.

Gold amînase telefonul dat lui Iuda pînă ajungea acasă. Cadavrele de la morgă îl îngroziseră, precum şi mirosul dulceag greţos al descompunerii.

Bău un brandy, apoi sună, pe mobilul special.

– Gold sînt, se prezentă el, cînd Iuda îi răspunse. Am reuşit să intru la morgă. E mort, nu încape îndoială.

– Excelent, răspunse Iuda. Ţinem legătura.

În camera ei, Marie de Brissac se odihnea, culcată pe pat, cînd uşa se deschise. Intră David Braun, urmat de Iuda, cu masca pe faţă. Marie se ridică, lăsîndu-şi picioarele pe podea.

– Ce vreţi?

Era alarmată, dar refuza s-o arate.

– Doream doar să-ţi aduc o veste.

Îşi dădu seama că Iuda rîdea.

– Prietenul tău Dillon a fost lichidat, nu demult.

– Minţi.

– În clipa asta, zace într-o morgă din Washington, cu două gloanţe în spate. Nu se mai întoarce, contesă.

Rîse zgomotos şi ieşi, în timp ce Marie începea să plîngă. David îi puse o mînă pe umăr, dar ea i-o împinse la o parte.

– Lasă-mă, ieşi afară! Eşti la fel de rău ca el!

CAPITOLUL 8

IRLANDA, LONDRA, FRANȚA,
ESTUL MEDITERANEI

Dillon stătea la lavoarul băii din apartamentul lui Teddy, cu un prosop pe după gît şi peste umeri. În colț, Teddy fuma o țigară, în timp ce Mildred Atkinson, de la spatele lui Dillon, îl studia în oglindă.

– Poți face ceva, Mildred?

– Sigur că pot. Fermecător chip, dădu ea din cap. Mai ales părul, zău aşa, dar detest să li-l vopsesc oamenilor cu negru. Oricît de bine procedezi, arată fals. Vreau să zic, îți ador părul ăsta, scumpule, i se adresă ea lui Dillon, e ca paiul palid. Ce-am să fac eu va fi să ți-l tund, soldățeşte chiar, şi ți-l dau puțin cu bronz, ca-n fotografia din paşaportul pe care mi l-ai arătat. Îți va schimba forma craniului. Apoi sprîncenele.

Se încruntă.

– Văd că ai ochelari fumurii. Să mă uit ce se găseşte în sacul meu cu surprize.

Îşi scoase foarfecele şi începu.

– Eşti englezoaică, observă Dillon.

– Adevărat, scumpule. Sînt de la Camden, din bunul şi bătrînul tîrg al Londrei. Am început îndeletnicirea asta de copilă, la Pinewood Studios.

– Ce te-a adus aici?

– Iubirea, dragul meu, pentru cel mai mare ticălos american pe care-l poţi întîlni pe lumea asta. Cînd l-am deslușit, prinsesem rădăcini în meserie, aşa că m-am hotărît să rămîn. Da' acuma, gata cu vorba şi hai să ne vedem de treabă.

Dillon se rezemă de spătar, privit de un alt Dillon din oglindă.

Teddy, murmură, uimit:

– Eşti genială, Mildred. Ochelarii fumurii îi vin la fix.

Mildred începu să-şi strîngă lucrurile.

– Succes, domnule Dillon. Vopseaua ar trebui să te ţină două săptămîni.

– Să-ţi dau ceva, propuse Teddy.

– Aiurea, a fost o plăcere, îl bătu ea pe faţă, zîmbindu-i lui Dillon. Adorabil, băiat, Teddy, mai spuse şi ieşi.

La Andrews se despărţiră, Ferguson şi Hannah Bernstein plecînd primii, cu Lear-ul.

Blake, Dillon şi Teddy îi priviră cum decolau, stînd în hangar, la adăpost de ploaie.

Teddy le strînse mîinile:

– Ei, băieţi, acum e rîndul vostru.

Dillon dădu să se întoarcă, apoi îşi aminti ceva şi scoase portofelul. Luă schiţa pe care i-o făcuse Marie de Brissac, despăturind-o.

– Fiica preşedintelui mi-a desenat-o. E blazonul de pe bricheta de argint pe care o folosea Iuda.

– Mie mi se pare un însemn de divizie militară, comentă Blake.

– Da, şi cum ştim că Iuda a luptat în războiul de Yom-Kippur, trebuie să fie israelită. Un corb cu fulgerul în gheare. Verific- o, Teddy. Trebuie să existe undeva o listă cu insemnele din armata israeliană.

– Probabil la biblioteca publică, rîse Teddy. Okay, mă ocup eu.

Un negru masiv, în uniformă bleumarin standard de linie aeriană, se apropie cu o umbrelă.

– Sergent Paul Kersey, domnilor. Sînt însoţitorul dumneavoastră de zbor. Cred că-i cunoaşteţi pe piloţi, domnule Johnson.

– Cu siguranţă.

Dillon întinse mîna:

– Keogh – Martin Keogh.

N-avea nici un rost să-şi dea numele adevărat, din moment ce s-ar fi zis că era mort.

– Onorat. Pe-aici, domnilor.

Johnson se salută cu piloţii ca între prieteni vechi şi făcu prezentările:

– Căpitan Tom Vernon şi locotenent Sam Gaunt. El e Martin Keogh.

– Încîntat de cunoştinţă, spuse Vernon. După cum vedeţi, purtăm uniforme civile. Am constatat că nu rentează să ne facem reclamă. De obicei, avionul ăsta are un echipaj de patru oameni, dar ne descurcăm şi cu trei. Gulf Five e cel mai bun avion comercial privat din lume. Atingem şase sute de mile pe oră şi o altitudine de şase mii cinci sute.

– Deci, Irlanda nu pune probleme.

– În noaptea asta avem vînt bun. Ar trebui să ajungem la Dublin în şase ore.

– Să mergem, zise Johnson. După dumneavoastră, domnilor.

Şi îi urmă pe piloţi în avion.

Teddy grant, la el acasă, se simţea neliniştit, incapabil să stea jos. Miza era atît de mare, al dracului de mare, şi nu putea face nimic, ceea ce îl enerva. Se uită la ceas. Nu era decît ora nouă. Apoi, îşi aminti schiţa pe care i-o dăduse Dillon.

În Georgetown existau librării deschise pînă la zece seara. Urma să aibă o ocupaţie. Îşi luă impermeabilul şi ieşi. Sedanul său era automat şi avea anumite adaptări pentru manevrarea cu o singură mînă, iar Teddy îl conduse abil prin trafic, pînă în Georgetown.

Opri pe marginea străzii, deschise torpedoul şi scoase o umbrelă pliantă. Alături mai avea şi un revolver Colt cu ţeava scurtă. Îl verifică şi îl băgă în buzunarul trenciului. În ultima vreme, tîlhăriile erau frecvente şi prindea bine să fii prudent.

Apăsă butonul umbrelei, care sări deschizîndu-i-se deasupra capului. Mai avea patruzeci de minute pînă la închiderea magazinelor şi găsi zona unde se aglomerau librăriile, intrînd în prima pe care o găsi.

Găsi raionul militar şi începu să caute prin rafturi. Majoritatea cărţilor păreau să se concentreze asupra celui de-al doilea război mondial, a naziştilor şi a SS-ului. Ciudat, cum îi obsedau pe unii oameni aceste lucruri. Absolut nimic despre armata israeliană. La ieşire, se opri în dreptul unui stativ unde era expusă o carte nouă despre istoria iudaismului. O privi ursuz şi ieşi.

Deşi Teddy era creştin, bunica lui după tată fusese evreică şi se măritase în afara confesiunii, cum se spunea. Murise demult, dar Teddy şi-o amintea cu afecţiune

şi era mîndru de rădăcinile evreieşti pe care i le transmisese. Niciodată nu vorbise despre acest lucru, căci religiile de orice fel nu însemnau nimic pentru el, dar evreii erau un mare popor. Preceptele religioase, moralitatea pe care i-o dăruiseră lumii, nu cunoşteau comparaţie. Îl înfuria gîndul că oameni ca Iuda şi macabeii pîngăreau însuşi numele rasei, prin faptele lor.

Mai încercă în trei librării, pînă îi ieşi norocul în cale. O mică dugheană din colţ tocmai se închidea, avînd ca proprietar un om foarte bătrîn, cu părul alb.

– N-am să vă reţin, începu Teddy. Caut un manual despre unităţile armatei israeliene, insemne de divizii, petliţe...

– Un moment.

Bătrînul se duse la un raft, căută şi reveni cu o mică ediţie de buzunar:

– Editura aceasta scoate o serie. Armatele lumii. Au foarte multă căutare. De fapt, nu mi-au mai rămas decît volumele despre armata rusă şi cea israeliană. Trebuie să mai comand.

– Cît face?

– Cincisprezece şi cincizeci.

Teddy scoase banii.

– Nu am nevoie de pungă şi vă mulţumesc mult pentru ajutor.

Reveni la sedan, în ploaie, cu un sentiment de însufleţire, intră, aprinse plafoniera şi deschise cartea. Consta mai mult din text, cu circa douăsprezece pagini color prezentînd diversele insemne de epoleţi ale unităţilor israeliene. O închise. Nu văzuse nimic asemănător, măcar pe departe, cu un corb.

Rămase pe loc, enervat şi, din cine ştie ce motiv, furios. Îşi aprinse o ţigară, începînd să revadă în minte

evenimentele zilei, cu punctul culminant al atentatului la viața lui Dillon. Faptul că Mark Gold trebuia lăsat neatins avea sens, dar Harker, un animal care ucisese de nenumărate ori pentru bani? Așa ceva nu-i convenea deloc lui Teddy.

– Adică, la ce-a folosit Vietnamul? se întrebă el încet. A produs o societate mai bună? Pe dracu'. De-atunci, mergem tot în jos.

Deschise torpedoul, găsi surdina, o aplică pe țeava Colt-ului şi îl vîrî la loc în buzunar. Ce spusese Blake despre Harker? *Cei ca el o pot păți pe stradă în fiecare noapte*. Teddy zîmbi subțire şi porni maşina.

Cînd coti pe Flower Street, Nelson Harker era destul de beat şi ud leoarcă de ploaia torențială. Cu banii în buzunar, o făcuse lată şi mai plătise şi serviciile a două prostituate, direct în stradă, aşa cum îi plăcea lui. Se împiedică de neregularitățile trotuarului şi se opri, clătinîndu-se.

– Mă scuzați.

Cînd se întoarse, văzu un omuleț cu un singur braț, în impermeabil, privindu-l intens. Harker mîji ochii spre el:

– Ce vrei, băi căcărează?

Mîna lui Teddy stătea pe patul Colt-ului, în buzunarul impermeabilului. Dorea din tot sufletul să-l scoată şi să tragă în ticălos – dar, dintr-o dată, simți că nu putea. O clarviziune providențială îi penetrase turbarea. Nu era vorba de moralitate.

În Vietnam, ucisese din motive mai puțin întemeiate, dar dacă totul ieşea prost, avea să intre pe mîna poliției, urmînd ca scandalul ulterior să-l doboare pe preşedintele însuşi, ființa umană pe care o prețuia cel mai mult. Iisuse,

ce-i trecuse prin cap? Trase adînc aer în piept.

– Ăă, scuzați-mă. Voiam doar să vă întreb cum pot ajunge de aici la Central.

– Mai du-te-n pizda mă-tii, aruncă Harker şi se îndepărtă, clătinîndu-se beat.

Teddy porni cu pas grăbit, cotind pe străzi pînă ajunse la sedan. După un kilometru şi jumătate, trebui să traverseze rîul. Se opri la jumătatea podului, coborî din maşină şi azvîrli Colt-ul în apa întunecată. Era neînregistrat, neidentificabil, dar nu conta. Avea să se scufunde în mîl şi să rămînă acolo pentru totdeauna, ca un memorial a ceea ce nu lipsise mult să fie cea mai prostească acțiune din viața lui.

– Idiotu' dracu', mormăi el încet. Ce-ai crezut că făceai?

Şi, urcîndu-se la volan, plecă.

Dillon era impresionat de Gulfstream. Zbura incredibil de silențios. Avea fotolii enorme, care se înclinau pentru somn, o canapea într-o parte şi mese cu furnir de arțar. Observase deja chicineta şi cabina de odihnă a echipajului, şi exista chiar şi o boxă cu duş.

– O duceți bine, îi spuse el lui Johnson.

– E cel mai bun, răspunse Blake. Cel mai bun din lume şi asta e ceea ce-mi trebuie. Pot folosi chiar şi piste lungi cît jumătate din cele necesare pentru aeronavele comerciale de linie.

– Îmi place cum au făcut cinciul de după Gulfstream, comentă Dillon. Ca un V roman.

– Asta se cheamă stil. Mai avem şi un sistem de comunicații prin satelit, ultimul răcnet.

– Îl încerc chiar acum.

Din difuzor se auzi glasul căpitanului Vernon:

– Zburăm la cincizeci de mii de picioare şi avem vînt puternic din coadă. A propos, Irlanda e cu cinci ore înaintea noastră, aşa că propun să vă potriviţi ceasurile.

Kersey aduse cafea şi ceai pentru Dillon.

– Poftiţi, domnilor. Dacă mai doriţi ceva, sunaţi. Servesc cina peste o jumătate de oră, dacă vă convine.

– Ei, în momentul acesta ar merge de minune un whisky „Bushmills" mare, îi spuse Dillon. Dacă aveţi aşa ceva.

– Domnule Dillon, noi avem de toate.

Kersey reveni cu „Bushmills"-ul în cîteva secunde.

– Okay, domnule?

– Foarte okay.

După plecarea lui Kersey, închizînd uşa chicinetei, Blake întrebă:

– Vrei să dai un telefon?

– Da, vechiului meu prieten Liam Devlin, cel mai mare expert în viaţă pe problemele I.R.A. Ne-a ajutat considerabil cu afacerea Trandafirului irlandez, mai ţii minte?

– Sigur că da, răspunse Blake, potrivindu-şi ceasul. Dar la ei e două şi jumătate dimineaţa.

– Ei şi, am să-l trezesc.

În pat, la vila sa din satul Kilrea, lîngă Dublin, Liam Devlin auzea sunetul neîncetat al telefonului. Înjură, aprinse lumina şi luă receptorul, uitîndu-se la ceasul de lîngă pat.

– Iisuse, Marie şi Iosif, ştii ce oră e, oricine ai fi?

– Mai tacă-ţi gura, vagabond bătrîn, şi-ascultă, da? Aici Sean – Sean Dillon.

Devlin se săltă în capul oaselor.

– Băi diavol tînăr. De unde suni?

– Dintr-un Gulfstream în zbor peste Atlantic, Liam. Sînt cu un prieten şi avem nevoie de tine.

– E o treabă cu I.R.A.?

– Mai rea, mult mai rea, dar e implicat Dermot Riley, numai că nu într-o afacere I.R.A.

– Sigur, că tot e băgat la Wandsworth pentru cinşpe ani.

– A fost, pînă i-a propus un tîrg lui Ferguson, despre ascunzătoarea unei alte Unități de Serviciu Activ din Londra şi un depozit de arme.

– Iar voi l-ați crezut? rîse Devlin sonor. Şi v-a tras clapa?

– Cam aşa ceva, dar mult mai complicat şi, cum spuneam, n-are treabă cu I.R.A. Trebuie să ajung la el, Liam. E de o importanță disperată. Adulmecă terenul şi vezi ce poți afla.

– Păi, o are pe verişoara aia a lui, Bridget O'Malley, la Tullamore. Ferma ei e lîngă Blackwater River.

– S-ar putea, dacă nu a considerat că e prea uşor de găsit. Ne vedem în Kilrea, pe la nouă jumate. A propos, folosea numele de Thomas O'Malley.

– Perfect. Acum pot să mă culc la loc?

– Sigur, cînd ai făcut tu altceva decît ce ai avut chef? replică Dillon, închizînd telefonul.

Devlin rămase pe gînduri. Din ce-i spusese Dillon, era o situație specială, foarte specială, iar la vîrsta lui aşa ceva îl intriga. Luă o țigară şi şi-o aprinse. Medicul încercase să-l convingă să se lase, dar ce naiba mai conta, la vîrsta lui? Se ridică, îmbrăcă un halat şi se duse la bucătărie, unde băgă ibricul în priză, după care ridică receptorul şi formă un număr.

– Tu eşti, Michael? întrebă. Liam Devlin la telefon.

– Iisuse, Liam, iar n-ai somn.

– Nici tu.

– Ei, ştii că eu m-am apucat de scris romane şi-mi place să lucrez noaptea.

– Am auzit, şi am mai auzit că iei micul dejun la „Husarul irlandez", aproape în fiecare dimineaţă la ora şapte.

– Adevărat.

– Vin şi eu. Trebuie să-ţi scormonesc creierii.

– Şi ştiu eu ce-nseamnă asta, porc bătrîn. Atunci, ne vedem acolo şi stăm la o parolă.

Devlin închise telefonul, scoase ibricul din funcţiune şi-şi făcu un ceainic plin, fluierînd încet.

În Gulfstream, au mîncat o masă excelentă, file de crap cu lămîie, cartofi şi salată asortată, urmate de înghe̦ţată italiană cu alune. Au făcut pe̦ din două o sticlă de Chablis. După masă, Dillon spuse:

– Mă întreb ce-or primi nenorociţii ăia de la clasa întîi, pe cursele comerciale. A fost delicios.

– Dorim să facem plăcere pasagerilor, luă Blake o înghiţitură de cafea. Devlin pare un individ extraordinar. Sînt adevărate toate poveştile pe care le-am auzit?

– Probabil. Are o diplomă universitară de la Trinity College, Dublin. Intelectual, poet şi unul din cei mai temuţi trăgători pe care i-a avut vreodată I.R.A. În războiul civil din Spania, a luptat contra lui Franco şi l-au luat prizonier italienii, care l-au predat naziştilor, la Berlin.

– Şi a lucrat pentru ei?

– Păi, el nu era fascist, dar pe vremea aia I.R.A. cocheta cu Hitler. Considerau că pierderea războiului de către Anglia ar fi marea ocazie a Irlandei. Devlin a fost paraşutat în Irlanda, pentru Adwehr, şi n-a mai ajuns

înapoi la Berlin decît ca prin urechile acului.

– Şi-atunci? E vreo fărîmă de adevăr în vechea legendă despre o tentativă germană de a-l răpi pe Churchill, cu Devlin ca mijlocitor?

– Norfolk, o mie nouă sute patruzeci şi trei, răspunse Dillon. Forţa de şoc a trupelor aeropurtate germane. A fost şi Devlin acolo, sigur, dar tentativa a eşuat. Încă o dată, a scăpat ca prin miracol.

– Dar spui că era antifascist?

– L-au plătit bine, iar banii au intrat în fondurile organizaţiei. A spus odată că ar fi-ncercat să-l răpească şi pe Hitler, dacă îl plătea suficient cineva. I-a cunoscut personal pe toţi. Pe Himmler, pe generalul Walter Schellenberg. A jucat un rol chiar şi în salvarea lui Hitler de asasinatul complotat de SS, spre sfîrşitul războiului.

– Doamne sfinte! exclamă Blake.

– Ideea a fost că era mai bine să rămînă în viaţă şi să crească tensiunea, cîtă vreme, cu SS-ul la comandă, războiul s-ar fi putut prelungi mai mult.

– Înţeleg unde baţi.

– Hitler i-a decernat Crucea de Fier, Clasa Întîi. Devlin se prăpădeşte de rîs, cînd îţi povesteşte despre asta.

– Şi apoi, Tulburările?

– Da. A fost unul dintre arhitecţii iniţiali ai I.R.A. provizorii. Pe lista armatei britanice cu cei mai căutaţi.

– Atunci l-ai cunoscut?

– El m-a învăţat tot ce ştiu, dar Liam era un revoluţionar de modă veche, iar eu treceam printr-o fază marxistă; toată puritatea violenţei, minte de tînăr prost. Au avut loc schimburi de focuri, dar nici o pagubă importantă. În ultimii ani, ne-am împăcat

– Un om ciudat.

– Un om mare, cel mai bun pe care l-am cunoscut.

Blake dădu din cap:

– Numele ăsta de pe paşaportul fals, Martin Keogh, are vreo semnificaţie?

– Un pseudonim, ridică din umeri Dillon, pe care l-am folosit cu intermitenţe de-a lungul anilor.

– Deci, crezi că Devlin ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Riley?

– Dacă e cineva care poate. Odată ce-l avem pe Riley, îl ducem la Londra, ca să-l identifice pe avocatul ăla fals de pe benzile de securitate de la Wandsworth. După ce-i cunoaştem faţa, trecem să-i aflăm identitatea.

– Pari plin de încredere!

– Sînt. Cu un dram de noroc, ar putea fi încă un pas către Iuda.

Blake dădu din cap, încet.

– Nu e mult.

– E tot ce avem, şi ceva în plus. Dacă găsim locul unde o ţine Iuda ostatică, nu va folosi la nimic să chemăm Focile Marinei, sau orice fel de forţe speciale. Ar omorî-o pe loc, la primul sunet.

– Vrei să spui că intenţionezi să te duci de unul singur?

– Am nevoie de întăriri. Însă am văzut destul de mult din interior. Ştiu că e la etajul doi şi altele de soiul ăsta.

– Dar un singur om... clătină Blake din cap. Este o nebunie.

– N-are cu el decît cinci macabei. Şi nici urmă de personal superior. Dar, în fond, statul major nu şi-l ţine acolo, din motive evidente. Deci, cinci, cu Iuda şase.

– Şi ai face-o de unul singur?

– De ce nu? Ştii vechea glumă cu croitoraşul din basmul Fraţilor Grimm? Şapte dintr-o lovitură? Eu voi

doborî şase.

– Alea erau muşte pe o felie de pîine cu magiun, îi aminti Blake.

– Tot aia.

Dillon îl chemă pe Kersey.

– Încă un Bushmiills şi trag pe dreapta.

– Imediat, domnule.

– Ştii, reluă Blake, mă sîcîie foarte tare un lucru, în toată povestea.

– Şi care e ăla? întrebă Dillon, luînd paharul adus de Kersey.

– Din ce ţi-a spus Marie de Brissac, generalul n-a aflat din scrisoarea aia anonimă decît că soţia lui petrecuse o noapte cu un ofiţer american. Nu s-a făcut nici o referire la Jake Cazalet.

– Aşa se pare.

– Deci, singurii care cunoşteau secretul erau Marie, mama ei şi Preşedintele.

– Îl uiţi pe Teddy Grant.

– Okay, dar asta înseamnă că au mai rămas numai trei, după moartea contesei. Atunci, de unde naiba a aflat Iuda?

– Dumnezeu ştie. Nu contează decît că a aflat.

Dillon stinse plafoniera.

– Eu mă culc, cît mai merge treaba bine.

Şi îşi lăsă fotoliul pe spate.

Devlin îşi parcă maşina pe cheul rîului Liffey şi porni prin ploaia slabă spre cîrciuma numită „Husarul irlandez". Era un local plăcut, de modă veche, cu separeuri şi bar de mahon, avînd o oglindă în spatele rafturilor pline de sticle. Preferat în mod normal de republicani şi partizanii Sinn Fein, la acea oră din dimineaţă clientela con-

sta mai mult din muncitori de tot felul, înghesuiți la un mic dejun irlandez complet. Își găsi omul, pe numitul Michael Leary, în ultimul separeu, tocmai cînd începea să mănînce.

– Liam, cîine bătrîn ce eşti.

– Ba tu, răspunse Devlin.

O tînără, numai zîmbete, căci Devlin era un mare favorit, veni la masă:

– Cu ce să vă servesc, domnule Devlin?

– La fel, cu mult ceai de dimineață, şi reține că nu mă deranjează linguriţa în ceaşcă.

Se întoarse spre Leary.

– Merge bine treaba, Michael?

– Thrillerul ăla al meu s-a vîndut bine pe aeroporturi. Sincer să fiu, Liam, am ras cinci mii de lire în ultimele douăşpe luni şi pare să urce.

– Şi tot mai lucrezi nopțile?

– Din cauza piciorului. Mă doare rău. Nu pot dormi, spuse el, lovindu-şi-l cu pumnul.

Leary, membru activ al I.R.A. Provizorii timp de peste douăzeci de ani, îşi pierduse piciorul cînd o bombă pe care trebuia s-o treacă peste graniță, cu un camion vechi, explodase prematur, ucigîndu-i pe cei doi tovarăşi ai lui şi lăsîndu-l fără un picior. Cel puțin, incidentul îl împiedicase să ajungă într-o închisoare britanică, dar îi încheiase cariera de membru activ al Mişcării.

Tînăra îi aduse lui Devlin micul dejun şi un ceainic, după care se retrase, iar Devlin începu să mănînce.

– Ce e, Liam? Ce vrei? îl întrebă Leary.

– Acum cinşpe ani, cînd aveam şaizeci şi ar fi trebuit să am mai multă minte, ți-am salvat viața în comitatul Down. Cînd ochitorii R.U.C. te-au împuşcat în umăr, eu te-am trecut granița.

– Adevărat, dar fals ca piciorul meu stîng, într-o privință. Nu aveai şaizeci, aveai şaptezeci.

– O mică abatere de la adevăr, dar îmi eşti dator şi am venit să-ți cer să te achiți.

Leary aşteptă, încruntîndu-se uşor, după care reîncepu să mănînce.

– Continuă.

– Ştim amîndoi că încă mai ai legături strînse cu organizația. Ai continuat să conduci secția de informații din Dublin, pentru şeful de stat major, pînă a început procesul de pace.

Leary îşi împinse farfuria la o parte, iar tînăra veni s-o ia.

– E o problemă a I.R.A., Liam?

– Indirect doar. Un serviciu pentru un prieten.

– Spune, îl îndemnă Leary, umplîndu-şi pipa dintr-o pungă.

– Şi-acum mai stai cu urechea lipită de pămînt. Ştii cumva dacă Dermot Riley s-a întors întreg? Înțelegi, ultimul lucru pe care l-am auzit eu e că era la Wandsworth, pe cinşpe ani, după care se pare că a ieşit. Înțeleg că, ultima oară cînd a fost văzut, folosea un paşaport irlandez pe numele de Thomas O'Malley.

– Cine l-a văzut?

– Prietenul meu, dar rămîne confidențial.

– Ei, sînt mai mulți care ar vrea să-l vadă pe Dermot, inclusiv şeful de stat major. În regulă, s-a întors. A trecut prin sistemul de securitate al aeroportului din Dublin acum trei zile, sub identitatea de Thomas O'Malley. L-a recunoscut un om din pază. Fiind de-ai noştri, l-a lăsat să treacă, apoi i-a raportat şefului de stat major.

– Şi el ce-a făcut?

– A dat un telefon la Londra, apoi a trimis doi agenți,

Bell şi Barry, să-i facă o vizită lui Bridget O'Malley, la ferma ei de lîngă Blackwater River. Femeia s-a jurat că nu trecuse pe-acolo. Că încă îl mai credea în închisoare, aşa că s-au întors.

– După cum îi cunosc pe-ăştia doi, mă mir că n-au încercat s-o ardă cu ţigările.

– Deci crezi că e acolo, Liam?

– Sau prin apropiere. În care alt loc să se ducă?

Urmă o pauză, în timpul căreia Devlin îşi bău ceaiul, şi în sfîrşit Leary spuse:

– Chestia e, că pute. Avem prieteni peste tot, ştii şi tu, chiar şi la închisoarea Wandsworth. Se pare că Riley a fost eliberat pe baza unui mandat semnat de generalul de brigadă Charles Ferguson, acum cîteva zile.

– Mie-mi spui? îşi aprinse Devlin o ţigară.

– Şi toţi ştim cine e mîna lui dreaptă în ultima vreme – Sean Dillon. Nu cumva el o fi prietenul ăla al tău, Liam?

Devlin zîmbi:

– De unde să cunosc eu un băiat disperat ca el?

– Lasă-te de cioace, Liam. L-ai învăţat tot ce ştii. Obişnuiai să spui că era faţa ta întunecată.

Celălalt se ridică:

– Excelent micul dejun şi întrucît acum eşti autor de mare succes, Michael, te las pe tine să faci cinste. Dacă dai de Dermot Riley, poate mă anunţi şi pe mine.

– Nu fi prost, Liam. Pînă şi legenda vie a I.R.A. poate s-o sfîrşească prost.

– Iisuse, fiule, la vîrsta mea cui îi mai pasă? A, şi poţi să-i spui şefului de stat major, cînd îi telefonezi, că nu-i o problemă a I.R.A. Îi dau cuvîntul meu.

Plecă, iar Leary rămase stînd pe gînduri, după care îi veni ideea. De ce l-ar fi scos Ferguson pe Riley de la

Wandsworth? Era clar că pentru un soi de învoială, iar Riley n-o onorase, sau dacă nu, poate venise în Irlanda cu paşaport fals ca să îndeplinească vreo misiune pentru altcineva decît Ferguson? În orice caz, nu avea decît o singură posibilitate şi se ridică, pornind spre maşină.

Stătea în salonul micii case suburbane unde locuia şeful de stat major. Soția acestuia servea ceaiul, iar şeful îşi mîngîia pisica, care-i stătea pe genunchi, ascultînd.

Cînd Leary termină, celălalt spuse:

– Dă de Bell şi Barry şi trimite-i la mine.

– Şi Liam?

– Nimeni nu-l simpatizează mai mult ca mine, dar dacă bătrînul bulangiu apare acolo şi mai ales dacă e şi Dillon cu el, spune-le lui Bell şi lui Barry să-i lichideze pe amîndoi.

Casa lui Devlin, din Kilrea, se afla lîngă mînăstire. Grădina era un belşug de culori, iar construcția era victoriană, cu streşini gotice şi acoperiş ascuțit.

Blake Johnson şi Dillon sosiră cu o maşină închiriată de la aeroportul Dublin, la nouă şi jumătate.

– E frumos aici, comentă Johnson.

– Da, ține la grădină, răspunse Dillon, sunînd.

Uşa se deschise şi apăru Devlin.

– Băi afurisit tînăr! exclamă el, îmbrățişîndu-l strîns pe Dillon, după care îi zîmbi lui Blake. Şi ăsta cin-să fie?

– Un prieten de la Washington, Blake Johnson.

– Prieten, aşa? Ei, am umblat destul prin lume ca să recunosc un bubuitor cînd îl văd. Aşa se zice în Belfast la polițişti, domnule Johnson, dar pofteşte în bucătărie. Eu am luat micul dejun, însă am să vă fac o cafea. Ce gen de copoi eşti?

– Am lucrat în F.B.I., răspunse Johnson, în timp ce Devlin umplea ibricul.

– Şi acum?

Johnson aruncă o privire spre Dillon, care spuse:

– Să zicem că face pentru Preşedinte ceea ce face Ferguson pentru primul ministru.

– Trebuie să fie interesant, surîse Devlin. În regulă, luaţi loc şi povestiţi-mi.

Ceea ce Dillon şi făcu, cu Blake Johnson intervenind pe ici, pe colo. Cînd terminară, Devlin spuse:

– Nu e bine, nu e bine deloc şi-mi dau seama de ce aveţi nevoie de Riley.

– Ne ajutaţi, domnule Devlin?

– Liam, fiule, Liam. De fapt, am şi încercat.

Începu să le descrie micul dejun cu Leary. Cînd termină, Dillon întrebă:

– Deci, Bell şi Barry tot mai lucrează?

– Sînt speciali? se interesă Blake.

– Cei mai răi. Dacă se-apucă s-o lucreze, o să ştie.

Îşi scoase Walther-ul şi îl verifică.

– Eşti înarmat? îl întrebă el pe Blake.

– Sigur, cu Beretta. Voi avea nevoie?

– Poate. Leary îi va spune şefului de Stat Major, iar el o să-i trimită din nou la ea.

– Ştiu. M-am gîndit că ar fi de folos să facem puţine valuri, Sean, spuse Devlin.

– E clar că le-ai stîrnit. Acum noi mergem.

– Fără mine nu, îi zîmbi Devlin lui Blake. E un ţinut minunat, acolo unde are Bridget ferma. O zi superbă la ţară. Ce-ar putea fi mai frumos?

În acelaşi timp, în biroul lui Ferguson, Hannah telefona la serviciul de pază al închisorii Wandsworth. Vorbi

cu un ofițer şi-şi spuse doleanța, după care bătu la uşa lui Ferguson.

– Am vorbit cu cineva răspunzător de benzile de supraveghere, domnule general. Caută prin ce au acum şi i-am spus că vin personal.

– Ia maşina şi şoferul meu.

– Mă gîndeam la ceva. Nu cred că Iuda a putut viola integritatea departamentului ca atare. Dacă avea un om plantat acolo, e clar că nu era nevoie să tragă cu urechea la vila lui Dillon, cu microfoane direcționale.

– Mi-a trecut şi mie prin minte ideea asta, inspectore.

– Ceea ce totuşi ne lasă cu posibilitatea ca un macabeu să acționeze în secția de computere a MI5 şi S.I.S.

– Va trebui să amînăm identificarea persoanei pînă se rezolvă afacerea asta nefericită, într-un fel sau altul.

– Am înțeles.

– Întîmplător, primul lucru pe care l-am făcut azi de cum am venit la birou a fost să consult fişele personale ale membrilor departamentului, pe computerul meu.

– Pentru orientarea religioasă, domnule general?

– Să mă ierte Dumnezeu, dar aşa e.

– Iar eu eram singura evreică, zîmbi Hannah. Cînd un macabeu nu e macabeu? Deci pe curînd, domnule, mai spuse ea şi ieşi.

– Şi cît de departe ai spus că e? îl întrebă Blake Johnson pe Devlin.

– Păi, am făcut vreo treizeci de mile. Poate încă o sută, o sută douăzeci. Drumurile astea de țară, care se întorc şi cotesc la tot pasul. Aici n-avem superautostrăzi, nici pasaje înălțate.

– Îi dau lui Ferguson un telefon să văd ce face, spuse Dillon.

Apăsă butonul Codex de pe mobil, apoi îl sună pe Ferguson.

– Eu sînt, zise şi, în pofida codificării apelului, adăugă: Martin Keogh.

– Nu este nevoie. Indicatorul aparatului e pe verde. Unde eşti?

– În maşină, de la Dublin spre Carlow, iar apoi, Waterford.

– Mergi s-o vizitezi pe O'Malley?

– Da. Devlin a aflat dintr-o sursă I.R.A. că Riley a trecut prin aeroportul din Dublin acum trei zile, folosind paşaportul pe numele O'Malley. Problema ei că şi Privozorii vor să schimbe o vorbă cu el. Şeful de stat major a trimis doi grei la Tullamore, să-l caute, dar n-au rezolvat nimic.

– Înţeleg.

– Devlin a făcut valuri frumuşele cu omul lui. Credem că-l va determina pe şeful de stat major să-şi trimită iarăşi haidamacii acolo. Poate chiar să ajungă înaintea noastră.

– Ai grijă ce faci, îl sfătui Ferguson şi să-l ţii pe Johnson nevătămat. De tine ne putem lipsi, Dillon, dar lichidarea lui ar duce la un incident internaţional.

– Mulţumesc foarte mult.

Dillon închise mobilul, se rezemă şi începu să rîdă neputincios.

CAPITOLUL 9

La ferma de lîngă Tullamore, Dermot Riley termină de muls ultima vacă. Aduse bidoanele cu lapte la tractor, le ridică în remorcă, apoi ieşi din staul şi porni pe drumul de patru sute de metri, pentru a lăsa bidoanele pe platforma de lîngă poartă, ca să le ia camioneta lăptăriei din sat.

Reveni la staule, parcă tractorul înăuntru şi-şi aprinse o ţigară, stînd la intrare, cu pantele Munţilor Knockmealdown înălţîndu-se în spatele lui.

Purta o bonetă, un cojoc vechi din piele de măgar şi cizme Wellington şi niciodată în viaţa lui nu fusese mai fericit. Karl, dogul alsacian, stătea tolănit pe un balot de fîn, privindu-l, cu limba scoasă.

– Asta-i viaţa, cîine, nu? comentă Riley. Singura afurisită de viaţă.

Cîinele scheună, iar Bridget strigă din partea cealaltă a curţii:

– Hai în casă, Dermot.

Avea şaizeci şi ceva de ani şi părea mai bătrînă, o

femeie voinică şi mămoasă, cu părul alb şi obrajii rumeniți de viața la țară. În seara cînd Dermot apăruse la uşa ei, nu-şi mai încăpuse în piele de bucurie. Şocul de a-l vedea în carne şi oase, cînd îl crezuse în puşcărie, fusese aproape prea mare pentru ea. Desigur, îi spusese că prezența lui trebuia ținută secretă deocamdată, pînă se lămurea cu I.R.A. Bridget luase un rînd de pături şi perne şi-l dusese cale de opt sute de metri cu vechiul ei jeep, pînă la hambarul din High Meadow, unde îngrijeau oile în perioada fătatului. Deasupra fînarului era o cameră cu uşă secretă, pe care Riley o folosise şi în trecut, cînd era pe fugă.

– Aici ai să te descurci, pînă vorbesc cu Colin şi Peter şi le spun să-şi ia liber o săptămînă, îi spusese ea despre cei doi pensionari care o ajutau parte din timp la fermă.

Dimineață, însă, sosiseră Bell şi Barry, de la Dublin, cu un B.M.W. argintiu, doi oameni cu adevărat înspăimîntători, care întrebaseră despre Dermot. Bridget mințise, printre dinți, lucru pe care nu-i plăcea să-l facă, fiind o bună catolică, insistînd că Dermot era la închisoare. O ajutaseră două lucruri. Cînd Bell şi Barry îi interogaseră pe Colin şi pe Peter, cei doi bătrîni fuseseră sincer uimiți, afirmînd şi ei că Dermot era închis în Anglia, şi se vedea clar că spuneau adevărul. Apoi, Bridget le putuse arăta o scrisoare trimisă de Dermot din Wandsworth, cu numai zece zile în urmă.

Cei doi insistaseră să caute prin casă şi prin acareturile fermei. Barry, care avea un metru nouăzeci şi era clădit ca un zid, îi spusese cu glas scăzut şi amenințător, la plecare:

– Ştii cui să-i telefonezi în Dublin dacă apare, ai mai făcut-o de-a lungul anilor. N-are de ce să se teamă.

Şeful vrea doar o vorbă cu el, atîta tot.

Nu-l crezuse nici un moment.

În bucătărie, îi dădu vărului ei un sandviş cu ou şi o cană de ceai.

– Mă răsfeți, comentă Dermot.

– Ei, dar tu meriți să fii răsfățat.

Bridget se aşează la masă, începînd să-şi bea şi ea ceaiul.

– Acum ce se va întîmpla, Dermot? Era destul de rău cînd te urmărea poliția, dar I.R.A. e cu totul altceva.

– Voi face pace cu ei. Nu-mi trebuie decît o ocazie de a le spune şi varianta mea. Va fi bine, ai să vezi.

– Şi rămîi aici?

– Nu mai plec niciodată, zîmbi el. Găseşte-mi o fată bună în sat şi mă aşez la casa mea.

În acel moment, Bell şi Barry se apropiau de Tullamore în B.M.W.- ul lor. Întîlnirea cu şeful de stat major fusese scurtă.

– Mă tem că Riley coace ceva urît. Ultima oară s-a auzit de el că plecase de la Wandsworth în compania generalului de brigadă Charles Ferguson şi ştim cu toții ce înseamnă asta. Vreau să pun mîna pe ticălos, aşa că mergeți şi aduceți-mi-l.

Cînd intrară în sat, Bell îi observă pe Colin şi pe Peter ieşind de la poştă.

– Interesant, remarcă el. Cei doi bătrîni de la fermă. De ce nu lucrează?

– Poate muncesc doar cu jumate de normă, răspunse Barry.

– Dar tot ar lucra dimineața, atunci se fac toate muncile grele. Păscutul vacilor, mulsul şi aşa mai departe. Mă pricep şi eu la astea, am crescut la o fermă. Merg să

stau de vorbă cu ei.

Colin şi Peer dispăruseră în „Barul select" al lui Murphy, iar Bell îi urmă. La acea oră din dimineaţă, înăuntru nu erau decît Murphy, cei doi bătrîni, cu cîte un ţap de bere neagră în faţă, şi un tînăr aspru la înfăţişare, cu bonetă de postav, scurtă şi blugi, la bar.

Bătrînii se opriră din vorbit, încremeniţi de frică, iar Murphy, care ştia foarte bine cine era Bell, se făcu palid. Tînărul bău puţin din berea sa de ghimbir, încruntîndu-se.

– I-auziţi, blestemaţi bătrîni, începu Bell, cred că ieri cînd am vorbit nu mi-aţi spus adevărul.

– Iisuse, domnu', jur că da.

– Atunci spuneţi-mi ceva. Azi de ce nu munciţi?

– Donşoara a vrut să ne dea o zi liberă, răspunse Peter.

– Băi ăsta, se amestecă tînărul de la bar. Ia lasă-i în pace.

Murphy îi puse o mînă pe braţ.

– Nu te băga, Patrick, e treabă de-a I.R.A.

Bell nu-l luă în seamă.

– Deci, nu l-aţi văzut pe Riley?

– Jur pe Dumnezeu că nu.

Patrick se apropie, bătîndu-l pe umăr:

– Am zis să-i laşi în pace.

Bell lovi cu cotul drept înapoi, nimerindu-l exact în gură şi, pe cînd Patrick se împleticea de-a-ndăratelea, Barry, care apăruse îi uşă, îi aplică un pumn năprasnic la rinichi, doborîndu-l în genunchi. Rămase astfel pînă cînd Bell îl trînti pe podea.

– Tîmpitul, îi strigă el lui Murphy. Zi-i să fie mai politicos pe viitor.

Şi ieşiră.

Barry se aşeză la volan şi porni spre fermă. Se opri

la intrare, unde era parcată maşina lăptăriei, doi oameni încărcînd bidoanele lui Bridget.

– Interesant, observă Bell. Le-a dat liber lucrătorilor, atunci cum naiba s-a descurcat bătrîna cu bidoanele astea?

– Ei, o să vedem, nu? răspunse Barry, pornind maşina spre casă.

Întîmplător, Bridget era în magazia din spate cînd sosiră, aşa că nu-i auzi, iar alsacianul se afla la hambarul din High Meadow, unde Dermot controla nişte oi. Bătrîna intră în bucătărie, cu un sac de făină, şi se opri locului. Barry şi Bell stăteau lîngă uşă.

– V-aţi întors, şopti ea, punînd sacul cu făină pe masă.

– Da, ne-am întors, cătea mincinoasă ce eşti, răspunse Barry; făcu un pas înainte şi-i dădu o palmă peste faţă. Acuma, unde-i?

Bridget îşi pierdea mintile de frică.

– Nu ştiu, jur că nu, domnule Barry.

– Minţi prost.

O mai lovi o dată. Din nas începu să-i curgă sîngele, iar Barry o apucă de păr şi-i făcu un semn cu capul lui Bell, care aprinse o ţigară.

Bătrîna începu să se zbată. Barry o trînti peste masă, iar Bell trase din ţigară pînă cînd jarul se înroşi, apoi îi atinse obrazul drept.

Zvîrcolindu-se pradă torturii, Bridget zbieră:

– Nu, vă rog! Vă spun.

Barry o lăsă să se ridice.

– Vezi, cine aşteaptă primeşte de toate, îi spuse el lui Bell, după care se întoarse spre Bridget, care suspina amarnic. Unde e?

– La jumătate de milă mai sus, în hambarul din High Meadows. Are o cameră cu uşă secretă deasupra fînarului. Acolo doarme.

– N-a fost prea greu, nu? zîmbi Barry şi, împreună cu Bell, ieşi.

– O, Dermot, ce-am făcut? se tîngui Bridget, începînd să plîngă de mama focului.

La High Meadows, unde îngrijea oile, Dermot văzu o sclipire argintie mai jos pe drum şi ştiu că intrase la apă. Intră grăbit în hambar, urmat de Karl. Nu putea lua cîinele cu el în camera secretă, căci orice sunet l-ar fi dat de gol, necum dacă mai şi lătra.

– Valea, băiete, acasă la Bridget.

Karl ezită, nesigur.

– Hai, mişcă! îi ordonă Dermot.

De astă dată, alsacianul se supuse. Dermot urcă scara podului, după care trecu peste baloţii de fîn şi deschise uşa secretă din peretele de scînduri. Se căţără înăuntru. Era întuneric beznă, doar cîte o mică rază de lumină pe ici pe colo. Dermot rămase în aşteptare.

Cînd Barry şi Bell coborîră din B.M.W., alsacianul stătea aşezat, privindu-i.

– Scapă de ăsta, pentru început, spuse Barry, iar Bell scoase un revolver Smith & Wesson.

În momentul cînd îl îndreptă spre Karl, acesta o luă la fugă, împrăştiind oile, drept spre vale. Bell rîse şi vîrî revolerul la loc în buzunar.

– Deşteaptă javră!

– Ei, să vedem dacă şi Dermot e la fel, răspunse Barry şi intră primul în hambar.

Se opriră privind spre podul plin cu baloţi de fîn, iar Barry strigă:

– Ştim că eşti acolo, Dermot, aşa că poţi să ieşi. Bridget a fost foarte săritoare, după puţină muncă de convingere.

În întuneric, Dermot aproape se înecă de furie, dar nu avea pistol, asta era totul, nu putea lupta cu ei.

Bell vorbi şi el:

– Aici sînt foarte multe paie, Dermot, ca să nu mai zic şi de fîn. Dacă scap un chibrit, dai rău de belea. Fireşte, dacă vrei să sfîrşeşti ca un cotlet bine rumenit, treaba ta.

Peste un moment, uşa secretă se deschise şi Dermot ieşi. Veni pînă la marginea podului, unde se opri, privindu-i.

– Ticăloşi nenorociţi, dacă i-aţi făcut ceva lui Bridget, v-o plătesc eu.

Apoi, coborî scara.

Barry îl apucă de braţe pe la spate.

– Nu se cade să vorbeşti aşa, zău că nu.

Dădu din cap spre Bell:

– Numai trupul. Vreau să arate normal la faţă cînd va sta în maşină, pe drumul spre Dublin.

– Plăcerea mea, răspunse Bell şi îi dădu din răsputeri lui Riley un pumn sub coaste.

Cînd maşina de închiriat intră în curtea fermei, la volan era Blake Johnson. Uşa bucătăriei stătea deschisă şi dinăuntru năvăli Karl, sărind spre maşină cu mîrîituri feroce. Dillon deschise o fereastră şi fluieră, scoţînd un sunet scăzut şi lugubru care linişti cîinele. Karl se calmă, lipindu-şi urechile de cap.

– Iisuse, da' bine te-am mai învăţat, comentă Dillon.

În timp ce coborau din maşină, în uşă apăru Bridget. Arăta îngrozitor şi încearcă să-şi oprească sîngele din nas, cu un prosop de ceai.

– Liam Devlin, tu eşti?

– Cel dintotdeauna, răspunse Devlin, luînd-o cu un braţ pe după umeri. Cine ţi-a făcut asta?

– Barry şi Bell. Au fost ieri aici să-l caute pe Dermot. Le-am spus că nu-i la mine.

– Dar a fost, spuse Dillon, punîndu-i o mînă pe umăr. Eu sînt Sean Dillon. Am luptat alături de Dermot în Derry, pe vremuri.

Bridget dădu din cap, cu o privire goală.

– Au venit iar, nu demult, m-au bătut şi m-au ars cu ţigara.

– Ticăloşii, mîrîi Devlin.

– Problema este că le-am spus unde se ascunde Devlin. La opt sute de metri mai în sus, pe drum. În hambarul din High Meadow.

Începuse să plîngă.

– N-am avut încotro, mă durea îngrozitor.

– Intră-n casă, fă-ţi un ceai. Noi revenim imediat, cu Dermot, îţi promit.

Femeia se supuse, iar Devlin spuse înverşunat:

– Cred că se cere o lecţie.

Cei trei intrară în maşină, Blake aşezîndu-se din nou la volan. Dillon îşi scoase Walther-ul, îl verifică şi înşurubă surdina.

– S-o luăm încet, metodic şi să studiem terenul. S-ar putea să iasă nasol. Sînt înarmaţi şi foarte pricepuţi. Tu cum stai, Liam?

– La ce mi-ar trebui mie armă, cu doi disperaţi ca voi care să-mi poarte de grijă?

Urcară spre culmea unei coline, Blake conducînd în prima viteză. Pe marginea drumului creşteau copaci, iar o lizieră de pădure mărginea poiana cu hambarul, în spatele lor.

– Ne vor vedea venind, observă Blake.

– Motiv pentru care eu cobor la cotitură şi o iau spre copaci, îi spuse Dillon, aşa că încetineşte. Tu ocupă-te de confruntare, Liam, şi nu-ţi face griji. Ăsta-i om dur, cu toată experienţa lui din F.B.I. O să se descurce, mai ales cu mine intrînd pe uşa din spate.

– Ei, aşa m-am mai liniştit, comentă Blake, încetinind la cotitură.

Dillon deschise portiera şi se repezi în şanţ, pe cînd Devlin o închidea la loc în urma lui. Maşina luă viteză, iar Dillon porni în fugă printre copaci.

Cînd auzi motorul maşinii apropiindu-se, Bell îl lăsă pe Riley în grija lui Barry şi se duse la uşă, scoţînd revolverul.

– Ce e? întrebă Barry.

– Nu ştiu. Maşină-salon neagră, un pasager şi şoferul.

– Urcă-n pod.

Bell se conformă, escaladînd scara, iar Barry îl trînti pe Riley la pămînt şi-i dădu un şut.

– Nu te mişca.

Trecu în spatele uşii deschise.

Auzi maşina oprind în faţă şi paşi care se apropiau. Devlin apăru în uşă, cu Blake Johnson la spatele lui. Se opri, apoi intră.

– Ei, Dermot, n-arăţi deloc bine.

– Atenţie, domnule Devlin, ticălosul e după uşă, îl preveni Riley.

Barry ieşi la vedere, cu revolverul în mînă.

– Staţi cuminţi, amîndoi, sau vă spulber şira spinării.

Înfipse ţeava în spatele lui Blake, îi pipăi buzunarele şi găsi Beretta.

– Ia te uită ce-avem noi aici! Şi tu, Devlin?

– Nu fi tolomac. Ar purta pistol un bătrîn de şapte-ş'cinci de ani ca mine?

– Mai pune zeoe, labagiu mincinos.

Devlin oftă, spunîndu-i lui Blake:

– Omul din Neanderthal s-a întors să ne bată la cap. Abia azi dimineaţă a-nvăţat să umble drept.

– Las-că ţi-arăt eu ţie, căcănar bătrîn, se înfurie Barry. Ţi-ai făcut veleatu'. De ani de zile te-aşteaptă groparii.

– Ei, pe toţi ne-aşteaptă, replică Devlin şi îi întinse lui Riley o mînă. Sus cu tine, Dermot. Nu-i lăsa pe nişte împuţiţi ca ăştia să te calce-n picioare.

– Eu te-am prevenit! explodă Barry de mînie. Te îmbrac în pardesiu de scînduri.

– Şi de ce-ai vrea să faci asta, mă-ntreb? strigă Sean Dillon.

Stătea imediat dincoace de cealaltă uşă a hambarului, pe unde se vedea ploaia care tocmai se înteţise. Avea mîna stîngă, cu Walther-ul, ascunsă la spate. Cu dreapta, scutură o ţigară din pachet, şi-o vîrî în gură şi o aprinse cu vechea sa brichetă Zippo.

Apariţia lui Dillon îl descumpăni complet pe Barry.

– Sean Dillon, tu eşti?

– Cel mai rău coşmar al tău.

– Podul, fii atent la pod, Sean, horcăi Riley.

Barry îi mai dădu un picior.

– Pe el! răcni.

Bell se ridică la marginea podului, cu pistolul pregătit, iar mîna lui Dillon ieşi la iveală dintr-o mişcare continuă. Trase de două ori, nimerindu-l pe Bell în inimă, cu amortizorul răsunînd sec în aerul umed. Bell căzu în cap.

În acelaşi moment cînd Barry ridică revolverul, Liam Devlin îl împuşcă în spate cu Walther-ul pe care-l ţinea

în buzunarul impermeabilului, doborîndu-l la pămînt. Se lăsă liniştea, rămînînd numai răpăitul ploii pe acoperiş.

Blake Johnson spuse:

– Dumnezeule, aşa mai zic şi eu!

Dillon vîrî în buzunar Walther-ul, se duse şi împinse trupul lui Bell, apoi îl examină pe Barry.

– Ei, am făcut o favoare lumii, îşi ridică el privirea spre Devlin, clătinînd din cap. Mi-ai spus că nu ai armă.

– Ştiu. Sînt un mincinos incorijibil, recunoscu Devlin, întorcîndu-se spre Dermot. Eşti bine?

– Nu-mi place deloc ce simt în coaste.

– Vei trăi. El e domnul Johnson, american, fost agent F.B.I., aşa că poartă-te cuviincios. Lucrează împreună cu Dillon la cazul în care ai fost implicat şi tu. Mergi cu ei înapoi la Londra.

– Şi de ce-aş face asta?

– Fiindcă e cel mai sigur loc pentru tine, pe moment, îi spuse Dillon. Ferguson se va ține de cuvînt. Nu trebuie decît să te uiți la banda video de securitate din ziua cînd te-a vizitat avocatul ăla fals, George Brown, la Wandsworth, şi să-i identifici fața. Stai aici, iar I.R.A. Provizorie o să-ți pună boaşele pe gard.

– Poate că nu, interveni Devlin. Voi vorbi cu cine trebuie, Dermot, am să le explic adevărul. N-ai făcut nimic împotriva organizației. Încă mai am influență.

– Cu haidamacii ăştia doi de-aici morți?

– Nişte jeguri, Dermot, iar şeful de stat major o ştie. Uneori, trebuie să-ți mai şi murdăreşti mîinile. Acum, hai să plecăm de-aici.

Devlin îi telefonă lui Michael Leary pe mobil.

– Tu eşti, Michael? Fă bine şi trimite o trupă de lichidare aici, la Tullamore. Îi veți găsi pe Bell şi pe Barry în

hambarul de la High Meadow, foarte morți. Pe Barry am fost nevoit să-l las rece cu mîna mea. De Bell a avut grijă Sean.

– Liam, ce-ai făcut?

– Nimic ce bestiile alea două nu căutau cu lumînarea de ani de zile. O ruşine pentru organizație. Dillon îl duce pe Riley la Londra, azi după-amiază. Nu e nimic care să afecteze I.R.A. După aceea, vreau să-i permiteți să se întoarcă.

Leary părea şocat:

– Pesemne că eşti nebun.

– Ne vedem la „Husarul irlandez", mai pe seară, ca să-ți explic, iar pe urmă îi poți spune şefului de stat major. Nu accept nici un refuz.

– Tot dur ai rămas, Liam, comentă Dillon.

– Destul de dur.

Devlin îl conduse înapoi în bucătărie. Blake stătea lîngă uşa deschisă, iar Bridget, la masă.

– Bridget, promite-mi că te duci la doctor.

– Bine, dădu din cap bătrîna.

– Mai tîrziu, vor veni nişte oameni cu o căruță sau un camion, cam aşa ceva. Vor lua cadavrele. Bell şi Barry n-au existat niciodată. Uită-i.

– Şi Dermot?

– El va merge la Londra pentru o zi, două, cu Sean, apoi o să se întoarcă. Cu I.R.A. rezolv eu.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, Liam.

Riley intră în bucătărie, îmbrăcat cu pantaloni reiați, sacou şi cravată. Arăta foarte respectabil.

– E bine aşa?

– Categoric, răspunse Dillon. Să mergem.

Dermot o îmbrățişă pe Bridget:

– Pe curînd.

– Mă voi ruga pentru tîhe, Dermot.

Şi, podidită de lacrimi, fugi afară din bucătărie.

În cabinetul său de la Ministerul Apărării, Ferguson închise Codex-ul, încruntat, apoi apăsă butonul soneriei de modă veche de pe birou. Hannah Bernstein intră imediat.

– Domnule general de brigadă?

– Tocmai m-a sunat Dillon. L-au găsit pe Riley. Acum sînt în drum spre Dublin.

– A ieşit urît, domnule?

– Se pare că aşa iese întotdeauna cînd e Dillon la mijloc. Doi agenţi de forţă I.R.A. au murit, unul de mîna lui Dillon, şi-ţi vine să crezi că pe celălalt l-a împuşcat Devlin?

– N-aş zice că sînt tocmai surprinsă.

– Se pare că o torturaseră pe Bridget O'Malley ca să le spună unde se ascundea Riley. Nici o pagubă.

– Deci, ar trebui să-i putem arăta banda video lui Riley astă seară?

– Aşa cred.

– Excelent, dădu din cap Hannah. Atunci, dacă nu aveţi nici o obiecţie, îmi iau cîteva ore libere, mă duc acasă şi mă aranjez. Voi fi înapoi la cinci.

– Bine, du-te, aprobă Ferguson.

În biroul oval de la Casa Albă, preşedintele primi un telefon de la Blake Johnson, pe linia sa Codex. Apăsă un buton special, sunîndu-l pe Teddy. Acesta se opri lîngă birou, în aşteptare, cît timp preşedintele asculta, încheind cu cuvintele:

– Excelent, Blake, aştept următorul raport.

Închise, iar Teddy întrebă:

– Veşti bune?

Cazalet dădu din cap, după care îl informă pe scurt despre cele întîmplate la Tullamore, aşa cum i le relatase Blake.

– Deci, sînt în drum spre Londra, cu Riley, ca să vadă banda video şi să-ncerce să-l identifice pe Brown?

– Exact.

– Okay, însă chiar dacă-i află semnalmentele, tot va trebui să-l identifice.

– I-a spus lui Riley că era cu adevărat avocat, dar că în realitate nu se numea Brown.

– Sînt mulţi avocaţi în Londra, domnule preşedinte.

– Teddy, nu-mi începe cu din-astea. Oamenii ăştia sînt tot ce am.

Pe chip i se citea suferinţa, iar Teddy regretă imediat.

– Am spus o prostie. Iartă-mă.

Se întoarse şi ieşi, închizînd uşa după el, pentru a se opri pe culoar, furios.

– Idiotule, murmură el încet. Idiotu' dracu' ce eşti!

Devlin îi conduse la aeroportul Dublin, unde privi avionul decolînd, apoi luă un taxi pînă în oraş. Îi spuse şoferului să oprească în drum la o cabină telefonică şi-l sună pe Leary.

– Eu sînt, Liam. Ajung la „Husarul irlandez" în douăzeci de minute.

La bordul Gulfstream-ului, Blake savura o cafea, în timp ce Dillon şi Riley beau ceai.

– Un lucru, spuse Dillon. Îţi sînt dator, Dermot, fiindcă m-ai prevenit că Bell era în pod.

– Iar lui Devlin şi mie ne-a spus de Barry, după uşă, adăugă Blake.

– Mult a mai folosit, replică Riley.

– Ba a folosit, insistă Dillon. Pînă la urmă i-am eliminat pe amîndoi.

– Spune-mi, Sean, Ferguson o să joace cinstit cu mine? Îmi va da drumul, după ce se termină totul?

– Îmi pun capul.

– Dar unde să mă duc? În Irlanda încă nu mă văd în siguranță.

– Las-o în seama lui Liam. O rezolvă el.

– Chiar crezi că-i poate convinge? întrebă Blake.

– Ia-o aşa. Cum spuneam, nimic din ceea ce a făcut Dermot în toată afacerea asta n-a fost împotriva intereselor I.R.A. După ce Liam le explică, va fi okay. Ştie să fie foarte convingător.

– Dar Bell şi Barry?

– Acolo de unde erau ei se găsesc destule alte gunoaie, cîtă vreme Liam Devlin e legenda vie a I.R.A. O să meargă, fiindcă o va face el să meargă.

– Dumnezeule, cît mai sper, murmură Riley cu fervoare.

În acelaşi moment, Devlin plătea cursa cu taxiul în faţa „Husarului irlandez". Cînd intră, localul era plin şi mulţi dintre băutori dădură din cap în semn de recunoaştere, iar Devlin îşi auzi rostit numele. Michael Leary şi şeful de stat major erau în ultimul separeu.

– Dumnezeu să-i apere pe toţi cei de-aici, se aşeză Devlin la masă, dar nimeni nu-i răspunse. Dumnezeu să aibă bunătatea de-a te apăra şi pe tine, ar fi fost răspunsul.

– Liam, ce naiba ai făcut? întrebă Leary.

– Şi-a tăiat singur gîtul, asta a făcut, răspunse şeful de Stat Major.

Devlin chemă o chelneriță.

– Trei Bushmills-uri mari la masa asta.

Scoase o țigară, o aprinse și îl privi lung pe șeful de stat major.

– N-am aprobat întotdeauna tacticile, dar nu am sprijinit eu permanent organizația?

– Ne-ai servit bine, răspunse șeful de stat major, fără tragere de inimă.

– Mai bine nici că se putea, confirmă și Leary.

– Atunci, de ce aș minți acum, cînd sînt om bătrîn, cu un picior în groapă.

– Ei mai futu-te-n cur, Liam, se enervă șeful. Spune odată.

Așa că Devlin îi prezentă o versiune a poveștii, trunchiată și înfrumusețată pe ici pe colo.

– Un fals avocat numit Brown îl vizitează pe Dermot la Wandsworth și îi oferă o soluție de a ieși. Să-l caute pe Ferguson și să-i spună că-i poate oferi informații despre locul unde se ascunde un terorist foarte al dracu', pe nume Hakim. Întîmplător, în Sicilia.

– Și?

– Ei bine, toată chestia era cacealmaua altei grupări fundamentaliste arabe, căreia Dillon îi făcuse o figură urîtă. Știau că pe Dillon avea să-l trimită Ferguson după Hakim, iar Riley, conform ordinelor, s-a oferit să-l însoțească pentru a-și demonstra buna credință.

– Și ce s-a întîmplat?

– A, l-au înhățat pe Dillon într-un port de pescari din Sicilia, cu complicitatea lui Riley, care însă începuse între timp să suspecteze că aveau să se descotorosească și de el, așa că a sărit peste bord în timp ce ieșeau din port și a înotat înapoi la mal. Restul îl știți.

– Ba nu-l știm, răspunse Leary deși, lucru ciudat,

şeful de Stat Major era cel care rîdea.

– Continuă, îi ceru el. Cum a scăpat Dillon? Vreau să zic, trebuie să-i fi fost destul de greu.

– Avea un pistol în buzunar şi încă unul la spate, sub haină. I le-au găsit, dar le-a scăpat Walther-ul de pe glezna piciorului stîng, într-o teacă, sub pantalon. A împuşcat trei şi a sărit în apă şi el. Desigur, cînd a ajuns la mal, Dermot plecase de mult.

– Şi asta-i tot? întrebă şeful de stat major.

– Absolut. Dermot este căutat la Londra doar într-un singur scop. Ca să vadă dacă îl poate recunoaşte pe falsul avocat, pe Brown, pe banda video de securitate. După ce a terminat cu asta, e liber.

– Înţeleg.

– Toată povestea n-are nici o legătură cu I.R.A., reluă Devlin. Pe cuvîntul meu de onoare. Cel ce iese cu adevărat în cîştig e Dermot. Ar fi putut rămîne în celulă cincisprezece ani încheiaţi, cel puţin doisprezece dacă i se admitea recursul, iar britanicii sînt cei ce pierd. Mă aşteptam să vă placă ideea.

Şeful de stat major aruncă o privire spre Leary, apoi zîmbi, fără tragere de inimă.

– În regulă, Liam, ai cîştigat. Riley poate veni acasă şi vom bea în sănătatea lui.

Cînd Ferguson ridică receptorul, Devlin spuse:

– Deci, te-am găsit, măgar bătrîn. Au ajuns?

– E devreme, răspunse Ferguson. Au de făcut drum lung cu maşina, după ce aterizează. Ai lucrat excelent.

– Păstrează periuţele pentru cui îi trebuie. Să-i spui lui Dillon că am veşti bune pentru Riley. Am vorbit cu Leary şi cu şeful de Stat Major şi i se permite să se întoarcă acasă.

– Cum ai reuşit?

– Le-am spus o jumătate de adevăr, dacă vrei.

În continuare, îi prezentă şi lui Ferguson povestea pe care le-o plasase lui Leary şi şefului de stat major.

– Dumnezeule, exclamă Ferguson, eşti cel mai incredibil om din cîți am cunoscut în viața mea.

– De acord cu tine, rîse Devlin. Spune-i lui Sean să-şi păzească spatele, mai adăugă el şi închise telefonul.

Hannah ieşi din garajul Ministerului Apărării cu mica ei maşină roşie, cea mai potrivită pentru traficul londonez. Opri în curtea apartamentului ei aflat la parter, în Ebury Place, descuie uşa şi intră.

Omul care-şi spunea George Brown se îndreptă la volanul Ford-ului Escort negru parcat lîngă trotuar şi luă telefonul mobil.

– A venit. Mişcați-vă cît puteți de repede. Dacă pleacă înainte de sosirea voastră, o urmăresc şi vă contactez.

În acel moment, Hannah făcea un duş grăbit. Ieşi, se şterse cu prosopul, apoi îşi luă pe ea lenjerie curată şi o bluză. Găsi un costum bej cu pantaloni, se îmbrăcă şi coborî.

Telefonă la cabinetul tatălui ei din Harley Street, numai pentru a afla de la secretară că era la Princess Grace Hospital, făcînd un transplant de inimă şi plămîni care probabil avea să dureze opt ore.

Nu conta, căci ştia cu cine dorea cu adevărat să se întîlnească. Îşi luă poşeta, ieşi şi porni maşina chiar în clipa cînd la colțul străzii apărea o ambulanță. Brown înjură şi începu urmărirea, dar peste cinci minute, în timp ce înainta pe cheul Tamisei, văzu uşurat ambulanța în spatele maşinii lui.

La volan se afla Aaron Eitan, iar Moshe stătea alături.

– Ține aproape, spuse Moshe. E un trafic îngrozitor.

Aaron rîse:

– De ani de zile n-am mai condus prin Londra. Ce distracție!

Rabbi Thomas Bernstein, un om scund dar distins, cu barba şi părul albe ca zăpada şi, pe creştet, cu o *yarmulke* simplă de catifea neagră, stătea aşezat la birou. Se auzi un ciocănit, uşa se deschise şi nepoata lui intră.

Bernstein lăsă stiloul jos şi desfăcu braţele.

– Deci, iată-te, lumina vieții mele.

Hannah îl îmbrățişă cu căldură:

– Predica pentru *Shabbes?*

– Regina săptămînii. E la fel ca în *show business*. Trebuie să le captez atenția. Cum o duci?

– Ocupată.

Rabinul rîse:

– Am aflat destule despre tine şi munca ta ca să ştiu că înseamnă un caz dificil.

– Cel mai dificil.

– Poți să-mi vorbeşti despre el? o întrebă, devenind serios.

– Nu, e strict secret şi aşa mai departe.

– Eşti tulburată. De ce?

– Tot ce pot spune e că deține un element evreiesc şi mă neliniştește.

– În ce sens?

– Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Omul care l-a împuşcat pe primul ministru Rabin...

– Asasinat, o întrerupse el. E un termen mai potrivit.

– Omul care a făcut-o, şi cei care-l sprijină, au pus fapta lui pe seama unei autorităţi biblice.

Bernstein răspunse cu glas sever:

– Nu există o asemenea autoritate, nici în Biblie şi nici în Torah. Acel dezgustător act de violenţă a fost un mare păcat în ochii lui Dumnezeu.

– Atunci, dacă ar trebui să urmăresc asemenea oameni, nu te-ar deranja?

– Fiindcă sînt evrei? De ce să mă deranjeze? Şi noi sîntem la fel cu celelalte popoare. Buni, răi, normali, uneori diabolici.

– Spune-mi, îi ceru Hannah, de ce îngăduie Dumnezeu să se întîmple asemenea lucruri, ca acelea pe care le fac oamenii diabolici?

– Fiindcă ne-a acordat libera voinţă, posibilitatea de a alege. În asta se găseşte singurul înţeles adevărat al mîntuirii.

Îi cuprinse mîinile.

– Încrede-te în ceea ce consideri că e drept, fetiţo, şi fă ceea ce trebuie să faci. Ai binecuvîntarea mea, ca de obicei.

Hannah îl sărută pe frunte.

– Acum trebuie să plec. Pe curînd.

Şi ieşi. Rabinul rămase cu privirea spre uşă, apoi începu să se roage pentru ea.

CAPITOLUL 10

Ambulanța era parcată în stradă, cu Escort-ul negru al lui Brown în spatele ei, acesta stînd alături, în picioare. Cînd ieşi pe poarta grădiniței din fața casei bunicului ei, Hannah fu nevoită să treacă pe lîngă Escort şi ambulanță pentru a ajunge la maşina sa. Brown bătu în portierele din spate ale ambulanței, în acelaşi timp în care i se adresa şi ei:

– Detectiv inspector Bernstein?

Hannah se opri instinctiv, întorcîndu-se spre el:

– Da, cine sînteți?

Portierele ambulanței se deschiseră şi Moshe sări jos, apucînd-o de braț şi trăgînd-o între uşi. Aaron se aplecă şi o ridică înăuntru. Moshe îi urmă, scoțînd un pistol cu amortizor.

– Acum, fiți cuminte, domnişoară inspector şef. Dacă trebuie să vă împuşcăm, nimeni nu va auzi un sunet.

Aaron îi luă poşeta, o deschise şi scoase Walther-ul.

– De ăsta am eu grijă.

– Cine sînteți?

– Evrei ca dumneavoastră, domnişoară inspector-şef, şi ne mîndrim cu asta.

– Macabei?

– Sînteţi bine informată. Mîinile, vă rog.

I le imobiliză în faţă, cu o pereche de cătuşe din plastic.

– Şi acum, staţi liniştită.

Coborî, închizînd portierele. Brown îi spuse:

– Vin în urma voastră. Ne întîlnim în Dorking.

– Atunci, să mergem, răspunse Aaron şi, urcîndu-se la volan, porni.

Moshe întrebă:

– Vreţi o ţigară?

– Nu fumez, răspunse Hannah în ebraică.

Zîmbind încîntat, continuă în aceaşi limbă:

– Dar fireşte, ar fi trebuit să mă aştept.

– Unde mă duceţi?

– Veţi afla destul de curînd.

– N-o să scăpaţi cu una cu două.

– Mi-e ruşine pentru dumneavoastră, domnişoară inspector-şef, asta-i o replică de film prost. Sîntem macabei, cum fără îndoială că v-a spus Dillon. Putem face orice. Am răpit-o pe fiica preşedintelui. Şi pe Dillon l-am răpit, iar acum unde e? Pe o lespede din morga oraşului Washington.

– Deci tot voi aţi făcut-o şi pe-asta, brutelor? Nu eram sigură, dar acum m-am convins. Ce justificare aveţi?

– Şi-a servit scopul, dar Dillon era genul de om care ar fi putut deveni un pericol serios.

– Aţi pus să fie asasinat?

– Uneori, scopul justifică într-adevăr mijloacele, iar cauza noastră *este* dreaptă. Mai importantă decît viaţa

unui om ca Dillon. Asta e. Mai bine aşa.

– Îmi sună familiar, dădu din cap Hannah. A, da, Hermann Göring, 1938. Să nu ne lăsăm totuşi tulburaţi de moartea cîtorva evrei, aşa a spus.

Moshe păli, cu pistolul începînd să-i tremure în mînă.

– Ţine-ţi gura!

– Bucuros. De fapt, prefer nici să nu discut cu dumneata, replică Hannah Bernstein.

În cabinetul său, Ferguson se uită la ceas. Era trecut de cinci şi încă nici un semn de la Hannah. În aceeaşi clipă, telefonul sună, iar generalul îl puse pe Codex.

– Ferguson.

– Eu sînt, începu Dillon. Tocmai am ajuns la Farley Field. Mulţumim pentru Range Rover-ul R.A.F.

– Direct la minister, îi ordonă Ferguson. Cu cîte maşini intră şi ies din garajul nostru, ai să te pierzi printre ele.

– Oricum nu m-ar recunoaşte nimeni.

– O veste bună. Aici nu sînt microfoane direcţionale. Am adus o nouă instalaţie de detectare, aşa că sîntem asiguraţi.

– Complet, cu excepţia sistemelor de computer. Pe curînd.

Aaron ajunse în Dorking după o jumătate de oră şi intră în parkingul unui enorm supermarket, plin cu vehicule. Brown îşi parcă maşina şi ocoli pînă în dreptul lui Aaron, care se aplecă afară.

– Okay, treci în spate. Pe urmă, te întorci aici cu ambulanţa, o abandonezi şi pleci cu maşina ta.

– Perfect.

Brown deschise portiera din spate şi intră, închi-

zînd-o în urma lui. Hannah îl măsură cu privirea, în timp ce ambulanța pornea, şi avu un fel de revelație.

– Ei, nu cumva oi fi întîmplător George Brown?

Brown rămase descumpănit.

– Ce vrei să spui?

– A, o deducție elevată. Pune-o pe seama a doisprezece ani în poliție. Ți se ascute mirosul la lucrurile astea.

– Fir-ai a dracu'! se înfurie el.

– Ba fir-ai tu al dracu'! i-o întoarse Hannah Bernstein.

După ce trecură de Dorking, Aaron se îndreptă spre Horsham. Ajuns pe cealaltă parte, îşi continuă drumul prin Sussex, către River Arun, pentru a coti în sfîrşit într-un labirint de drumuri de țară, urmărind indicatoarele înspre Flaxby. Era genul de sat cu doar cîteva case şi o singură cîrciumă.

După un kilometru şi jumătate, intră pe un drum îngust, care dădea spre un enorm aerodrom năpădit de vegetație, cu turnul de control şi cele cîteva hangare deteriorate de vreme. Frînă în fața hangarelor.

Ocoli şi deschise portierele din spate.

– Toată lumea jos.

Întinse o mînă, ajutînd-o pe Hannah, care îl întrebă în ebraică:

– Unde ne aflăm, sau sînt cumva prea naivă?

– Nu tocmai. Sîntem în mijlocul zonei rurale din Sussex. Asta a fost o bază de bombardiere Lancaster, în al doilea război mondial. Observați pista prelungă, încă utilizabilă, în pofida ierbii şi a buruienilor. Avem nevoie de o pistă lungă.

Nişte motoare începură să huruie şi, peste un moment, un turboreactor Citation ieşi dintr-un hangar. Se

opri în apropiere şi uşa se deschise, lăsînd să se coboare o scară.

– Pot să aflu şi eu destinaţia? întrebă Hannah.

– Un misterios raid magic. Urc-o la bord, Moshe.

Moshe o ajută pe scară, iar unul dintre piloţi o trase înăuntru şi o aşeză. Afară, Aaron îi spuse lui Brown:

– Du-te. Ţinem legătura.

– Cred că, dacă eram fundamentalist arab, aş fi răspuns „Bun e Dumnezeu", replică Brown.

– Dar este. Dumnezeul nostru, cel puţin.

Urcă pe trepte, trăgîndu-le după el, apoi închise şi încuie uşa. Avionul rulă pînă în capătul cîmpului şi se întoarse. Se opri, porni vuind pe pistă şi decolă. Brown îl privi îndepărtîndu-se, după care se urcă în ambulanţă şi demară.

Într-una din camerele de control din Ministerul Apărării, Ferguson, Dillon, Riley şi Blake Johnson urmăreau fragmentul relevant din înregistrarea video.

– În regulă, măreşte imaginea şi caută prin mulţime.

Operatorul se conformă imediat, proiectînd o imagine mai mare, concentrîndu-se asupra feţelor, iar Riley exclamă:

– Uite-l acolo, în impermeabil, cu servietă.

– Opreşte oriunde e posibil.

Existau mai multe fotograme cu Brown din faţă şi din profil, toate din perspective diferite.

– Ar trebui să meargă, spuse Dillon. Acum, imprimă.

În cîteva secunde, din aparat ieşiră cîteva copii color cu diversele imagini ale omului ce îşi spunea George Brown. Dillon i le dădu lui Blake, una cîte una.

– Ăsta-i omul nostru.

Se întoarse spre operator:

– Eşti liber.

– Dar cum îl găsim, Dillon? întrebă Ferguson, uitîndu-se la ceas. Şi unde naiba-i inspectoarea şefă? E şase jumate.

Mobilul pe care Iuda i-l dăduse lui Dillon sună în buzunarul acestuia. Dillon îl scoase şi-l deschise. Îl ridică, fără nici o expresie, întinzîndu-i-l generalului.

– Ferguson la telefon, se prezentă el.

– Aici Iuda, amice. M-am aşteptat să păstrezi mobilul ăla special pe care i l-am dat răposatului şi regretatului Sean Dillon.

– Ce doreşti?

– M-am gîndit că s-ar putea să-ţi lipsească un detectiv inspector-şef.

Ferguson fu nevoit să inspire adînc pentru a-şi păstra calmul.

– Ce spui?

– Chiar în momentul ăsta, zboară spre mine la treizeci de mii de picioare, cu turboreactorul ei Citation propriu şi personal.

– Dar de ce?

– Numai ca să mă asigur că nu calci pe-alături, generale. Acum nu mai am numai una, ci două. O mişcare greşită, şi amîndouă sînt moarte. Noapte bună îţi doresc.

Legătura se întrerupse, iar Ferguson închise mobilul, palid la faţă.

– Iuda era. Zice că au răpit-o pe Hannah.

Se lăsă o tăcere grea, după care Blake Johnson spuse:

– Cred că trebuie să-l informez pe preşedinte.

– Da, neapărat. Vorbeşte de la telefonul din biroul meu.

Blake ieşi, iar Ferguson adăugă:

– Acum ce naiba facem?

– Asta nu schimbă cu nimic situația, răspunse Dillon, trăgînd adînc aer în piept, pentru a-şi stăpîni furia. Sarcina noastră rămîne să-l găsim pe Iuda.

– Şi cum procedăm?

– Cu acestea, ridică Dillon fotografiile. Îl căutăm pe Brown.

– Bine, da' nu-l putem da naibii la televiziune.

– Atunci, trebuie să găsim altă cale.

Preşedintele închise codex-ul din salonul său, stătu un timp pe gînduri, apoi sună după Teddy, se ridică şi-şi turnă un whisky. Tocmai îl bea, cînd Teddy intră.

– Pot face ceva, domnule preşedinte?

– Încep să cred că nimeni nu mai poate face nimic. Adineaori am vorbit cu Blake. Vestea bună e că Riley l-a recunoscut în banda video pe falsul avocat.

– Excelent.

– Iar vestea proastă e că Iuda a răpit-o pe inspectoarea-şefă Bernstein. Acum nu mai avem doar una, Teddy, ci două pentru care să ne facem griji. I-a spus lui Ferguson că a făcut-o ca să-l țină la ordine.

– Ce porc sadic, comentă Teddy.

– Ceea ce e foarte adevărat, dar nu ne ajută cu nimic, răspunse preşedintele.

– Un lucru îl ştim, zise Dillon. E avocat, fiindcă aşa i-a spus lui Riley, nu, Dermot?

– Categoric, se încruntă Dermot. Cunoştea locurile, sistemul. Eram în paza unui bou de gardian, iar Brown s-a descurcat cu el fără probleme. Oricum, cu mine cum rămîne? Mai pot face ceva?

– Nu prea, răspunse Ferguson. Du-te şi aşteaptă în

anticameră. Pun pe cineva să-ți pregătească un pat pentru la noapte. Avem aici camere pentru situații deosebite. Dimineață, te trimit înapoi în Irlanda.

– Mulțumesc, spuse Dermot şi se întoarse spre Dillon. Îmi pare rău, Sean.

– N-a fost vina ta. Baftă, Dermot.

În timp ce Riley ieşea, Ferguson întrebă:

– Ce naiba facem?

Deodată, Dillon zîmbi:

– Tocmai mi-a venit o idee. Am putea apela la omul care are cele mai vaste cunoştințe despre avocații de drept penal, fiindcă i-a folosit mai mult decît oricine.

– Despre cine naiba vorbeşti?

– Harry Salter.

– Pentru Dumnezeu, Dillon, ăsta-i un gangster.

– Exact la asta mă gîndeam.

Se întoarse spre Blake:

– Eşti dispus?

– Mai mult ca sigur.

– Perfect, luăm o maşină din parcul auto şi-am să-ți arăt o parte din latura cea mai întunecată a Londrei.

– Harry Salter, îi spuse Dillon lui Blake în timp ce înaintau pe Horse Guards Avenue, are aproape şaptezeci de ani, e un dinosaur. A făcut şapte ani pentru jaf la bancă, în jurul vîrstei de douăşcinci de ani. De-atunci, n-a mai intrat în puşcărie. Are antrepozite, ambarcațiuni de agrement ca să admire deliciile Tamisei şi încă se mai ține de prima lui achiziție, o bombă de pe cheu, la Wapping, numită „Omul negru".

– Şi continuă cu infracțiunile?

– Mai mult cu contrabanda. Țigări şi alcool aduse ilegal fără vamă, din Europa. Afacerile prosperă, de cînd

a explodat Piața Comună. Şi diamantele din Amsterdam sînt o posibilitate.

– N-ai pomenit nimic de droguri sau prostituție. Ar fi posibil să avem de-a face cu un gangster de modă veche?

– Exact. Dacă nu ți-e cu supărare, ține-i calea şi-o să-ți spulbere rotula, dar asta-i viața. E genul tău, Blake.

– Ei, abia aştept să-l cunosc.

Ajungînd pe Wapping High Street, Blake spuse:

– Mă întreb de ce Iuda n-a răpit-o pe Hannah în acelaşi timp cu tine, din Sicilia?

– Avea nevoie să se întoarcă la Ferguson, ca martoră, presupun. Sigur, ar fi putut s-o captureze şi pe ea, luînd apoi personal legătura cu Ferguson, dar faptul de a o lăsa în seama ei a făcut să fie mai convingător. Însemna că Ferguson afla, fără putință de tăgadă, că tot ceea ce se întîmplase era adevărat.

– Da, are sens, dădu din cap Blake. Dar cred că avem de-a face cu un tip instabil. Îi place să se țină de jocuri.

– Cu siguranță.

– Te-ai mai folosit de serviciile lui Salter?

– A, da, m-a ajutat la o mică şmecherie pe care am făcut-o acum cîtva timp, cînd a trebuit să dovedesc că pot sparge sistemul de securitate la Camera Comunelor şi să ajung pe terasă de pe cheul rîului. În ultima vreme, nu mai are o bandă prea mare, numai pe nepotu-său, Billy, ăsta da, mare bandit, şi doi băgători de seamă, Baxter şi Hall. Restul constă din contabili şi un birou, totul legal.

Cotiră pe Cable Wharf, pentru a opri în fața „Omului negru". Era o cîrciumă londoneză de modă veche, avînd pictat mare pe firmă un individ sinistru, cu mantie negră

fluturîndu-i în vînt. Era cam anoastă.

– Aici e, spuse Dillon. Să intrăm.

Deschise uşa şi păşiră în salon. Nu erau clienţi, localul fiind complet pustiu. În acelaşi moment, uşa din spatele tejghelei de deschise şi apăru o barmaniţă, o blondă slabă de vreo patruzeci de ani, cu părul strîns în jurul feţei foarte machiate. Se numea Dora, iar Dillon o cunoştea bine. Părea supărată.

– Dumneavoastră eraţi, domnule Dillon. Credeam că iar s-au întors afurisiţii ăia.

– Linişteşte-te, Dora. Unde-i lumea?

– Clienţii s-au dat pierduţi, şi cine-i poate învinui? Acu' o jumătate de oră, Harry şi băieţii mîncau o plăcintă cu carne la masa din colţ, cînd au intrat Sam Hooker şi patru oameni de-ai lui, cu puşti cu ţeava tăiată.

– Şi de ce-au făcut asta?

– În ultima vreme, lucrează pe rîu, la fel ca Harry, cu vaporaşele de agrement ca paravan. Voia să se asocieze, da' Harry l-a băgat în mă-sa.

– Şi pe urmă?

– I-au luat pe Harry, Baxter şi Hall. Billy s-a opus şi l-au lăsat lat. Tocmai îl oblojeam, în bucătărie. Veniţi pe-aici.

Săltă capacul barului, conducîndu-i în bucătărie. Billy Salter stătea la o masă, bînd scotch, cu o carabină cu repetiţie în faţa lui. Era un tînăr dur, de douăzeci şi şase de ani, care fusese închis pentru agresiune şi tulburare a ordinii publice. În acel moment, avea partea stîngă a feţei umflată şi învineţită. Ridică privirea:

– Dillon, tu ce naiba cauţi aici?

– Speram să-l văd pe unchiul tău. Am nevoie de ajutorul lui la o treabă, deşi se pare că mai multă nevoie ar avea el de ajutorul meu.

– Futu-l în cur pe Sam Hooker, cu mîna mea am să i-o fac.

– Cu mîna ta, sau cu puşca aia? Nu fi prost, Billy băiatule. După cum zice Dora, Hooker are cu el patru gorile. Cine te crezi, Dirty Harry[1]? Nu ține decît în filme, fiindcă aşa scrie în scenarju.

Billy îşi mai turnă whisky în pahar şi îl privi pe Blake.

– Prietenul tău cine-i?

– Dacă ți-aş zice că a lucrat în F.B.I., nu m-ai crede. Blake Johnson.

– N-arăți deloc bine la față, interveni şi Blake. S-ar putea să- ți fi rupt osul obrazului. Aş zice că ai nevoie de o intervenție pentru accidente, la cel mai apropiat spital.

– Mă cac pe ea. Am nevoie de căpățîna lui Sam Hooker pe-o tavă.

– Ei, pe-aia n-ai s-o capeți stînd aici, îi spuse Dillon. Unde l- au dus?

– De obicei, Hooker operează de pe un vapor de agrement numit *„Lynda Jones"*. Îl ține legat în docul vechi din Pole End. O juma' de milă mai în aval de-aici.

Dillon se întoarse spre Blake:

– Ascultă, asta-i o problemă personală, nu e nevoie să te implici.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai pierdem vremea cu vorba, răspunse Blake. Hai s-o rezolvăm.

Şi ieşi primul din bar.

Pole End era un loc pustiu, simbolizînd decadența portului care fusese cîndva cel mai mare din lume, cu

---

1. – Eroul filmului omonim (în România, „Inspectorul Harry"), interpretat de Clint Eastwood (n.tr.)

macaralele ruginite profilate pe cerul nopții. Dillon frînă la o oarecare distanță şi coborîră, Billy cu puşca în mînă, pornind pe jos spre doc.

– Lua-i-ar dracu', spuse Billy. Ia uită-te ce-i aici. Au mutat-o. Aia de-acolo-i „*Lynda Jones*".

Cele două brațe ale docului se întindeau spre mijlocul rîului, la o distanță de vreo trei sute de metri între ele, iar „*Lynda Jones*" era ancorată în centru.

– Eşti sigur că acolo e unchiul tău? întrebă Blake.

– Da' unde? Şi mai e ceva, de ce au dus-o tocmai în mijlocul docului? Am să-ți spun eu de ce. Fiindcă e imposibil să ajungă acolo cineva fără ştirea lor.

– Nu tocmai, replică Dillon. Mai ții minte cînd te-am învățat tehnica scufundărilor? Iar Harry n-a întrezărit şi el posibilitățile? Întîmplător, ştiu că ți-ai făcut o vacanță în Barbados şi ți-ai scos certificatul de scafandru.

– Şi ce-i cu asta?

– Haide, Billy, lucrezi într-un domeniu nou. Diamante de la Amsterdam aruncate peste bord, cu un semn plutitor, din vasele care urcă în amonte. Tu te scufunzi şi le recuperezi. Înseamnă că ai echipamentul la „Omul negru", nu?

– Okay, m-ai prins, da' unde bați?

– Fuga-napoi la crîşmă, ia o vestă pneumatică, butelie, labe şi mască, şi adu-le repede aici. Nu-ți bate capul cu costumul.

– Adică ai de gînd să-noți pîn-acolo?

– Ai tu vreo altă soluție?

– Da' ei sînt cinci.

– Păi, asta-nseamnă că, după stilul meu de a-mi încărca Walther-ul, am cîte două gloanțe pentru fiecare. La drum, Billy, şi nu uita şi un sac de scufundare. Uite, ia cheile.

Billy plecă grăbit, iar Blake se duse la marginea cheiului şi privi prin întuneric. Se întoarse.

– Acolo nu-i nici măcar o luntre cu vîsle. Eşti sigur de ce faci, Sean?

– De ce nu? Tot ce trebuie e să-i ţin pe loc, să-l eliberez pe Salter şi pe ceilalţi doi şi să aduc vasul aici.

– Da' uşor mai faci să pară.

Priviră spre luminile navei. Se auzi un hohot de rîs.

– Oameni pe punte, constată Dillon.

– Eu disting trei, spuse Blake, dintre care unul coboară scara. E cam întuneric acolo, dar cred că trebuie să aibă şi o barcă.

Se confirmă imediat, căci auziră un motor şi o şalupă porni spre cheu. Dillon şi Blake rămaseră în umbra unei macarale.

– Eşti mai puternic ca mine, aşa că ia-l de la spate, mîna peste gură şi nici un sunet, pentru ca eu să-i vorbesc, stabili Dillon.

– S-a marcat.

Ciudat, dar aşa cum stătea acolo în întuneric, Blake Johnson se simţea viu cum de ani de zile nu i se mai întîmplase, şi-şi flexă mîinile, aşteptînd, în timp ce şalupa acosta la treptele de piatră. Omul de la volan se ridică şi debarcă. În momentul cînd ajunse pe cheu, Blake acţionă fulgerător, imobilizîndu-l.

Dillon îi propti sub bărbie ţeava Walther-ului.

– Nici un sunet că te omor. E armă cu surdină. Nu vor auzi nimic. Înţelegi?

Omul dădu din cap, iar Blake îi eliberă gura. Dillon continuă:

– Salter şi băieţii lui sînt acolo, cu Hooker – corect?

– Da... răspunse individul, îngrozit.

– Unde?

– În salonul mare.

– Legați bine?

Celălalt confirmă iarăşi.

– Cu Hooker mai sînt trei, tu ce cauți aici?

– Este un restaurant chinezesc, la stradă. Hooker a făcut o comandă prin telefon. M-a trimis pe mine s-o ridic.

– Frumos din partea lui. Îmi place cravata asta.

Dillon i-o scoase şi i-o dădu lui Blake, care legă mîinile individului.

– Gîndeşti ceea ce gîndesc şi eu? întrebă Blake.

– Cred că da. În clipa cînd mă vedeți că ajung la pupa vasului, tu şi Billy veniți cu şalupa. Hooker va crede că-i ăsta, cu mîncarea chinezească.

Zîmbi.

– Aşa vezi unde te duce lăcomia.

Îl zgîlțîi zdravăn pe bandit:

– Unde ai maşina?

– Acolo, în depozitul ăla vechi.

Dillon îl împinse într-acolo, pentru a găsi o dubă Ford parcată în întuneric. Blake deschise portierele din spate, iar Dillon îl împinse pe individ înăuntru.

– Nici un sunet, sau mă-ntorc şi ştii ce pățeşti.

Închiseră portierele şi reveniră la marginea apei.

Billy sosi peste cîteva minute, cu motorul maşinii oprit, lăsînd-o să coboare pe o uşoară pantă pietruită. Frînă, ieşi şi deschise portbagajul.

– Totul okay?

– Spune-i, Blake, zise Dillon, în timp ce deschidea portiera din spate, se aşeza pe banchetă şi începea să se dezbrace, rămînînd în chiloți şi introducîndu-şi ochelarii într-un buzunar al hainei.

Luă pe el vesta pneumatică, apoi prinse peste ea

rezervorul de oxigen.

– Aşteptaţi cinci minute. Lumina de sub tenda de la pupa e destul de puternică pentru a mă vedea cînd trec peste parapet, iar atunci veniţi cu şalupa, cum am spus.

– Apa-i rece-a dracu', îl informă Billy.

– Nu va dura mult.

Dillon băgă Walther-ul în sacul impermeabil şi şi-l agăţă la gît, apoi coborî scara, se aşeză pe ultima treaptă şi-şi puse labele de înot. Îşi potrivi masca, băgă în gură supapa furtunului şi se strecură în apele negre.

Billy avusese dreptate, apa era rece ca gheaţa, dar Dillon continuă să înoate, ieşind la suprafaţă doar o dată, pentru a-şi controla poziţia, după care se scufundă din nou. Ieşi din nou, lîngă cablul ancorei, îşi scoase vesta, butelia, masca şi înotătoarele, apoi se căţără pînă la fereastra ancorei. Privi prudent prin ea. Sub tendă, duneta era goală, iar din salon se auzeau rîsete, apoi un ţipăt de durere. Dillon se săltă pe punte, îşi luă de la gît punga impermeabilă şi scoase din ea Walther-ul. Făcu semn spre cheu şi, în timp ce mergea spre uşă, auzi motorul şalupei.

Răsună încă un strigăt de durere, iar Dillon privi prin hubloul uşii. Salter şi ajutoarele sale, Baxter şi Hall, stăteau pe trei scaune, cu braţele legate la spate. Un om masiv în costum închis la culoare, probabil Hooker, ţinea în mînă o butelie cilindrică, de soiul folosit pentru vopseaua spray. Pe chipul brutal i se citea o expresie veselă, cînd aprinse gazul şi atinse cu flacăra obrazul stîng al lui Baxter.

Baxter urlă de durere, iar Harry Salter spuse:

– O fac, îţi jur.

– Zău? replică Hooker. N-aş prea crede, fiindcă pînă

termin cu tine, ai s-ajungi ca un hamburger bine pîrlit. Cum îți place asta, pentru început?

Problema era că în cabină nu se vedeau decît doi dintre oamenii lui, rîzînd, cu paharele în mîini, aşa că unde era al treilea? Dar Dillon nu-şi putea permite să aştepte şi, cînd Hooker se apropie de Salter, dădu uşa de perete şi intră.

– Nici eu n-aş prea crede.

Hooker se holbă la el, prostit.

– Ce naiba avem aici? Pe el, băieți.

Unul dintre cei doi îşi vîrî mîna în buzunar, iar Dillon îl împuşcă în coapsă.

Salter se lăsă pe spate, rîzînd zgomotos:

– Doamne sfinte, Dillon, irlandez ticălos ce eşti. Nu ştiu ce ți- ai făcut la față, dar ți-am recunoscut glasul.

– Stinge gazul şi pune-l pe masă, îi ordonă Dillon lui Hooker.

– Suge-o! replică gangsterul.

– Mare păcat!

Şi, cu un glonț, îi zbură o parte din urechea stîngă.

Hooker zbieră şi scăpă din mînă butelia care, cine ştie de ce, se stinse. Îşi duse o mînă la ureche, sîngele începînd să-i curgă printre degete, iar Dillon dădu din cap spre singurul om rămas nevătămat:

– Dezleagă-i.

Nu percepu nici o mişcare în spatele lui, uşa fiind deschisă, şi simți doar țeava unei puşti pe ceafă. Întoarse uşor capul pentru a vedea, în oglinda de pe perete, un individ scund şi țigănos, cu păr cîrlionțat, ținînd în mînă o armă cu țeava scurtă.

Omul dădu să-i ia Walther-ul din mînă, iar Hooker mîrîi:

– Omoară-l! Împrăştie-i creierii-n mă-sa!

În aceeaşi clipă, Dillon văzu uşa din celălalt capăt al salonului deschizîndu-se şi intră Blake Johnson, urmat de Billy. Dillon se lăsă într-un genunchi, mîna lui Blake se ridică, înarmată cu Beretta, şi un foc perfect ochit îl numeri pe ţigan în umărul drept, făcîndu-l să se răsucească şi să scape din mîini puşca.

– Ce v-a ţinut? întrebă Dillon.

Billy săltă carabina:

– Vă omor pe toţi.

– Ba nici gînd, Billy, lasă-i în pace, răspunse Harry Salter. Eliberează-ne doar.

Privi chipul ars al lui Baxter:

– Nici o grijă, George, te peticim noi, la London Clinic. Pentru băieţii mei, numai ce-i mai bun.

Eliberat, se ridică, flexîndu-şi mîinile.

– Dillon, arăţi de rîsu' lumii, da' n-am să te uit în testamentul meu.

Cel împuşcat de Dillon în picior şi ţiganul zăceau pe bancheta de sub oglindă. Hooker se rezemă de masă, gemînd, plin de sînge.

Salter rîse:

– Nu-s de categoria ta, doar că nu te-ai prins niciodată.

– Să mergem, îi chemă Dillon. Ne-aşteaptă şalupa.

– În regulă, spuse Salter, întorcîndu-se spre Hooker. Ştiu un chirurg indian foarte bun, lîngă Wapping High Street. Aziz îl cheamă. Zi-i că te-am trimis eu.

Ieşi pe punte, urmat de ceilalţi. În capătul scării, se opri.

– Era să uit. Dă-mi Walther-ul ăla, Dillon.

Dillon i-l întinse fără ezitare, iar Salter reveni în cabină. Se auziră două împuşcături, urmate de un urlet de durere. Salter ieşi, înapoindu-i lui Dillon arma.

– Ce-ai făcut? îl întrebă acesta, în timp ce coborau scara.

– Ce faceți şi voi, irlandezi blestemați. I-am tras cîte una-n fiecare genunchi, l-am lăsat în cîrje. Puteam să-l omor, da' aşa îmi face reclamă mai bună. Acum, să mergem dracu' de-aici, şi prezintă-mi-l pe prietenul tău. Pare să ştie meserie.

La „Omul negru", Hall îl duse pe Baxter să-şi trateze arsurile, iar Salter, Blake şi Billy se aşezară într-un separeu al barului gol.

– Şampanie, Dora, strigă Salter. Ştii că la poponaru' ăsta-i place Krug, aşa că, Krug să fie.

– Vin şi eu să te-ajut, Dora, se oferi Billy, trecînd după bar.

Salter continuă:

– Norocu' meu chior c-ați apărut. Ce treabă aveați cu mine?

– Ceva deosebit, răspunse Dillon. Strict confidențial, dar e amestecat un avocat care a vizitat un deținut la Wandsworth, sub nume fals. Unu', George Brown.

– Dacă-i pe-aşa, cum poți fi sigur că e sau nu avocat?

– Să zicem că, după cum a acționat, părea să se descurce prin sistemul penitenciarelor. Mă gîndeam că poate-l recunoşti.

Scoase din buzunarul interior patru fotografii ale misteriosului Brown şi le întinse pe masă. Salter se uită la ele.

– Regret, fiule, nu l-am văzut în viața mea.

Dora se întoarse, chinuindu-se cu dopul unei sticle de Krug, urmată de Billy cu o frapieră. Tînărul o puse pe masă şi privi fotografiile.

– Băga-mi-aş, ăsta ce caută aici?

Se lăsă o liniştе şocată, iar Dillon întrebă:

– Cine, Billy, cine e?

– Berger – Paul Berger.

Se întoarse spre Salter:

– Nu mai ţii minte cum a intrat Freddy Blue pentru frauda aia, acu' nouă luni, cînd lua banii pe televizoare care nu mai apăreau niciodată?

– Ba cum să nu.

– Tipul ăsta, Berger, i-a fost avocat. A scos de undeva o lege de care nimeni nu mai auzise şi l-a scăpat. Foarte isteţ. E partener într-o firmă numită „Berger şi Berger". Ţin minte, fiindcă mi s-a părut ciudat.

Dillon îi ceru Dorei:

– Dă-mi şi mie cartea de telefon, vrei?

– Asta voiaţi? întrebă Billy, turnînd şampania.

– Billy, tocmai ne-ai găsit un filon de aur, ridică Dillon paharul. În sănătatea ta.

Bău şampania dintr-o suflare şi se ridică.

– Îi telefonez lui Ferguson.

Se duse la bar, unde formă numărul. Cînd se întoarse, Blake îl întrebă:

– Okay?

– Da, Ferguson îl verifică prin B.T.

– Să sperăm că n-au un macabeu în personalul de la informaţii, spuse Blake.

– Improbabil. Nu pot fi peste tot, aşa că n-are rost să ne-apuce paranoia.

– Ce-i ăla macabeu? se interesă Salter. Mie-mi sună ca o marcă de ciocolată.

– Orice, numai asta nu, Harry, răspunse Dillon, întinzînd paharul să-i fie umplut din nou.

Telefonul mobil sună şi îl deschise, luînd un creion

pentru a scrie ceea ce-i spunea Ferguson, pe dosul unui preş de bar.

– Perfect, ținem legătura.

Închise telefonul şi dădu din cap spre Johnson:

– Mi-a dat adresa lui de-acasă. Camden Town. Să mergem.

Se ridică, iar Salter îi strînse mîna.

– Sper să găsiți ce vă trebuie.

– Ne bucurăm că ți-am putut fi de folos, Harry.

– Nici pe departe aşa de-al dracu' de mult ca mine, replică Salter.

CAPITOLUL 11

Adresa era pe o alee numită Hawk's Court, din Camden High Street.

– Cincisprezece – aici este, o găsi Dillon, iar Blake încetini.

Strada era mărginită cu vile construite în plină prosperitate victoriană, enorm de variate. Era în mod clar ceea ce agenții imobiliari denumeau o zonă în ascensiune avîntată, unde se instalau tineri intelectuali care modernizau proprietățile cumpărate.

Rezultatul era că unele case arătau dărăpănate şi învechite, iar altele aveau obloane noi la ferestre şi uşi proaspăt vopsite, cu alămuri.

Numărul cincisprezece nu se înscria în nici una dintre cele două categorii. Nu era tocmai o cocioabă, dar nici deosebit de elegant nu arăta. Dillon întoarse maşina în capătul Curții Uliului. Acolo se înălța o biserică veche, foarte victoriană la înfățişare, cu un cimitir.

Exista o poartă în gardul metalic, una sau două bănci, cîteva felinare stradale de modă veche. Dillon făcu

calea întoarsă şi parcă maşina pe Camden High Street, lîngă trotuar.

Reveniră pe jos.

– Cum ai de gînd să procedezi? se interesă Blake.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Oricum, nu-l putem lăsa de capul lui, după ce-i vorbim.

– Avem o casă conspirativă convenabilă, unde-l putem reţine, îl informă Dillon.

– Şi dacă Iuda îi observă lipsa? Dacă miroase ceva?

– Cît ne-a mai rămas, Blake, patru zile? Poate a sosit timpul să riscăm. Hai să-l găsim pe Berger ăsta şi să-i băgăm groaza în suflet. În fond, dracu' să-l ia. Marie şi Hannah sînt mai importante.

Deschiseră poarta, urcară cele cîteva trepte şi sunară la uşă. Casa rămase tăcută şi întunecată. Dillon încercă din nou.

– Degeaba, spuse el în cele din urmă.

În momentul cînd se întoarse spre Blake, uşa casei din vecini, care făcea parte din categoria degradată, se deschise şi apăru o tînără femeie.

Avea păr blond, o beretă neagră, un macintosh de plastic negru şi cizme din plastic de aceeaşi culoare.

– Sigur nu mă căutaţi pe mine? întrebă ea.

– Nu. Pe domnul Berger.

Femeia încuie uşa.

– Îmi pare rău, credeam că e rost de vreo treabă. E plecat mai tot timpul. Locuieşte singur, de cînd l-a părăsit soţia. Vă datorează bani?

– Nu, Doamne fereşte, răspunse Dillon. Sîntem clienţi, atît. E avocatul nostru.

– Păi, el obişnuieşte să se ducă seara la „Gio's Restaurant". Faceţi la dreapta şi e la o sută de iarzi.

– Mulțumim foarte mult, îi spuse Dillon, iar femeia plecă foarte grăbită, bocănind din tocurile înalte.

– Dacă stau să mă gîndesc, remarcă Blake, eu nici n-am mîncat.

– Atunci, hai la „Gio's". O singură problemă mai e. Ştim că locuința mea din Stable Mews era urmărită cu microfoane direcționale. Poate că Berger a fost implicat personal, poate că nu, dar există riscul să mă cunoască, aşa că va trebui să mănînci singur.

– Săracu' de tine, Sean, ai să mori de foame. Dar îți dau dreptate.

„GIO'S" era un mic local familial, italian, cu fețe de masă în pătrățele, lumînări aprinse şi unul sau două separeuri. Dillon rămase pe loc, iar Blake consultă tariful afişat în vitrină. Întoarse capul, spunînd încet:

– E singur, în al doilea separeu de la fereastră, mănîncă paste făinoase şi citeşte o carte. Îl captivează. Poți să te uiți.

Dillon se conformă, îl recunoscu şi el pe Berger şi se retrase.

– Intră. Eu rămîn pe-aici. Cînd pleacă, îl interpelăm în Hawk's Court.

– Adică să-l urmărim pînă în casă?

– Nu, probabil că are un sistem bun de pază, cu genul de clienți ai lui. Ar putea ieşi complicații. Îl ducem în cimitirul ăla şi discutăm acolo.

– Atunci, pe curînd.

Blake intră în restaurant, unde îl întîmpină un ospătar care-l conduse la o masă din cealaltă parte a încăperii față de a lui Berger. Americanul comandă un pahar de vin roşu de la bar şi spaghetti cu perişoare. Cineva lăsase un ziar pe locul alăturat şi începu să citească, fără

a-l scăpa din ochi pe Berger.

Dillon intră în Magazinul General aflat cu două clădiri mai încolo, unde se găsea un sortiment variat de sandvişuri. Alese unul cu şuncă şi roşii pe franzelă, luă ceai într-un pahar de plastic de la un automat şi reveni afară. Ploua slab, iar Dillon se opri în uşa unui magazin închis peste noapte, consumîndu-şi sandvişul şi ceaiul. Apoi îşi aprinse o ţigară şi trecu agale prin faţa vitrinei de la „Gio's".

Berger stătea tot cu nasul în carte, dar părea să fi ajuns la cafea, în timp ce Blake nu terminase spaghetele. Ploaia se înteţi, aşa că Dillon reveni la maşină, deschise portiera şi se uită înăuntru. Pe platforma lunetei era o umbrelă pliantă. O deschise şi se înapoie pe trotuar, trecînd prin faţa restaurantului la timp pentru a-l vedea pe Berger achitînd nota. Cînd chelnerul se întoarse, Blake îl chemă şi el.

Berger se ridică, merse să-şi ia haina dintr-un cuier de pe perete, în timp ce Blake plătea, apoi îşi luă cartea şi porni spre uşă. Dillon făcu un pas înapoi. Berger se opri, îşi ridică gulerul şi ieşi în ploaie, iar Dillon îl urmă, rămînînd la cîţiva metri distanţă.

Cînd dădură colţul în Hawk's Court, Blake îi ajunse şi porniră amîndoi după Berger pînă ce acesta ajunse la poarta casei.

În timp ce o deschidea, Dillon îl strigă:

– Domnul Brown?

Berger se opri, întorcîndu-se:

– Mă scuzaţi?

– George Brown? întrebă Dillon, vesel.

– Regret, mă confundaţi. Numele meu este Berger – Paul Berger.

– Sigur, ştim, dar v-aţi prezentat Brown cînd l-aţi

vizitat pe Dermot Riley în închisoarea Wandsworth, interveni şi Blake Johnson.

– Nu negaţi, îl sfătui Dillon. Vă avem pe banda video de securitate, aşa că ştim cine sînteţi, la fel cum ştim că sînteţi macabeu, membru în banda de fraţi veseli ai bătrînului Iuda.

– Sînteţi nebuni, replică Berger.

– N-aş crede.

Dillon, care ţinea o mînă în buzunarul drept al impermeabilului, ridică puţin clapeta pentru a scoate la iveală Walther-ul.

– După cum vedeţi, ăsta are surdină, aşa că dacă vă împuşc acum, nimeni nu va auzi nimic.

– N-aţi îndrăzni.

– După tot ce-aţi făcut, aş îndrăzni orice, aşa că porniţi înainte, drept spre cimitir. O să stăm de vorbă.

Înfipse cu putere ţeava pistolului în burta lui Berger.

– Haide, mişcă!

Dincolo de gardul cimitirului se afla o verandă, cu o bancă înăuntru. Unul dintre felinare era în apropiere, aşa că aveau cît de cît lumină. Dillon îl sili pe Berger să se aşeze.

– Aşa, deci Iuda Macabeul e un terorist evreu de extremă dreaptă. Partizanii lui se numesc macabei, iar dumneata eşti unul dintre ei. A răpit-o pe fiica preşedintelui Statelor Unite. De asemenea, acum a mai răpit-o şi pe inspectoarea şefă Hannah Bernstein.

– Ce-s prostiile astea?

– Haide, spuse Blake, să fim rezonabili. Ştim că eşti acel George Brown care l-a vizitat pe Dermot Riley la Wandsworth. Te avem pe banda video de supraveghere a închisorii şi îl mai avem şi pe Riley.

– Aiurea, nu se poate, se dădu de gol Berger.

– Absolut. L-am ridicat din Irlanda azi dimineață şi l-am adus la Londra. Acum e la Ministerul Apărării. Va declara sub jurămînt că ai pus în aplicare un plan de a-l scoate din închisoare pentru a-l atrage pe un anume Sean Dillon în Sicilia, iar Dillon va confirma şi el.

– Dar e imposibil, călcă Berger şi mai adînc în capcană.

– De ce, fiindcă e mort, asasinat la Washington? îşi scoase Dillon ochelarii un moment, cu un zîmbet feroce. Nici vorbă, uite-mă aici.

Paul Berger scoase un strigăt de groază.

– Totul a mers ca pe roate, zise Dillon, pînă la moartea atît de comodă a gardianului de închisoare, Jackson. Tu ai fost, Berger? Sigur, ar fi putut să te identifice. Cine ştie?

Îşi aprinse o țigară.

– Însă nici chiar marele Iuda n-a priceput. Se duce la fund, Berger, şi-o să te tragă şi pe tine după el, aşa că, vorbeşte.

– Nu pot. O să mă omoare.

Dillon începu numărul atît de drag polițiştilor din lumea întreagă, cel cu băiatul bun şi băiatul rău. Se întoarse spre Blake, tremurînd de furie.

– Îl auzi? Ei, să-ți zic eu ceva. Cu mîinile mele am să-l omor pe ticălosul ăsta. Mai ales că sîntem în locul cel mai potrivit, arătă el spre monumentele şi pietrele funerare ce se înălțau în noapte. Avem loc cît cuprinde să-l îngropăm.

Răsucindu-se spre Berger, îi propti Walther-ul sub bărbie.

– Uite-acum îl rad – acum.

Blake îl trase deoparte.

– N-ai spus c-o să se lase cu omor, spuse el, aşezîndu-se lîngă Berger. Pentru Dumnezeu, răspunde-i.

Berger tremura.

– Ce vreţi să ştiţi?

– Cum comunică Iuda?

– Am un mobil special, prin el mi-a transmis misiunea de a-l scoate pe Riley de la Wandsworth. Vorbeşte personal.

– L-ai întîlnit vreodată?

– Nu, m-a recrutat alt macabeu.

Interveni Blake:

– Şi-atunci, Iuda de unde operează?

– Nu ştiu.

– Fii serios, fiule, nu pot să te cred, reluă Dillon.

Berger era aproape de limită şi se vedea clar că spunea adevărul.

– Cinstit, nu ştiu. Nu ştiu.

Tăcură un moment. Blake îi puse o mînă pe umăr:

– Ce e cu inspectoarea şefă Bernstein?

– A fost ridicată din faţa casei bunicului ei, cu o ambulanţă, de către doi macabei din grupul personal al lui Iuda.

– Numele? ceru Dillon.

– Aaron şi Moshe.

Dillon se întoarse spre Blake:

– Aceiaşi băieţi care m-au săltat pe mine la Salinas.

– Ai fost acolo? întrebă Blake.

– Am dus-o într-un loc de dincolo de Flaxby, în Sussex. Acolo e o bază veche de bombardiere, abandonată, din al doilea război mondial. Îi aştepta un avion Citation şi au plecat cu ea. Sarcina mea a fost să părăsesc ambulanţa în Dorking.

– Şi nu ştii încotro au zburat? întrebă Blake.

– N-am idee, vă jur.

Era evident pentru amîndoi că nu mintea, iar lui Dillon îi veni o idee neaşteptată ca să afle ceea ce doreau.

– Spui că te-a recrutat un macabeu. Cum s-a întîmplat?

– Eram la o conferinţă despre viitorul statului Israel, se ţinea la Universitatea din Paris. Am participat la un seminar, am luat cuvîntul. Întotdeauna am avut convingeri ferme.

– Şi?

– M-a interpelat un avocat. Mi-a spus că-mi admirase discursul şi m-a invitat la cină.

– Era macabeu? întrebă Blake.

– Exact. Am mers pe un vaporaş-restaurant de pe Sena şi am stat de vorbă. Am rămas acolo patru zile şi ne-am întîlnit în fiecare zi.

– Şi te-a recrutat?

– Nu vă daţi seama cum suna? Dumnezeule, voiam să mă înrolez, să iau parte la tot ce se întîmpla.

– După care ţi-a vorbit Iuda, Atotputernicul însuşi, comentă Dillon.

– E un mare om. Îşi iubeşte ţara.

Berger părea să-şi fi regăsit parţial curajul.

Dillon continuă:

– Cum se numea avocatul din Paris care te-a recrutat, şi mai spune-mi tot ce-ţi aminteşti.

– Rocard – Michel Rocard.

– Iisuse, Marie şi Iosif! se întoarse Dillon spre Blake Johnson. Avocatul familiei de Brissac. El trebuie să-i fi aflat în vreun fel identitatea. La naiba, e chiar proprietarul vilei din Corfu unde stătea Marie cînd a fost răpită.

– Staţia următoare, Parisul, se pare, răspunse Blake.

Cu ăsta ce facem?

Dillon se întoarse spre Berger.

– Haide, îl ridică el în picioare. Îl ducem la casa conspirativă. Pot să-l țină acolo pînă se rezolvă totul, iar noi mergem să vorbim cu Ferguson.

Porniră pe Hawk's Court, încadrîndu-l pe Berger, şi trecură prin fața casei lui. Berger întrebă:

– O să mă omorîți, nu-i aşa? Nu există nici o casă conspirativă.

– Ba există, răspunse Blake, nu fi prost.

– Minți! murmură încet Berger şi deodată o luă la fugă cu toată viteza.

Porniră după el. Berger ajunse la colț şi dădu să traverseze Camden High Street în goană, cu capul în piept, în acelaşi moment în care se apropie un autobuz cu etaj. Coliziunea fu inevitabilă, iar Berger zbură prin aer.

Se stîrni haosul, în timp ce mulțimea de aduna, iar şoferul autobuzului cobora disperat. Sosi o maşină a poliției, iar doi ofițeri ieşiră şi se împinseră prin înghesuială. Unul se lăsă într-un genunchi lîngă Berger şi îl examină.

Ridică privirea, spunîndu-i colegului său:

– Degeaba, a murit.

Din mulțime se auziră exclamații şocate, iar bietul şofer de autobuz spuse:

– N-a fost vina mea.

– Are dreptate, strigară cîțiva trecători, omul a fugit în fața maşinii.

La marginea adunării, Dillon dădu din cap spre Blake. Reveniră la maşina lor şi plecară.

Zborul cu turboreactorul Citation decursese fără evenimente. Hannah stătuse închisă în sine, cît mai departe

posibil de Aaron şi Moshe. Acceptă cafeaua şi sandvişurile oferite şi răsfoi cîteva reviste, lucru banal, dar altceva nu mai putea face, decît să se uite din cînd în cînd pe fereastră. Faptul că zburau la zece mii de metri altitudine, deasupra unui strat gros de nori, o împiedica să aibă cea mai vagă idee încotro se îndreptau.

După trei ore, jos începu să se observe o mare care nu putea fi decît Mediterana. Văzu coasta unei insule ce-ar fi putut să se afle oriunde, apoi din nou norii.

Moshe îşi făcea de lucru să mai prepare cafea şi le duse şi piloţilor. Aaron n-o lua în seamă, părînd absorbit de cartea din care citise în ultimele trei ore. Moshe reveni, reluîndu-şi lucrul la gustări. Îi dădu lui Aaron nişte sandvişuri şi cafea.

– Doriţi şi dumneavoastră, domnişoară inspector şef?

– Nu, numai cafea.

Privi din nou pe fereastră, pentru a întrezări o nouă porţiune de uscat, departe jos, după care norii acoperiră totul. Întoarse capul, simţind o bătaie pe umăr, iar Moshe îi dădu cafeaua.

În timp ce o bea, îşi dădu seama că Aaron o privea, sorbind şi el din cafea, pe buze cu un uşor surîs care, evident, o irita.

– Mă găseşti amuzant?

– Dimpotrivă, vă consider o femeie absolut remarcabilă. Bunicul dumneavoastră e rabin, tatăl un mare chirurg, sînteţi o femeie bogată care a studiat la Cambridge şi apoi s-a înrolat în poliţie, pentru a face parte dintre cei mai buni detectivi de la Scotland Yard, ucigînd fără să se teamă, cînd n-are încotro. De cîte ori s-a întîmplat? De două, sau de trei?

Dumnezeule, cît îl mai ura – şi totuşi, cînd îşi căută un răspuns aspru, nu-l găsi. Aaron lăsă ceaşca jos, cu

începetinitorul, şi întinse mîna spre a ei.

– O iau eu, domnişoară inspector şef. Dumneavoastră lăsaţi-vă pe spate şi dormiţi. Înţelegeţi, aproape am ajuns. E mai bine pentru toată lumea să nu ştiţi unde vă aflaţi.

Cafeaua. Prea tîrziu, desigur, mult prea tîrziu – şi, în momentul cînd înţelese, alunecă în întuneric.

În apartamentul său din Cavendish Square, Ferguson stătea lîngă foc, ascultînd, în timp ce Dillon şi Blake Johnson îl informau amîndoi. Cînd terminară, rămase pe gînduri, încruntat.

– Ciudat că în etapa asta totul se strînge spre avocatul familiei de Brissac, acest Michel Rocard.

– Da, dar a administrat afacerile familiei ani de zile, spuse Dillon. Dacă ar fi să pară cineva mai presus de orice bănuială, el ar trebui să fie şi totuşi bănuiesc că altul nu poate fi sursa adevăratei identităţi a lui Marie. Înseamnă că a aflat. Poate întîmplător.

– Cum spuneam noi în F.B.I., interveni Blake, în caz de omor, întotdeauna verifică mai întîi familia. Aici se pune o întrebare interesantă. De ce s-ar implica alături de macabei un om ca Rocard, celebru, cu prestigiu social?

Ferguson luă o hotărîre:

– Am să-l controlez.

– E oare înţelept? întrebă Dillon.

– A, da. Condiţii de extremă securitate, între patru ochi. Mă refer la Max Hernu.

Probabil că Serviciul Secret Francez fusese ani de zile mai notoriu decît K.G.B.-ul şi, sub denumirea de S.D.E.C.E., se bucurase de reputaţia unei eficienţe ne-

cruțătoare de nimeni întrecută. Sub guvernarea Mitterand, fusese reorganizat ca D.G.S.E., ceea ce însemna *D*irection Generale de la Securité Extrieure.

Continua să fie împărțit în cinci secții şi numeroase departamente, iar Secția a 5-a era acelaşi Serviciu de Acțiune, departamentul care zdrobise O.A.S. pe vremuri şi, în continuare, multe organizații dintre cele mai ilegale.

Colonelul Max Hernu, comandantul Secției a 5-a, luptase în trupele aeropurtate din Indochina, fusese luat prizonier la Dien Bien Phu, după care purtase un război crîncen şi sîngeros în Alger, deşi nu pentru O.A.S.-ul susținut de atîția camarazi de-ai săi, ci pentru generalul Charles de Gaulle.

– Era un bărbat distins şi elegant, cu părul alb, care la şaizeci şi şapte de ani ar fi trebuit să iasă la pensie, singura problemă fiind aceea că primul ministru francez nici nu voia s-audă.

Stătea la biroul său din sediul D.G.S.E. de pe Boulevard Mortier, studiind un raport despre susținătorii E.T.A. rezidenți în Franța, cînd primi apelul lui Ferguson pe linia Codex.

– Dragul meu Charles, se ivi pe chipul său o plăcere sinceră. De cînd nu te-am mai auzit. Ce faci?

– Pe-aici şi eu, la fel ca tine, răspunse Ferguson. Primul ministru nu vrea să-mi dea drumul.

– Obiceiuri de-ale lor. Mă suni de plăcere, sau în interes de serviciu?

– Să zicem doar că-mi datorezi un favor şi atît.

– Tot ce-mi stă în putință, Charles, ştii doar.

– Cunoşti familia de Brissac?

– Dar bineînțeles. I-am cunoscut bine pe general şi pe soția lui. Din păcate, amîndoi au murit. Aveau o fiică fermecătoare, Marie, actuala contesă.

– Am aflat şi eu, răspunse prudent Ferguson. În legătură cu avocatul familiei, Michel Rocard. Îmi poți spune ceva despre el?

Hernu deveni imediat atent.

– E vreo problemă, Charles?

– Ca atare, nu. I-a apărut numele undeva, să zicem, în contextul unui caz de care mă ocup. Ți-aş fi recunoscător pentru orice observații pe care le ai despre el.

– Excelente. Ireproşabil. Legiunea de Onoare, avocat reputat care a servit unele dintre cele mai nobile familii franceze. Primit la toate nivelurile societății.

– Căsătorit?

– A fost, dar i-a murit soția acum cîțiva ani. Fără copii. De ani de zile stătea rău cu sănătatea. Se resimțea de pe urma războiului.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Rocard e evreu, cum era şi femeia cu care avea să se însoare ulterior. În copilărie, le-au fost predați naziştilor cînd era la putere guvernul de la Vichy, împreună cu familiile şi cu mii de alți oameni. În cazul lor, au ajuns în lagărul de concentrare de la Auschwitz. Cred că trebuie să fi avut cincisprezece, şaisprezece ani, la sfîrşitul războiului. Am impresia că Rocard era singurul membru al familiei care a supraviețuit. În legătură cu familia soției lui, nu sînt sigur.

– Îți mulțumesc. Foarte interesant. În prezent unde locuieşte?

– Cred că încă mai are un apartament pe Avenue Victor Hugo. Ascultă, Charles, te cunosc de destulă vreme ca să-mi dau seama cînd se întîmplă ceva.

– Max, nici nu s-ar putea să te înşeli mai amarnic, minți senin Ferguson. Numele lui a apărut fiindcă a avut relații legale cu o firmă de armament care ne îngrijo-

rează. Comerț cu Iranul, lucruri din-astea. N-ai de ce să-ți bați capul. Ți-aș spune, dacă ar fi ceva, știi doar.

– Charles, minți cum respiri.

– Las-o moartă, Max, replică Ferguson. Dacă e ceva ce-ar trebui să știi, te anunț.

– E chiar atît de grav?

– Mă tem că da. Ți-aș fi recunoscător dacă-mi faxezi fotografia lui.

– În regulă, dar să mă ții la curent.

– Imediat ce pot, te caut, ai cuvîntul meu.

– Cuvîntul unui gentleman englez, rîse Hernu. Acum, zău că m-ai pus pe jăratic.

În biroul oval, Jake Cazalet încerca să revadă o cuvîntare pentru un prînz de a doua zi, în întîmpinarea unei delegații de oameni politici japonezi. Îi era dificil să se concentreze, în orice fel. Toată situația aceea nenorocită i se învîrtea prin cap la nesfîrșit. Lăsă stiloul jos și rămase meditînd, cînd sună telefonul, pe linia specială Codex; răspunse.

– Domnule președinte, Charles Ferguson.

– Vreun progres? întră brusc Cazalet în alertă.

– Cred că s-ar putea spune și așa. Am reușit să-l găsim pe avocatul care-și spunea George Brown.

Cazalet se surescită de-a binelea.

– Cel care l-a vizitat pe Riley la Wandsworth?

– Unul și același.

– Și v-a spus unde o ține?

– Nu știa.

– Cum naiba puteți fi siguri?

Acum, în glas i se simțea furia.

– Mai bine să vi-l dau pe Blake Johnson, domnule președinte.

Urmă o scurtă pauză, în care îi auzi vorbind, apoi răsună glasul lui Johnson:

– Domnule preşedinte? Dillon şi cu mine l-am interogat minuţios pe individul implicat şi nu ştia unde este.

– Vorbeşti la timpul trecut.

– Da, mă rog, a murit. Daţi-mi voie să vă explic.

Cînd Blake termină, preşedintele spuse:

– Deci, luda nu era decît un glas la telefon.

– E clar că aşa îşi conduce operaţiunile. Cam ca vechiul sistem al celulelor comuniste. Fiecare individ nu cunoaşte decît una sau două persoane.

– Cum îl cunoştea şi Berger pe acest avocat din Paris, Rocard?

– Întocmai.

– Deci, urmează Parisul? întrebă Cazalet.

– Categoric. Pentru seara asta este prea tîrziu, dar Dillon şi cu mine pornim la drum dimineaţă.

– Bine, mai dă-mi-l pe generalul de brigadă.

Peste un moment, veni Ferguson:

– Domnule preşedinte?

– Ce părere aveţi? întrebă Cazalet.

– Am vorbit cu o relaţie din Serviciul Secret Francez, mai mult ca între vechi amici. În copilărie, Michel Rocard a fost la Auschwitz, la fel ca soţia lui. A fost singurul supravieţuitor din familie.

– Doamne sfinte! dumnezeule! exclamă preşedintele. Deci, din cauza asta e macabeu?

– Aşa se pare.

– În regulă, nu pot decît să mă rog ca Blake şi Dillon să obţină de la el informaţiile necesare.

Cazalet căzu pe gînduri. Se auzi o bătaie în uşă şi intră Teddy, cu două mape sub braţ.

– Cîteva hîrtii la semnat, domnule preşedinte.

Puse un dosar pe birou şi îl deschise.

Cazalet îi spuse:

– Adineaori am vorbit cu Ferguson şi Blake la telefon.

– Au mai progresat?

– Aşa se pare.

Şi îi relată totul. Teddy se emoţionă imediat.

– Tipul ăsta, Rocard, trebuie să aibă cheia. La naiba, înseamnă că a aflat despre fiica ta şi i-a spus lui Iuda.

– Ar avea sens. În fine, unde trebuie să semnez?

Teddy îi prezentă mai multe documente şi, cînd Cazalet termină, închise mapa şi o luă. În acel moment, celălalt dosar îi alunecă de sub braţ, făcînd să se împrăştie cîteva hîrtii. Una dintre ele era schiţa în cărbune a lui Marie de Brissac cu corbul negru ce ţinea fulgerul în gheare.

Preşedintele o ridică.

– Ce naiba faci cu asta, Teddy?

– E o schiţă desenată de fiica dumneavoastră pentru Dillon, domnule preşedinte. După cîte se pare, Iuda are o brichetă de argint cu blazonul ăsta. Dillon s-a gîndit că, din moment ce Iuda a luptat în războiul de Yom-Kippur, după cum ştim, probabil e un însemn de regiment. Am obţinut o carte cu însemnele de divizii israeliene, petliţe, grade, totul. Blake presupunea că, dacă descoperim unitatea, am putea avea o pistă, dar n-am ajuns nicăieri.

– Fiindcă te-ai uitat unde nu trebuia, replică preşedintele. Corbul negru cu fulgerul în gheare. Asta-i a 801-a Aeropurtată. Una din unităţile alea create din nimic în războiul din Vietnam. Am participat la o mare operaţiune de curăţire în Deltă, în ianuarie, '69. Ei erau în flancul nostru stîng.

– Dumnezeule! exclamă Teddy.

– Ştiu, dădu din cap preşedintele. Mai ţii minte ce-a spus Dillon? Iuda vorbea ca un american, dar a negat. Minţea, din motive evidente. Dacă a luptat într-a 801-a, înseamnă că e american.

– Ai dreptate că trebuie să fie american şi poţi fi mai mult ca sigur că, după ce gen de om e, a fost ofiţer.

– Are sens, se rezemă Preşedintele în fotoliu. Din cîte-mi amintesc, aveau baza la Fort Lansing. Ăsta-i în Pennsylvania. Cîteva dintre noile unităţi de aeropurtate operau de acolo.

– Merg să verific, porni Teddy spre uşă.

– O clipă, Teddy, îl opri Cazalet. Dacă au o arhivă, şi probabil că au, s-ar putea să se creeze probleme cînd vei cere detalii despre ofiţerii care au servit în regiment.

– Într-un fel, nu cred că Iuda şi-a plasat un macabeu special acolo, aşteptînd doar să vadă dacă se interesează cineva de aşa ceva, dar voi fi mai subtil. Las-pe mine.

Teddy reveni peste zece minute.

– Da, au o arhivă. Am vorbit cu custodele, o femeie cumsecade, numită Mary Kelly, care tocmai închidea. Douăsprezece unităţi de aeropurtate aveau baza la ei. I-am spus că lucrez pentru departamentul istoric de la Columbia, la o carte despre războiul aerian în Vietnam.

– Deştept gîndit, Teddy, dar ce naiba cauţi?

– Ştim că i-a spus lui Dillon că a luptat în războiul de Yom-Kippur. Ăla a fost în 1973. N-a luptat în războiul de şase zile, care a avut loc în 1967. De ce?

– Am prins ideea. Fiindcă era în Vietnam.

– Deci, voi consulta lista ofiţerilor care au servit în regiment, căutînd, evident, evrei.

– Dar, Teddy, au fost mulţi ofiţeri evrei.

– Sigur, inclusiv fostul meu comandant de companie.

Teddy devenise nervos, uitînd să se mai controleze.

– Pentru Dumnezeu, Jake, e mai bine decît să stăm cu mîinile-n sîn. Pot lua un avion de la Andrews, dimineață, dacă aprobi. Ajung acolo cît ai clipi.

Jake Cazalet ridică o mînă, în defensivă.

– Okay, Teddy, du-te cu binecuvîntarea mea.

Apoi, luă telefonul Codex.

– Îl anunț pe Ferguson.

Hannah Bernstein îşi reveni treptat. Lumina era puternică, provenind de la un mic candelabru de sub tavanul boltit.

Camera, lambrisată cu lemn de culoare închisă, părea foarte veche. Patul era enorm. Văzu mobilă de stejar şi un covor persan mare, întins peste podelele de stejar lăcuite.

Se ridică în picioare, clătinîndu-se puțin, după care merse la fereastra cu gratii să privească afară. Văzu, deşi nu avea de unde să ştie, aceeaşi privelişte pe care o avea Marie de Brissac din camera ei – golful, debarcaderul cu şalupa alături şi vedeta în cealaltă parte, un cer spuzit de stele şi lumina lunii jucînd pe valuri.

Uşa se deschise brusc şi intră Aaron, urmat de David Braun, cu o tavă.

– A, v-ați sculat şi cercetați împrejurimile, domnişoară inspector şef. O cafea pentru dumneavoastră, neagră şi bună. Vă veți simți mult mai bine după aceea.

– La fel ca data trecută?

– N-am avut încotro, vă dați seama.

– Unde mă aflu?

– Nu puneți întrebări fără sens. Beți-vă cafeaua, apoi faceți un duş şi vă veți mai înviora. Baia e acolo. A propos, el e David.

În ebraică, Braun îi spuse lui Aaron:

– Inspectoare şefă? Uimitor.

Hannah răspunse în aceeaşi limbă:

– Haideți, ieşiți de-aici, amîndoi.

Avusese dreptate într-o privință. Cafeaua îi prinse bine. Bău două ceşti, apoi se dezbrăcă, intră în baie şi stătu cinci minute încheiate sub duşul rece. Îşi şterse cu mişcări energice părul scurt, apoi îl uscă complet cu un foen montat în perete.

– Tot confortul de-acasă, murmură ea încet, revenind în cameră să se îmbrace.

Peste zece minute, în timp ce stătea în picioare lîngă fereastră, se auzi cheia în broască. Hannah se întoarse, iar Aaron deschise uşa şi se dădu la o parte. Iuda îl urmă, apariție amenințătoare cu costumul şi cagula neagră.

Fuma un trabuc, iar dinții îi luceau într-un zîmbet.

– Vasăzică, marea detectivă inspector şef Hannah Bernstein. Ce caută o fată evreică drăguță într-o slujbă ca a dumitale, cînd ar trebui să fie măritată şi să aibă trei copii?

– Şi să facă supă de pui cu tăieței pentru domnul şi stăpînul ei? replică ea.

– Îmi place! răspunse Luke, în ebraică. Regret soarta amicului tău Dillon, dar cînd n-ai ce face, n-ai. Dacă nu ți-e cu supărare, din cîte-am auzit, ticălosul era eliberat sub supraveghere de ani de zile.

– Valora cît zece ca dumneata.

Iuda rîse:

– Nu mai e cazul.

Apoi, se întoarse spre Aaron:

– Condu-o. Este timpul s-o cunoască pe musafira noastră specială.

Marie de Brissac picta, aşezată în faţa şevaletului, cînd uşa se deschise şi intră Aaron, urmat de Hannah şi Iuda. Încruntîndu-se, Marie lăsă pensula jos.

– Ce se întîmplă?

– Ţi-am adus o prietenă, să-ţi ţină companie, dacă vrei, răspunse Iuda, întorcîndu-se spre Hannah. Haide, spune-i cine eşti.

– Mă numesc Hannah Bernstein.

– Ascultă, interveni Iuda, să ne lămurim. Detectiv inspector-şef Hannah Bernstein.

Marie păru uimită.

– Era cu Dillon, în Sicilia, cînd l-am săltat. Atunci i-am dat drumul, fiindcă voiam să poată vorbi cu şeful ei. Apoi, m-am gîndit că eşti aici singură şi necăjită fiindcă l-am eliminat pe Dillon, aşa că Aaron şi Moshe au zburat pînă la Londra şi au adus-o, numai pentru tine. Nu te deranjează, nu-i aşa? o întrebă el pe Hannah.

Îi răspunse calmă:

– De ce naiba n-o ştergeţi de-aici, să ne lăsaţi singure?

Iuda rîse din nou:

– Ştii, chiar sînt foarte îngăduitor cu tine. Puteţi lua cina împreună. Ai grijă, îi mai spuse el lui Aaron, în timp ce ieşea.

– De unde pot şti că eşti cine spui că eşti? întrebă Marie de Brissac.

– Adică, cine spune ticălosul ăla că sînt? preciză Hannah, după care rîse cu amărăciune. Vei fi nevoită să mergi pe încredere, presupun. Nu ştiam că pictezi. Ai talent.

Se apropie de şevalet, iar în dreptul mesei se opri, luă o bucată de cărbune şi scrise pe prima coală de

schițe: *„Dillon trăiește"*. Marie citi mesajul și o privi uluită, iar Hannah continuă: *Pot fi microfoane. Intră în baie.*

Marie se supuse, urmată de Hannah, care închise ușa și trase apa la toaletă.

– Ne-am întîlnit cu tatăl tău – Dillon și cu mine. Dillon știa că voiau să-l omoare pe urmă și a reușit să-i păcălească, făcîndu-i să creadă că a murit. N-are importanță cum.

– O, Doamne, Dumnezeule!

– Poate nu ai microfoane în cameră dar, în orice caz, de-acum încolo cînd pomenim de Dillon, e mort.

– Da, înțeleg.

– Se ocupă de cazul tău.

– Și de al tău?

Hannah zîmbi:

– E cel mai bun, contesă. Iuda nu știe cu cine are de-a face. Acum, înapoi.

Trase din nou apa și reveniră în cameră.

– Deci, n-ai idee unde ne găsim?

– Mă tem că nu. Dar dumneata, domnișoară inspector-șef?

– Am fost răpită în Londra și adusă aici, oriunde ne-om afla, cu un avion particular. Am zburat peste Mediterana, știu, dar apoi mi-au pus somnifer în cafea.

– Pe mine m-au adormit cînd m-au răpit din Corfu.

– Știu, mi-a spus Dillon, clătină Hannah din cap. Bietul Sean! Să moară așa, împușcat în spate de un lefegiu nenorocit.

Ușa se deschise, iar David Braun intră împingînd un cărucior.

– Cina, doamnelor.

Începu să pună masa, iar Marie spuse:

– El e David, domnișoară inspector șef, David Braun.

Mă place, cu adevărat, dar pe de altă parte îl consideră pe Iuda un om cu adevărat mare.

– Atunci, nu pot spune decît că trebuie să fie bolnav la cap.

Hannah îl împinse pe David spre uşă:

– Haide, dispari. Ne descurcăm perfect şi singure.

Ferguson nu putea adormi. Le spusese lui Dillon şi lui Blake despre intenţia lui Teddy Grant de a vizita Fort Lansing. Stătea în pat citind, cînd sună telefonul mobil pe care Iuda i-l dăduse lui Dillon. Îl lăsă să sune un timp, apoi răspunse.

– Ferguson.

– Salut, amice, mă gîndeam să te-anunţ că a sosit întreagă. Acum tocmai ia cina cu contesa. A început numărătoarea inversă, generale. Cît mai avem? Trei zile. Vai de mine şi de mine, prin ce iad trebuie că trece Jake Cazalet!

Începu să rîdă, iar Ferguson închise telefonul.

CAPITOLUL 12

În timp ce Gulfstream-ul decola de pe Farley Field, a doua zi dimineață, în difuzor se auzi glasul căpitanului Vernon:

– Vom putea ateriza pe Charles de Gaulle, dar e vreme urîtă. La Paris plouă şi e ceață.

Închise, iar Blake îşi făcu o cafea şi ceai pentru Dillon.

– Închipuie-ți, să-i telefoneze aşa lui Ferguson, canalia.

– Îi place să împungă oamenii.

– Ei bine, şi mie mi-ar plăcea să-l împung pe el, mai mult ca sigur. Cum procedăm, Sean?

– N-am nici cea mai vagă idee. Tu ce zici?

– Sincer, nu văd cum am putea evita o confruntare față în față.

– Aceeaşi tactică pe care i-am aplicat-o lui Berger.

– Cam aşa ceva.

– Şi pînă unde eşti pregătit să ajungi pentru a o salva pe fiica preşedintelui, Blake? Pot să-i zbor o ureche, să-i

bag un glonț în rotulă?

Blake se încruntă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sean!

– Scopul exercițiului este de a-i salva viața lui Marie de Brissac. Acuma, cît de departe să merg? Vreau să spun, dacă Rocard e croit dintr-o stofă mai rezistentă decît Berger? Dacă ne trimite la origini? Ideea e că, dacă nu-ți va plăcea ce fac, poți să ieşi din cameră.

Blake ridică o mînă, în defensivă:

– Mai scuteşte-mă. Hai să vedem cum merge, okay? Mai este şi Teddy, care verifică arhiva Diviziei a 801-a Aeropurtată la Lansing. Poate găseşte el ceva.

Iuda se trezise devreme şi era în cabinetul lui, aşezat la birou, unde consulta nişte hîrtii, trecîndu-şi degetele unei mîini prin părul tuns scurt, cînd sună telefonul special.

– Da, răspunse el şi ascultă; după un timp, dădu din cap. Mulțumesc pentru informație.

Mormăi încet:

– La dracu'!

Apoi, deschise interfonul:

– Aaron, vino-aici.

Aaron intră un moment mai tîrziu.

– S-a-ntîmplat cea?

– Pe naiba, nu, voiam doar să te-anunț că Berger a murit. M-a sunat unul din oamenii mei de la Londra. L-a lovit un autobuz, pe Camden High Street. S-a dat la ştirile locale de televiziune.

– Mare ghinion.

– Da, ne era util.

– Eşti gata să iei micul dejun?

– Da, îl luăm împreună. Vin imediat.

Aaron ieşi, iar Iuda stătu un moment locului, apoi luă mobilul special şi formă numărul lui Rocard de la Paris. Un glas metalic răspunse în franceză:

– Aici Michel Rocard. M-am dus la Morlaix pentru trei zile. Mă întorc miercuri.

Iuda înjură încet în ebraică, după care spuse:

– Berger a murit într-un accident, la Londra. Sună-mă de îndată ce poţi.

Închise aparatul, se ridică şi ieşi.

Cînd Blake şi Dillon traversară pista Aeroportului Charles de Gaulle, intrînd în holul de sosiri, le ieşi în cale o tînără în trenci Burberry, aducînd un plic mare.

– Domnule Dillon, sînt Angela Dawson de la ambasadă. Generalul de brigadă Ferguson a cerut aceste hîrtii.

Îi dădu plicul.

– De asemenea, am o maşină pentru dumneavoastră, în faţă. Pe aici, vă rog.

Era eficienţa întruchipată şi îi conduse spre intrarea principală, apoi în parcare. Se opri lîngă un Peugeot albastru şi îi dădu lui Dillon cheile:

– Succes, domnilor.

Plecă grăbită, iar Blake întrebă:

– Pe asta unde naiba a mai găsit-o Ferguson?

– La Oxford, cred, replică Dillon, aşezîndu-se la volan. Să mergem.

Buletinul meteorologic fusese, prin cine ştie ce minune, corect, ploua cu găleata şi se lăsase o ceaţă cleioasă.

– Ce întîmpinare, comentă Blake.

– Îmi place Parisul, răspunse Dillon. Ploaie, zăpadă,

ceață, puțin îmi pasă. Dintotdeauna m-a fascinat. Am o locuință aici.

– Un apartament?

– Nu, o barcă pe Sena. Am stat în ea, intermitent, ani de zile, în timpul perioadei mele negre, cum mi-ar numi-o Devlin.

Coti pe Avenue Victor Hugo şi opri la bordură.

– Se pare că aici e.

Coborîră din Peugeot şi urcară treptele spre intrare. În timp ce examinau etichetele cu numele, fiecare lîngă cîte un buton de sonerie, uşa se deschise şi ieşi o femeie îndesată, între două vîrste, cu impermeabil, basma şi un coş pe braț. Văzîndu-i, se opri:

– Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

– Îl căutăm pe Monsieur Rocard, răspunse Dillon.

– Dar nu-i acasă. A plecat la Morlaix, pentru cîteva zile. Se întoarce mîine.

Coborî scara, îşi deschise umbrela, apoi se întoarse.

– A spus că s-ar putea să vină azi, pe seară, dar nu era sigur.

– N-a lăsat nici o adresă? Avem probleme legale cu dumnealui.

– Nu, cred că stă la unul dintre tinerii lui prieteni, zîmbi femeia. Are mulți, domnule.

Se îndepărtă, iar Dillon zîmbi:

– Ia să aruncăm o privire.

Apăsă un buton la întîmplare şi, cînd îi răspunse o voce de femeie, spuse în franceză:

– *C'est moi, chrie.*

Se auzi un bîzîit, uşa se deschise cînd o împinseră şi intrară.

Găsiră apartamentul lui Rocard la etajul doi. Coridorul era pustiu, iar Dillon scoase portofelul, luă din el un

şperaclu şi se apucă de treabă.

– E mult de cînd n-a mai trebuit să folosesc aşa ceva, spuse Blake.

– Nu-ţi pierzi niciodată îndemînarea. Am considerat întotdeauna că mi-ar fi de folos, dacă se întîmplă să revin vreodată de cealaltă parte a legii.

Încuietoarea cedă, iar Dillon deschise uşa şi intră, urmat de Blake.

Era un apartament plăcut, de modă veche, cu multe antichităţi şi mobilă stil Empire aurită. Toate covoarele erau piese de colecţie, pe perete se vedea un tablou părînd a fi un Degas autentic, pe altul un Matisse. Locuinţa mai conţinea două dormitoare, o baie decorată cu marmură şi un cabinet.

Dillon apăsă butonul robotului telefonic.

Un glas spuse:

– Aici Michel Rocard. M-am dus la Morlaix...

– Ascultă-i mesajele, propuse Blake.

Urmă un şir de mesaje în franceză, după care se auzi glasul lui Iuda.

– Ebraică, observă Dillon. Am tras lozul cel mare. Îl mai pun o dată.

Ascultă atent, apoi dădu din cap:

– „Berger a murit într-un accident, la Londra. Sună-mă de îndată ce poţi."

– Iuda? întrebă Blake.

– Sau dacă nu, eu sînt popă chinez.

Dillon privi prin cabinet.

– Nu merită să facem deranj. N-ar lăsa probe incriminatoare la îndemnă, un om inteligent ca el.

Blake luă o fotografie în ramă de argint, de pe birou. Era foarte veche, alb-negru. Femeia purta rochie de şifon, bărbatul costum negru cu guler tare. Mai erau cu ei

un băiat de vreo zece-doisprezece ani şi o fată de cinci sau şase. Era o imagine stranie, îndepărtată, dintr-o altă epocă.

– Grup de familie? întrebă Blake.

– Probabil că el e puştiul cu pantaloni scurţi.

Blake puse cu grijă fotografia la loc.

– Şi acum?

– Mai bine să plecăm discret. Putem încerca din nou, în caz că se întoarce într-adevăr diseară. Altfel, va trebui să ne umplem timpul.

Zîmbi:

– La Paris, asta de obicei înseamnă să luăm o masă cu adevărat excelentă.

Ieşiră din apartament, oprindu-se ca Dillon să încuie din nou uşa, după care coborîră. Afară continua să plouă şi stătură un moment pe loc, privind spre Bois de Boulogne.

– O adresă de calitate, comentă Dillon.

– Pentru un om de succes, încuviinţă Blake.

– Omul care a avut totul şi în final a descoperit că nu avea nimic.

– Cînd a apărut unchiul Iuda?

– Cam aşa ceva.

– Deci, acum e facem?

Dillon zîmbi:

– Mergem să vedem dacă barja mea mai e întreagă.

Era amarată într-un mic port de lîngă Quai St Bernard. De zidul din piatră erau legate ambarcaţiuni de agrement, iar vaporaşele cu tende de prelată contra ploii şi a ceţii pluteau pe Sena. Notre Dame nu era departe. Pe dunetă se vedeau cîteva ghivece de flori, goale. Dillon ridică unul şi găsi o cheie.

– De cînd n-ai mai fost aici? îl întrebă Blake.

– De un an, un an jumate, cam aşa ceva.

Dillon coborî scărița şi descuie o uşă. Se opri dincolo de prag:

– Iisuse, ce miros de mucegai! I-ar prinde bine o aerisire.

Nu era cabina la care se aşteptase Blake, ci un salon cu cloasonuri de mahon, canapele confortabile, televizor şi birou. În cabina alăturată se găsea un divan, o boxă de duş şi o cambuză.

– Merg să caut ceva de băut.

Dillon intră în cambuză şi se uită prin dulapuri. Cînd reveni, cu o sticlă de vin roşu şi două pahare, îl găsi pe american privind o tăietură decolorată dintr-un ziar.

– Am găsit-o pe jos. Primul ministru. E din *„London Times"*, dar nu disting data.

– Bunul John Major. Probabil a alunecat în spatele biroului, cînd am strîns restul materialelor. Februarie 1991, atacul cu mortiere de pe Downing Street.

– Deci e adevărat că tu ai fost autorul. Aproape că ți-a reuşit, blestematule.

– Este adevărat. A fost o treabă pripită, n-avusesem timp să sudez aripioare de ghidaj pe branduri, aşa că n-au lovit destul de exact. Vino pe-aici.

Vorbise foarte calm, foarte nepăsător. Deschise altă uşă, care dădea acces pe dunetă. Deasupra era întinsă o prelată, cu marginile şiroind de apă, peste o măsuță şi două fotolii de răchită. Dillon turnă Bordeaux în pahare.

– Hai noroc.

Blake se aşeză, savurînd vinul.

– Excelent. S-ar fi zis că mă lăsasem, dar bună ar fi o țigară.

– Sigur.

Dillon îi oferi una şi un foc, apoi îşi aprinse şi el. Se opri lîngă copastie, sorbind vinul, cu privirea spre Notre Dame.

– De ce, Sean? întrebă Blake. La naiba, îţi ştiu trecutul şi pe de-a-ndoaselea, dar tot nu înţeleg. Atîtea atacuri, atîtea misiuni pentru organizaţii ca O.E.P., K.G.B. Okay, tatăl tău a fost prins într-un schimb de focuri dintr-o luptă de stradă în Belfast, iar tu ai dat vina pe armata britanică şi te-ai înrolat în I.R.A. Cît aveai, nouăşpe ani? Asta înţeleg, dar pe urmă?

Dillon se întoarse, rezemîndu-se de parapet.

– Aminteşte-ţi istoria voastră, cu războiul civil american. Oameni ca Jesse şi Frank James. Raiduri, lupte şi omoruri pentru glorioasa cauză, altceva nu ştiau, şi pe urmă c-a urmat, după război? Au început să jefuiască bănci şi trenuri.

– Iar tu, cînd ai ieşit din I.R.A., te-ai oferit ca mercenar.

– Cam aşa ceva.

– Dar cînd te-au doborît sîrbii în Bosnia, aduceai ajutoare medicale pentru copii.

– O faptă bună într-o lume rea, nu aşa spunea Shakespeare?

– Iar Ferguson te-a salvat de tine însuţi, atrăgîndu-te de partea dreptăţii.

– Mare lucru, rîse Dillon. Fac exact ce făceam şi înainte, cu deosebirea că acum o fac pentru Ferguson.

Blake dădu din cap, grav.

– Înţeleg ce vrei să zici, dar pentru tine nu există nimic serios?

– Cu siguranţă. Să le salvez pe Marie de Brissac şi pe Hannah de Iuda, de exemplu.

– Şi altceva, nimic?

– Cum spuneam, în anumite situații e uneori nevoie de un călău public, şi întîmplător mă pricep la treaba asta.

– Iar altminteri?

– Sînt doar în trecere, Blake, doar în trecere.

Şi se întoarse, privind din nou în lungul Senei.

În acelaşi moment şi cu un decalaj orar de şase ore, Teddy se îmbarca într-un turboreactor Lear al Air Force, la Andrews. Decolară, urcînd pînă la zece mii de metri, iar pilotul comandant vorbi prin difuzor:

– O oră şi ceva, domnule Grant, şi ar trebui să meargă destul de lin. Aterizăm pe Mitchell Field. De acolo, mai sînt cam patruzeci de minute pe şosea pînă la Fort Lansing.

Închise, iar Teddy încercă să citească din *„Washington Post"*, dar nu se putea concentra. Era prea activat. Îl domina cel mai straniu sentiment. La Fort Lansing îl aştepta ceva. Trebuia să-l aştepte, dar ce anume? Se duse la bar, îşi făcu o ceaşcă de ness şi se aşeză, bînd, cufundat în gînduri.

Marie de Brissac îi făcea lui Hannah o schiță în cărbune.

– Ai o structură osoasă de calitate, remarcă ea. E de mare folos, întotdeauna. Tu şi Dillon vă iubeați?

– Indiscretă întrebare.

– Sînt pe jumătate franțuzoaică. Francezii sînt oameni foarte direcți. Erați amanți?

Hannah Bernstein avea grijă să vorbească la trecut cînd era vorba de Dillon, pentru orice eventualitate.

– Doamne fereşte, nu. Era cel mai insuportabil om pe care l-am cunoscut în viața mea.

– Dar cu toate astea îl plăceai?

– Avea ce să-mi placă la el. Spirit pătrunzător, farmec cu duiumul, o inteligență enormă. Un singur defect. Omora prea ușor.

– Cred că I.R.A. îşi făcuse de timpuriu efectul asupra lui.

Era o afirmație, nu o întrebare, iar Hannah răspunse:

– Şi eu am crezut aşa, dar numai la început. Era firea lui. Înțelegi, se pricepea prea bine.

Uşa se deschise şi apăru David Braun, cu o tavă.

– Cafea şi fursecuri, domnişoarelor. E o zi minunată.

– Pune-le pe masă, David, şi pleacă, răspunse Marie. Să nu ne imaginăm lucrurile altfel decît sînt.

Parcă l-ar fi pălmuit, iar umerii, cînd ieşi, i se înmuiară.

– Te place mult, îi spuse Hannah.

– N-am timp pentru false sentimente, mai ales în faza asta.

Începu să umple cu culoare schița, iar Hannah turnă cafea în două ceşti şi-i puse lui Marie una în mînă. Cu a ei, se duse la fereastra deschisă, privind printre gratii.

– Hai odată, Dillon, spuse ea încet. Arată-le ticăloşilor ăstora.

Autorizația prezidențială a lui Teddy avea acelaşi efect magic la Mitchell Field ca şi la Andrews. Ofițerul de serviciu, un anume maior Harding, aduse în cincisprezece minute din parcul auto o limuzină a Air Force cu un sergent la volan.

– Să ai mare grijă de domnul Grant, Hilton, ordonă el.

– Ca şi făcut, domnule maior.

Ieşiră din unitate, pornind pe un drum ce străbătea colinele verzi unduitoare.

– Foarte frumos aici, comentă Teddy.

– Am trecut prin locuri şi mai urîte, răspunse Hilton. Ultima mea detaşare a fost în Kuweit. M-am întors abia de două luni.

– M-aş fi aşteptat să te bronzezi.

Hilton păru să ezite.

– Aţi făcut armata, domnule Grant?

– La braţul meu te referi? rîse Teddy. Nu te jena. Am fost sergent de infanterie, în 'Nam. Acolo mi l-am lăsat.

– Mare parşivă, viaţa asta, comentă Hilton.

– Mi s-a mai spus. Acum vorbeşte-mi despre Fort Lansing.

– În timpul războiului din Vietnam, au trecut pe-aici regimente după regimente, dar la încheierea conflictului a fost lăsat în paragină. A cunoscut un fel de înviorare pe vremea Golfului, însă acum nu mai e decît o bază de instrucţie pentru infanterie.

– Pe mine mă interesează doar muzeul.

– La naiba, nici o problemă. E deschis pentru public.

Ieşiră pe o autostradă. În timp ce accelera, Hilton continuă:

– Mai încolo la cinci mile e o braserie, după care, treizeci de mile, nimic. Vreţi o cafea, o vizită la toaletă sau ceva?

– Bună idee. Dar numai zece minute. Vreau să ajung cît mai repede.

Şi, rezemîndu-se de spătar, încercă din nou să se concentreze asupra *Post*-ului.

La Paris, Michel Rocard îşi parcă maşina cît putea de aproape de casă şi porni pe jos spre intrare. Urcă grăbit, doar cu o geantă mică în mînă, şi descuie uşa apartamentului. La vîrsta lui, părul său păstrase destulă culoare şi părea cu zece ani mai tînăr, deşi în acest sens îl

ajuta şi costumul de cea mai bună calitate.

Ascultă mesajele telefonice, apoi încremeni, aproape în panică, ajungînd la cuvintele în ebraică ale lui Iuda. *Berger mort.* Se duse la gheridon şi-şi turnă un coniac. Ceea ce nici chiar Iuda nu ştia, era că Rocard şi Berger fuseseră ocazional amanţi.

Mai mult, lui Rocard i se formase o afecţiune sinceră şi considerabilă pentru Berger. Descuie un sertar al biroului, scoase mobilul şi formă numărul. Iuda răspunse:

– Rocard sînt.

– Tîmpitule. Să fugi la Morlaix ca un cîine în călduri, într-o perioadă ca asta.

– Ce-aş putea spune?

– Deci, Berger a murit, călcat de un autobuz la Londra. Cum era vorba aia? Oricine are dreptul la cincisprezece minute de faimă? Ei bine, Berger le-a avut, numai că a fost doar un anunţ de cincisprezece secunde despre moartea lui, la un post local de televiziune.

Cruzimea situaţiei îl distrugea, dar ceea ce urmă era şi mai rău.

– Vei avea nevoie de-un iubit nou pentru voiajele tale la Londra.

Exista ceva ce ticălosul ăsta să nu ştie? Rocard bîigui:

– Ce pot să fac?

– Nimic. Dacă am nevoie de tine, te sun. Trei zile, Rocard, au mai rămas doar trei zile.

Închise, iar Rocard rămase cu mobilul strîns în mînă, gîndindu-se la Paul Berger, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

Cînd intră în complexul muzeal al Fortului Lansing, Teddy fu impresionat. Era modern, cu aer condiţionat,

pardoseli cu dale şi fresce mari cu scene de luptă. Evită recepția şi porni pe culoarul principal, pînă ajunse la o uşă pe care scria „Custode". Bătu, deschise şi văzu o negresă atrăgătoare, aşezată la un birou de lîngă fereastră.

Femeia îşi ridică ochii:

– Vă pot ajuta?

– O caut pe custode, Mary Kelly.

– Eu sînt, zîmbi ea. Domnul Grant, de la Columbia?

– Ei, da... şi nu. Sînt domnul Grant, dar nu de la catedra de istorie a Universității Columbia.

Deschise portofelul, scoase cartea de vizită şi o aruncă pe birou în fața ei.

Mary Kelly o examină şi avu un şoc de-a dreptul fizic.

– Ce-i asta, domnule Grant?

– Am la mine şi o autorizație prezidențială, dacă doriți s-o vedeți.

O scoase dintr-un plic, o despături şi i-o întinse. Mary Kelly citi cu voce tare:

– „Secretarul meu, domnul Grant, este în misiune de maximă importanță, din partea Casei Albe. Orice ajutor acordat ar fi extrem de apreciat de preşedintele Statelor Unite."

– O, Doamne!

Teddy îi desprinse dintre degete autorizația, o împături la loc şi o puse înapoi în plic.

– N-ar fi trebuit să vă spun, dar îmi asum riscul, din lipsă de timp. Nici chiar aşa nu vă pot spune toată povestea. Altă dată, poate.

Mary Kelly zîmbi încet:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Aveți documentele mai multor regimente aeropurtate care au trecut pe-aici în timpul războiului din Vietnam.

– Întocmai.

– Unul dintre ele a fost al 801-lea. Aş dori să consult lista ofiţerilor care au servit în acel regiment, din, să zicem, 1967, şi pînă în '70.

– Ce nume căutaţi?

– Nu ştiu numele.

– Atunci, ce ştiţi?

– Numai că e evreu.

– Ei, asta nu înseamnă mare lucru. Au fost *mulţi* evrei în armată, în timpul războiului. Recrutările au afectat pe toată lumea, domnule Grant.

– Ştiu. Şansele sînt extrem de reduse. Mă ajutaţi?

Femeia trase adînc aer în piept.

– Sigur că vă ajut. Pe-aici, îl conduse ea.

Arhivele se aflau în subsol şi nu mai era nimeni acolo. Se auzea numai zumzetul slab al instalaţiei de aer condiţionat, în timp ce Marry Kelly examina microfilmele, scriind numele pe un blocnotes cu mîna dreaptă. În sfîrşit, se rezemă în scaun.

– Iată-i. Pe perioada celor patru ani, între 1967-70, inclusiv, figurează douăzeci şi trei de ofiţeri înscrişi ca fiind de confesiune mozaică.

Teddy examină lista nume cu nume, dar nu-i spunea nimic. Clătină din cap:

– Degeaba. Trebuia să m-aştept.

Mary Kelly regreta vizibil.

– Alte informaţii nu mai aveţi?

– Vă rog, a luptat în armata israeliană, în războiul de Yom-Kippur din 1973.

– Păi şi de ce n-aţi spus? Trebuie să fie scris în dosar. Pentagonul cere să se consemneze cînd personalul militar serveşte în armatele altor ţări.

– Şi puteţi să vă uitaţi?

– E foarte simplu. Am aici un mic computer intern. Nu e pe rețeaua principală. Îl folosim ca să ne facilităm propriile fișiere. Veniți încoace.

Se așează în fața unui display și tastă pe keyboard.

– Da, am găsit. Numai un singur ofițer din regimentul 801 a plecat să lupte în armata israeliană. Căpitanul Daniel Levy, născut în 1945, la New York, ieșit din armată în 1970.

– Bingo! exclamă Teddy, cu uimire în glas. El trebuie să fie.

– Un erou, precizează femeia. Două Stele de Argint. Tatăl, Samuel, mama, Rachel, figurează ca rude apropiate, dar e mult de-atunci. Tatăl era avocat în New York. Locuia pe Park Avenue, deci trebuie să fi fost destul de bogați, cu o asemenea adresă.

– Atîta tot? Altceva, nimic?

– Nimic care să vă fie de folos, se încruntă ușor Mary Kelly. E într-adevăr foarte important, nu-i așa?

– S-ar putea să salveze o viață de om.

Îi luă mîna, strîngînd-o cu putere.

– Cînd pot, voi reveni, vă promit, și poate atunci veți auzi toată povestea, dar deocamdată trebuie să mă întorc la Washington. V-aș mulțumi dacă mă conduceți pînă la ieșire.

Se opri la o oarecare distanță de limuzină, îi telefonă președintelui pe mobil și-i spuse ce descoperise.

– Sigur, sună promițător, Teddy, dar unde ne duce?

– Am putea cerceta trecutul familiei. Vreau să spun, tatăl avocat, cu domiciliul pe Park Avenue. Trebuie să fi fost important. Vorbesc la trecut, fiindcă sau a murit, sau e foarte bătrîn.

– Mi-a venit o idee, spuse Cazalet. Archie Hood. Ani

de zile a fost decanul baroului de avocați din New York.

– Nu credeam să mai trăiască.

– A, trăieşte, are optzeci şi unu de ani. L-am văzut la o acțiune pentru colectare de fonduri, acum trei luni în New York, cînd tu erai la L.A. Lasă-l în seama mea, Teddy, şi vino aici cît poți de repede.

Teddy merse la limuzină, unde Hilton îi deschise portiera.

– Okay, sergent, direcția Mitchell, cu toată viteza. Trebuie să ajung la Washington cît mai curînd posibil.

Era cam ora patru, cînd Rocard îşi luă impermeabilul şi coborî. Portăreasa lustruia oglinda din hol; se opri.

– A, Monsieur Rocard, v-ați întors.

– Aşa se pare.

– V-au căutat doi domni, azi dimineață. Au spus că veneau cu probleme legale.

– Dacă era ceva important, vor reveni. Mă duc să mănînc de cină la una dintre *bâteaux mouches*.

Ieşi şi merse spre maşină, moment în care Dillon opri Peugeot-ul la bordură, de cealaltă parte a străzii.

Blake scoase fotografia pe care i-o faxase Max Hernu lui Ferguson.

– El e, Sean.

Rocard se urcase deja la volan şi tocmai pornea.

– Să vedem unde merge, o luă Dillon pe urmele lui.

Maşina lui Rocard se opri pe Quai de Montebello, vizavi de Ile de la Çit, nu departe de locul unde era acostată ambarcațiunea lui Dillon. Alături erau legate cîteva bărci de agrement, cu tendele întinse peste dunete, împotriva vremii. Rocard alergă uşor prin ploaie şi parcurse pasarela uneia dintre ele.

– Ce-s astea? întrebă Blake, în timp ce Dillon oprea

pe marginea cheului pietruit.

– *Bâteaux mouches.* Restaurante plutitoare. Mergi pe rîu, admiri peisajul şi în acelaşi timp mănînci, sau bei doar un vin, dacă-ţi face plăcere. Au un anumit orar.

– Se pare că-s gata să pornească. Să ne grăbim.

Cei doi mateloţi care se pregăteau să tragă schela îi aşteptară să se îmbarce, iar Dillon şi Blake coborîră în salonul principal, unde se găsea un bar şi cîteva mese de restaurant.

– Nu-s prea mulţi clienţi, observă Blake.

– Nici nu mă aşteptam, pe o vreme ca asta.

Rocard stătea la bar, luînd un pahar cu vin după cum arăta. Cu el în mînă, se îndreptă spre o scară şi urcă pe punte.

– Acolo ce e? se interesă Blake.

– Altă punte-restaurant, dar cam expusă. Agreabilă pe vreme frumoasă. Să luăm ceva de băut şi mergem să vedem ce-are de gînd.

Merseră la bar, unde Dillon ceru două pahare de şampanie.

– Doriţi şi cina, domnilor? întrebă barmanul.

– Mai vedem, răspunse Dillon, în franceza sa impecabilă. Vă anunţ eu.

Traversară salonul şi urcară scara. Aşa cum spusese, ajunseră pe o altă punte, dar deschisă lateral şi bătută de vînt. Echipajul stivuise scaunele în centru, iar ploaia se întetea şi ceţurile pluteau peste rîu.

Mai navigau şi alte vase, desigur, barje legate trei cîte trei, iar alt vapor-restaurant trecu în direcţie opusă.

– E ceva, comentă Blake.

Dillon dădu din cap:

– Un oraş extraordinar.

– Şi el unde s-a dus?

– Să vedem pe promenada pupa.

Era accesibilă printr-o uşă cu geam. Afară se aflau trei-patru mesé, sub o tendă. Rocard stătea aşezat la una din ele, cu paharul de vin în faţa lui.

– Hai să mergem, propuse Blake.

Dillon dădu din cap şi deschise uşa, trecînd primul.

– O seară cam umedă, Monsieur Rocard, spuse el.

Rocard îşi ridică privirea:

– N-am avut onoarea, Monsieur...?

– Dillon – Sean Dillon, cel care ar fi trebuit să fie mort la Washington, dar e a treia zi şi ştiţi ce înseamnă asta.

– *Mon Dieu!* exclamă Rocard.

– A propos, dumnealui este un domn numit Blake Johnson, venit aici din partea preşedintelui Statelor Unite care, lucru de înţeles, doreşte cu disperare ştiri de la fiica lui.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, încercă Rocard să se ridice, dar Dillon îl împinse la loc pe scaun şi scoase Walther-ul:

– Are surdină, aşa că, dacă vreau, vă pot împuşca fără un sunet, aruncîndu-vă apoi în Sena.

– Ce vreţi? întrebă Rocard, mai-mai să-i vină rău

– A, conversaţie, despre una-alta, Iuda Macabeul, bietul Paul Berger, dar mai ales Marie de Brissac. Unde e?

– Jur în faţa lui Dumnezeu că nu ştiu, răspunse Michel Rocard.

CAPITOLUL 13

Vaporaşul înainta prin ceaţă. Blake spuse:

– Mi se pare cam greu de crezut.

– Este adevărul.

– Ascultă, jocul s-a terminat, interveni Dillon. Ştim despre Iuda şi macabeii lui. Doar nu negi că faci parte dintre ei?

– Într-adevăr, dar nu l-am cunoscut niciodată pe Iuda personal.

– Atunci, cum ai fost recrutat?

Rocard stătu cîteva momente pe gînduri, după care, resemnat, ridică din umeri:

– Bine, am să vă spun. Oricum sînt scîrbit de toată povestea. S-a ajuns prea departe. Mă aflam la o reuniune a supravieţuitorilor din lagărul de concentrare de la Auschwitz. În copilărie, am fost deportat la Auschwitz, cu familia.. Porcii ăia de la Vichy ne-au dat pe mîna naziştilor. Acolo am cunoscut-o pe soţia mea.

– Şi? întrebă Blake.

– Cu toţii am luat cuvîntul, depunînd mărturie despre

ceea ce ni se întîmplase. Eu avusesem o mamă, un tată şi o soră. Am fost trimişi la Auschwitz-Doi, centrul de exterminare din Birkenau. Au murit acolo un milion de evrei. Puteți concepe aşa ceva, domnilor? Un milion? Am fost singurul membru supraviețuitor al familiei, fiindcă un gardian SS homosexual a făcut o slăbiciune pentru mine şi m-a transferat la Auschwitz Trei, să lucrez la uzina I.G. Farben.

– Ştiu despre ea, spuse Blake Johnson.

– Fata care urma să-mi devină soție, împreună cu mama ei, au fost transferate de acelaşi om, ca o favoare.

Avea chipul schimonosit de durere.

– Am supraviețuit, ne-am întors în Franța şi ne-am reluat viețile. Eu am ajuns avocat, mama ei a murit, ne-am căsătorit.

Ridică din umeri.

– Niciodată n-a fost sănătoasă, mereu suferindă, a murit acum cîțiva ani.

– Şi Iuda cînd a apărut?

– La reuniunea de la Auschwitz, m-a abordat un om care mi-a oferit şansa de a ajuta la asigurarea viitorului pentru Israel. N-am putut rezista. Părea...

Desfăcu mîinile, într-un gest tipic francez.

– ...atît de nobil.

– Şi ai servit familia de Brissac? întrebă Dillon.

– Ani de zile am fost avocatul lor.

– Trădîndu-i lui Iuda faptul că tatăl lui Marie era de fapt preşedintele american? îl acuză Blake.

– N-am vrut să iasă aşa. Înainte de a muri, generalul a semnat o recunoaştere de drept în sensul că era tatăl titular al lui Marie, conform Codului Napoleon, pentru a-i asigura moştenirea titlului nobiliar. Cînd i-am cerut explicații, a refuzat să mi le dea.

– Şi cum aţi aflat? se interesă Dillon.

– În cel mai banal mod cu putinţă. Cînd contesa era pe moarte, bolnavă de cancer, stătea într-o zi cu Marie în curte, la soare. Eu am sosit cu nişte hîrtii pe care să le semneze. Nu m-au auzit apropiindu-mă, dar discutau situaţia. Am auzit-o pe contesă spunînd: „Dar ce va crede tatăl tău?" Pentru mine însă, fireşte, tatăl ei era mort.

– Deci, ai tras cu urechea? înţelese Blake.

– Da, şi am auzit tot ce trebuia să ştiu. Numele adevăratului ei tată.

– Şi i-ai spus lui Iuda.

– Da, răspunse Rocard, fără tragere de inimă. Ascultaţi, am de-a face cu multe persoane însemnate, oameni politici, generali superiori. Una dintre datoriile mele constă în a-l informa pe Iuda despre orice pare interesant.

– Aşa că i-ai dezvăluit secretul lui Marie de Brissac? continuă Blake.

– Nu ştiam la ce voia să folosească toate informaţiile, jur.

– Biet naiv, comentă Dillon. Implicat pînă peste cap, şi totul părînd atît de romantic. Şi Berger era exact la fel.

Rocard deveni ţeapăn.

– L-aţi cunoscut pe Paul? făcu el ochii mari. Voi l-aţi ucis?

– Nu fi prost, răspunse Blake, şi vino-ţi în fire. Îţi aduc un coniac.

Intră în salon. Rocard întrebă:

– Ce i s-a întîmplat lui Paul? Spuneţi-mi.

– I-am dat de urmă şi l-am interogat. Ne-a spus cum l-ai recrutat. Intenţionam să-l reţin, într-o casă conspirativă pînă se termina totul, dar a intrat în panică, a crezut că voiam să-l omorîm. A traversat strada în fugă şi l-a

lovit un autobuz. Ăsta-i adevărul.

– Bietul Paul!

Ochii lui Rocard se umeziseră.

– Am fost...

Ezită.

– Prieteni.

Blake reveni cu un coniac mare:

– Încearcă-l pe-ăsta, poate-ți ajută.

– Mulțumesc.

– În regulă, urmă Dillon. Acum, spune-ne ce i s-a întîmplat lui Marie. Haide, nu mai ai nimic de pierdut.

– Iuda a telefonat şi mi-a ordonat să cumpăr o vilişoară pe coasta de nord-est a insulei Corfu. Trebuia s-o conving pe Marie să-şi petreacă vacanța acolo.

– De ce în Corfu?

– N-am idee. Am putut-o convinge uşor fiindcă, de la moartea mamei ei, îşi umplea timpul plecînd în vacanțe de pictură peste tot.

– Nu ți-a trecut prin minte că putea să aibă un motiv necurat? întrebă Blake.

– Sînt obişnuit să-i execut ordinele, aşa procedează el. Nu m-am gîndit. Răul se făcuse.

Clătină din cap.

– Pur şi simplu nu m-am gîndit. N-aveam idee că avea să se întîmple ceea ce s-a întîmplat. Țin la Marie, dintotdeauna am ținut la ea, de cînd era mică.

– Dar l-ai ascultat pe Iuda orbeşte? reluă Blake.

– Amintiți-vă de Auschwitz, domnule Johnson. Sînt un bun evreu. Îmi iubesc poporul, iar Israelul e speranța noastră. Doream să ajut, nu vă dați seama?

Iar Dillon fu cel care îi puse o mînă pe umăr.

– Îmi dau seama. Înțeleg perfect.

– Ştii ce intenționează să-i facă? întrebă Blake.

Rocard nu ştia, se văzu imediat limpede.

– S-o folosească în vreun soi de negociere, presupun.

– De fapt, o va executa marți, dacă tatăl ei nu semnează un ordin executiv pentru ca armata americană să atace Irakul, Iranul şi Siria.

Îngrozit de-a binelea, Rocard păru să îmbătrînească brusc, vizibil.

– Ce-am făcut? Marie, ce-am făcut?

Se ridică şi merse pînă lîngă parapet, privind în sus ploaia.

– N-am vrut nimic din toate astea, martor mi-e Dumnezeu.

Dillon se întoarse spre Blake Johnson:

– Îl cred, nefericitul.

Cînd se răsuci la loc, Rocard nu mai era. Dispăruse de parcă nici n-ar fi existat. Dillon şi Blake alergară la margine. Deasupra rîului se învolbura ceața, ca şi cum s-ar fi ridicat un braț, după care se linişti din nou. Dillon se îndreptă, cu mîinile încordate pe copastie.

– Aş zice că orice om are o limită a suferinței.

Blake se întoarse spre el, cu o expresie chinuită:

– Dar n-am rezolvat nimic, Sean, n-am înaintat nici cu un pas. Ce facem acum?

– Ei, de tine nu ştiu, dar eu cobor la bar să-mi iau un whisky irlandez cît toate zilele. Pe urmă, ne întoarcem la Londra, să-i ducem lui Ferguson şi vestea asta proastă.

Preşedintele avusese dificultăți în încercarea sa de a-l găsi pe Archie Hood. Nu era acasă, cu siguranță, dar un telefon dat firmei de drept la care încă mai era consultant se soldase cu obținerea unui număr din Insulele

Cayman, unde plecase într-o vacanță.

În sfîrşit, Cazalet dădu de el.

– Archie, golan bătrîn. Aici Jake Cazalet. Unde eşti?

– Domnule preşedinte, sînt pe terasa unei fermecătoare vile, deasupra unei plăji cu palmieri, şi am în mînă un pahar de şampanie. Mai sînt şi înconjurat de femei frumoase, trei la număr, care întîmplător sînt nepoatele mele.

– Archie, am nevoie de ajutorul tău, strict prezidențial-confidențial. O chestiune de importanță vitală. Nu-ți pot explica de ce, pe moment, dar sper să-ți spun pînă la urmă.

Glasul bătrînului se schimbă:

– În ce fel vă pot fi de folos, domnule preşedinte?

– Levy, Samuel Levy, îți spune ceva?

– L-am cunoscut bine. Era multimilionar, din firma de navlosiri a familiei, dar a ales dreptul şi a vîndut compania cînd a moştenit-o. Un avocat strălucit. O făcea de-amorul artei. Nici n- avea nevoie de bani. E mort cam de cinci ani.

– Şi fiul lui, Daniel Levy?

– Ei, ăsta e mai ciudat. Mare erou de război în Vietnam, apoi s-a întors cu totul spre Israel. A intrat în armata israeliană şi a luptat în războiul de Yom-Kippur. Sigur, au avut o mare tragedie de familie, acum cîțiva ani.

– Ce anume?

– Mama lui Dan Levy şi sora lui căsătorită s-au dus să-l viziteze, într-o vacanță. Amîndouă au murit în dinamitarea unei stații de autobuz din Ierusalim. Bătrînul nu şi-a mai revenit. L- a costat viața.

Jake Cazalet făcu un efort să-şi păstreze calmul.

– Şi cu Daniel Levy ce s-a mai întîmplat?

– A moştenit aproape o sută de milioane de dolari, o casă în Eaton Square, la Londra, un castel în Corfu. Ultima oară am auzit că era colonel în trupele aeropurtate israeliene, dar a demisionat. A avut loc un scandal. Executase nişte prizonieri arabi, sau cam aşa ceva.

– Un castel în Corfu, zici?

– Sigur, l-am vizitat şi eu odată, cu ani în urmă, cînd era al tatălui lui. Făceam o croazieră cu soţia mea, iar Corfu era unul dintre punctele de escală. O clădire ciudată, pe coasta de nord-vest, numită castelul Koenig. Se pare că, pe vremuri, a aparţinut unui baron german. Fraţilor le-a plăcut întotdeauna insula Corfu. Dacă ţin bine minte, acolo s-a născut prinţul Philip.

Făcu o pauză.

– Te-ajută cu ceva toate astea?

– Dacă mă ajută? Archie, mi-ai făcut cel mai mare serviciu din cariera ta. Într-o zi, vei şti de ce, dar pentru moment, secret desăvîrşit.

– Domnule preşedinte, aveţi cuvîntul meu.

Cînd Teddy intră în Biroul Oval, preşedintele stătea în picioare la fereastră. Se întoarse, trepidînd de o energie vizibilă.

– Nu scoate o vorbă, Teddy, ascultă doar.

La sfîrşitul relatării, Teddy spuse:

– Totul se leagă. Iuda i-a spus lui Dillon că-i fuseseră omorîte nişte rude. Vreau să spun, se potriveşte al dracului de bine.

– Deci, totul demonstrează că ea şi inspectoareaşefă Bernstein se află în acest castel Koenig. Cînd au răpit-o, spunîndu-i că o aştepta un zbor cu avionul, înainte de a o droga, n-au făcut decît s-o inducă în eroare.

– Şi ce facem, trimitem comandourile infanteriei ma-

rine, împrumutăm S.A.S.-ul de la britanici?

– Nici vorbă, Teddy. La primul semn, o să le omoare.

Cazalet întinse mîna după Codex.

– Să vorbim cu Ferguson.

De fapt, Ferguson tocmai terminase de vorbit cu Dillon, aflat la bordul Gulfstream-ului, în drum spre Londra. Ascultă ceea ce avea de spus Cazalet.

– Teddy are dreptate, se leagă, domnule preşedinte. Mă tem că Rocard, avocatul familiei de Brissac, l-a urmat prematur pe Berger în mormînt, dar înainte de a muri a indicat o legătură cu Corfu.

– Deci, ce facem?

– Am asociaţi în Corfu, fiindcă timp de cîţiva ani am făcut trafic ilegal în Albania încă dominată de comunişti, care e imediat peste mare, cum ştiţi. Oamenii folosiţi de mine sînt cei mai potriviţi pentru o asemenea operaţiune. Dillon şi Blake Johnson vor sosi la Farley Field cu Gulfstream-ul. Îi aştept acolo, îi pun la curent şi plecăm spre Corfu cît de curînd posibil. Aveţi încredere în mine, domnule preşedinte. Ţinem strîns legătura.

Jake Cazalet închise Codex-ul, iar Teddy îl întrebă:

– Ei?

Preşedintele îi explică.

Ferguson stătu un timp pe gînduri, apoi sună la un număr din Corfu. Răspunse o femeie, în limba greacă:

– Da, cine e?

– General de grigadă Ferguson, se prezentă el în engleză. Tu eşti, Anna?

– Da, domnule general de brigadă. Mă bucur să vă aud.

– Am nevoie de haimanaua aia de bărbat al tău.

– Astă seară nu, domnule general, lucrează.

– Ştiu eu ce înseamnă asta. Cînd se-ntoarce?

– În vreo patru ore, poate.

– Spune-i că am să-l caut şi neapărat să mă aştepte, Anna. Se plăteşte gras.

Închise telefonul, se duse la un gheridon şi-şi turnă un scotch, oprindu-se la fereastră să-l savureze.

– Gata, ticălosule, venim să punem mîna pe tine, spuse el.

În acel moment, Constantin Aleko se afla la timona navei sale de pescuit, „Iubita cretană", la jumătatea distanței dintre Corfu şi Albania, cu capul părîndu-i desprins de trup, în lumina habitaclului. Ploua uşor, iar dinspre mare bătea un vînt slab.

Aleko avea cincizeci de ani. Cîndva, locotenent în marina greacă, îşi încheiase cariera rezonabil de distinsă lovind un căpitan, în timpul unei încăierări la beție, pentru o femeie, într-un bar din Pireu.

Prin urmare, se întorsese acasă în micul port Vitari din Corfu şi plătise din compensație avansul pentru „Iubita cretană", un vas chipurile de pescuit care avea genul de motoare capabile să atingă douăzeci şi cinci de noduri. Susținut de iubita lui soție, Anna, profitase de contrabandă la maximum, folosindu-şi în scopuri proprii cunoştințele extinse despre litoralul albanez pe care le dobîndise în marină. Comerțul cu țigări era deosebit de lucrativ. Albanezii plăteau aproape oricît pentru mărcile engleze şi americane.

Desigur, erau nişte lichele nesigure şi trebuie să fie atent la ei, motiv pentru care îi avea alături pe cei doi nepoți ai săi, Dimitri şi Iani, şi pe vărul soției, bătrînul Stavros. Stavros fu cel care-i aduse acum cafeaua, în

timp ce ploaia bătea în ferestrele timoneriei.

– Mă încearcă o presimțire nasoală. Ticălosul ăla albanez, Bolo, n-am încredere-n el nici cît negru sub unghie. Vreau să zic, a-ncercat să ne tragă-n piept data trecută, cu încărcătura aia de scotch.

– Am avut grijă, alarmist bătrîn, crede-mă. Ştiu cum să mă descurc cu drojdiile ca Bolo.

Constantin bău din cafea.

– Excelentă. Poftim, ține timona în locul meu. Am o vorbă cu băieții.

Stavros trecu la cîrmă, iar Aleko străbătu puntea, prin dreptul năvoadelor strînse, pentru a coborî scara. În cabina mare, Dimitri şi Iani îmbrăcau costumele de scafandri. Pe masă se aflau două automate Uzi.

– Auzi, unchiule, îl întîmpină Iani. Crezi că maimuțoii ăia albanrezi vor încerca să ne-atace?

– Sigur că da, prostule, răspunse Dimitri. Altfel, de ce ne-am mai bate capul?

– Bolo îmi datorează cinci mii de dolari americani pentru încărcătura asta de țigări Marlboro, spuse Aleko. Am toate motivele să cred că va încerca să le ia pe degeaba. Deci, ştiți ce aveți de făcut. Nu vă trebuie butelii. Săriți doar la momentul potrivit, înotați pînă-n cealaltă parte a navei şi nu le uitați pe astea.

Ridică unul dintre Uzi-uri, iar Dimitri întrebă:

– Cît de departe merge?

– Dacă trag în voi, trageți şi voi în ei.

Îi lăsă să continue şi reveni pe punte. Intrînd în timonerie, aprinse două țigări şi-i dădu una lui Stavros.

– O noapte perfectă.

– N-ar strica, răspunse Stavros, fiindcă dacă nu mă-nşel, au apărut.

Celălalt vas era foarte asemănător, cu năvoade în-

tinse între catarg şi tambuchi. Doi oameni lucrau pe duneta pupa, părînd să sorteze peştii în lumina galben-bolnăvicioasă a unui felinar agăţat de colţul timoneriei. La cîrmă stătea unul pe care Aleko nu-l mai văzuse, iar lîngă el Bolo fuma o ţigară. Era un om de patruzeci şi cinci de ani, voinic, cu umerii enormi în vestonul marinăresc şi, sub chipiu, o faţă cu acel farmec nepăsător numai al oamenilor cu adevărat nesinceri. Ieşi pe punte.

– Hei, bunul meu prieten Constantin. De data asta ce mai ai pentru mine?

– Ce mi-ai cerut, ţigări Marlboro, pentru care îmi vei plăti cinci mii de dolari americani, fără nici un chef, ca de obicei.

– Dar, Constantine, sînt prietenul tău, scoase Bolo din buzunar un teanc de bancnote legate cu un elastic. Poftim, uită-te cu ochii tăi. Sînt aici toţi.

Îi aruncă pe celălalt vas.

– Unde mi-s ţigările?

– Sub plasele de-acolo. Arată-i-le, Stavros.

În timp ce Aleko număra grăbit banii, Stavros trase năvoadele, dezvăluind cîteva cutii mari de carton. Cei doi marinari ai lui Bolo veniră lîngă el şi le transbordară. La sfîrşit, trecură înapoi peste parapeţi.

Aleko ridică privirea:

– Da, sînt toţi. Uimitor.

– Nu-i aşa? Iar acum, mi-i iau înapoi.

Bolo se aplecă în timonerie şi scoase un pistol-mitralieră din al doilea război mondial, tipul german numit Schmeisser, preferat de partizanii italieni. Cei doi mateloţi scoaseră şi ei revolverele.

– Trebuia să m-aştept, spuse Aleko. Lupu-şi schimbă părul...

– ...dar năravul, ba, teamă mi-e. Hai, dă-mi banii, că

de nu vă omor pe toți și vă scufund naibii.

– A, n-aș crede.

Dimitri și Iani, ca două umbre negre în costumele lor de cauciuc, se strecurară pe sub copastia din cealaltă parte a vasului albanez.

Se ridicară amenințători, cu automatele Uzi în mîini.

– Bună seara, căpitane Bolo, salută Iani.

Albanezul se răsuci alarmat, iar Iani trase o rafală scurtă care îl nimeri în brațul drept, făcînd-l să scape Schmeisser-ul. Dimitri ochise deja cu grijă și slobozi un singur glonț, lovind un marinar în picior. Acesta căzu, iar celălalt dădu drumul pistolului și ridică mîinile.

– Mi-a plăcut, comentă Aleko. Înapoi la bord, băieți, și să mergem.

În timp ce spațiul dintre nave se lărgea, Bolo rămase ținîndu-și brațul cu mîneca îmbinată de sînge, schimonosit de durere.

– Fir-ai al dracu', Constantine.

– Nu ești decît un ageamiu, îi făcu Constantin cu mîna. Cred că un timp n-o să ne mai vedem.

Băieții coborîră sub punte să se schimbe, iar Stavros mai făcu cafea, în timp ce Aleko lua cîrma. Cînd bătrînul reveni, puse cana pe hartă și spuse:

– Un lucru nu înțeleg: de ce n-am luat înapoi țigările?

– Un tîrg e un tîrg, rînji Aleko. Dar tocmai am chemat canoniera care patrulează pe canal în noaptea asta. Locotenentul Kitros e la comandă. Cîndva, mi-a fost subaltern, în marină. I-am dat poziția, dar fără probe materiale n-ar fi de cine știe ce folos.

– Țigările?

– Exact.

– Afurisit deștept ce ești.

– Da, știam. Acum, hai acasă în Vitari.

Vitari era un mic port pescăresc, pe coasta de nord-est a insulei Corfu, iar „acasă" era o tavernă de pe colina cu vedere spre port. Anna se ocupa singură de ea, o femeie frumoasă şi foarte bronzată, purtînd o năframă şi îmbrăcăminte țărănească neagră, tradițională. Îi era devotată soțului ei, singurul ei regret fiind faptul că nu-i putuse face copii. În bar se aflau vreo zece pescari, serviți de o fată localnică, iar cînd intră echipajul „lubitei cretane" se schimbară saluturi.

– Voi trei beți un rînd, spuse Aleko. Eu sînt în bucătărie, cu Anna.

Femeia amesteca tocană de miel într-o oală de tuci, pe aragaz, şi se întoarse zîmbind.

– Ai avut succes?

Aleko o sărută pe frunte, îşi turnă un pahar de vin roşu dintr-un ulcior de pe masă şi se aşeză.

– Bolo a încercat să ne-o facă.

– Ce s-a întîmplat? se întunecă Anna la față.

Îi povesti, iar cînd termină, soția lui spuse:

– Porcul. Sper să-l găsească Kitros. Ar trebui să ia cinci ani.

– A, pune Kitros mîna pe el, ba bine că nu. L-am instruit personal pe tînărul ăsta.

– Ai primit un telefon de la Londra, din Anglia. Generalul de brigadă Ferguson.

Aleko se îndreptă în scaun:

– Ce voia?

– A zis că ies bani graşi şi că te mai caută.

– Pare interesant. Oricum, întotdeauna a plătit bine.

– E şi cazul. Drumurile alea pe care le-ai făcut pentru el pe coasta albaneză au fost periculoase, Constantine. Dacă te prindeau comuniştii...

– Îți faci prea multe griji, femeie, o întrerupse el, ridi-

cîndu-se s-o cuprindă cu mîinile de talie. Bine că te iubesc.

Stavros şi băieţii intrară cu paharele.

– Tot vă mai giugiuliţi, la vîrsta voastră? constată Stavros.

– Of, taci din gură şi şezi, replică Anna.

Se aşezară, iar ea le puse în faţă farfuriile. Aleko spuse:

– Anna mi-a zis că vechiul nostru prieten, generalul de brigadă Ferguson, m-a sunat de la Londra.

Imediat li se trezi interesul.

– Pentru ce? întrebă Iani. Iarăşi Albania?

– Nu ştiu, răspunse Aleko. A spus că plăteşte gras şi mai revine.

– La naiba, sună bine, comentă Dimitri.

Anna aduse oala şi începu să le pună de mîncare.

– Ia mai terminaţi şi mîncaţi aici.

Peste vreo zece minute, telefonul din birou sună, iar Aleko se ridică să răspundă.

– Generale, salută el, într-o engleză perfectă. Şi ce pot face pentru dumneata? Tot Albania, tot Albania?

– De data asta, nu. Spune-mi ce ştii despre un loc numit castelul Koenig.

– Cam la cinşpe mile nord de-aici, pe coastă. Proprietatea unei familii americane, de mulţi, mulţi ani. Levy pe nume.

– Din cîte ştii, acum e cineva acolo?

– Au doi bătrîni servitori angajaţi. Castelul a fost moştenit de un fiu pe nume Daniel. Un fel de erou de război. În Vietnam, cred. Pînă şi pentru israelieni a luptat. Vine şi pleacă, aud. Foarte popular printre localnici. Dar, i-ascultă, despre ce e vorba?

– Am motive să cred că ţine ostatice două femei. Una

e asistenta mea, inspectoarea şefă Bernstein. Nu contează cine este cealaltă, e strict secret.

– Chestii politice?

– Mai degrabă terorism. Vin cît pot de repede, cu un avion particular, şi voi avea cu mine doi agenţi operativi de clasa întîi. Intenţionăm să le eliberăm pe cele două femei, Constantine, şi am nevoie de ajutorul tău. Ies bani foarte frumoşi la afacerea asta.

– Lasă-i acum în pace. Pentru ce există prietenii? Cînd sosiţi?

– Pe dimineaţă. Mă va aştepta un Range Rover la aeroport şi traversăm insula, pînă la tavernă. „Iubita cretană" e în stare bună, sper?

– Perfectă. Te gîndeşti s-o iei pe mare?

– Probabil.

– Am o idee. Dă-mi un număr unde să te găsesc.

– Nici o problemă. Notează mobilul meu. E prin satelit, aşa că mă poţi prinde chiar şi în avion. La ce te gîndeşti?

– Dau acum o fugă pîn-acolo. Am un văr pe nume Goulos, cu o mică fermă lîngă castel. Voi vedea ce pot să aflu.

– Abia aştept să te mai aud.

Aleko reveni în bucătărie, îşi luă vestonul de marinar din cuier şi se îmbrăcă.

– Da' nu ţi-ai terminat masa, protestă Anna.

– Mai tîrziu, e ceva important.

Deschise un sertar, scoase un Browning şi îl verifică, apoi îl băgă în buzunar.

– Care-i treaba? se interesă Stavros.

– Îţi explic mai tîrziu. Iau motocicleta ta Suzuki, Iani, aşa că dă cheile-ncoa'.

Iani se supuse.

– Unde te duci?

– Pînă la văru-meu Goulos. Se întîmplă ceva suspect la castelul Koenig şi aş vrea să ştiu ce anume.

Mesajul care îi aştepta pe Dillon şi pe Blake cînd ajunseră la Farley Field era clar. Trebuia să aştepte veşti de la Ferguson. Se alăturară piloţilor din popota R.A.F. şi erau pe la jumătatea mesei cînd sună mobilul lui Dillon. Dădu din cap spre Blake, se ridică şi ieşi pe uşa popotei, răspunzînd la telefon cînd ajunse pe piştă.

– Ştiu că aştepţi cam de multişor, începu Ferguson, dar s-au întîmplat multe. Ştiu unde e, în Corfu, şi am aflat cine e luda.

– Dar cum?

Ferguson îl informă pe scurt.

Cînd generalul sfîrşi, Dillon întrebă:

– Şi acum?

– Vin şi eu curînd la Farley. Cere-i căpitanului Vernon să pregătească un plan de zbor. Trebuie să mă consult cu Aleko, bineînţeles.

– Deci, atacăm de pe mare?

– Mi se pare logic.

– Vom avea nevoie de materiale.

– Aleko are o gamă extinsă de echipamente, dar aduc şi eu cîteva de la armurier.

– Perfect. Deci, ne vedem cînd ne vedem.

Dillon reintră în popotă şi se aşeză.

– Am vorbit cu generalul de brigadă Ferguson, îi spuse el căpitanului Vernon. Îi trebuie un plan de zbor pentru Corfu.

Blake îşi ridică privirea, încruntîndu-se nedumerit.

– Nu ştiu dacă e posibil, pînă dimineaţă, îşi împinse Vernon farfuria, ridicîndu-se.

– Vin şi eu, îl urmă locotenentul Gaunt.

– Ce naiba se-ntîmplă? întrebă Blake.

– Le-am găsit, graţie lui Teddy şi desenului ăluia cu corbul. Nu era israelian, Blake, ci american. Iuda e unul de-ai tăi.

– Atunci explică-mi, pentru numele lui Dumnezeu, ceru Blake. Totul.

Cînd armurierul de la Ministerul Apărării bătu la uşa cabinetului lui Ferguson, îl găsi pe general la fereastră, privind spre Horse Guards Avenue.

– A, domnule Harley.

– Domnule general, aproape că-şi pocni Harley călcîiele; fost sergent major, luptase în războiul din Coreea alături de Ferguson. Cu ce vă pot ajuta?

– O operaţiune la negru, sergente, la foarte negru. Ai autorizaţia pe birou.

– Vă mulţumesc, domnule.

Harley o luă, o împături şi o vîrî în buzunar, după care luă hîrtie şi pix.

– Ce vă trebuie?

– Trei scurte matlasate, cel mai recent tip, negre. Costume negre. Grenade ofensive, ochelari de noapte şi un binoclu cu infraroşii cît mai bun.

– Armament, domnule?

– Pistoale cu surdină, bineînţeles, şi automate cu amortizor. Ce mi-ai propune?

– Browning-uri cu surdină ca pistoale, domnule, armele preferate şi acum de S.A.S., iar ca automat, aş rămîne pe Uzi. Cel mai recent model inventat de israelieni e o variantă superbă, cu amortizor. Altceva?

– Semtex-ul prinde bine oricînd. Mă gîndesc să sparg nişte uşi.

– Vă pregătesc o cutie. Încărcături mici, pentru pixuri de cinci secunde, şi calupuri de trei-patru sferturi de livră pentru obiective mai mari, plus un sortiment de ceasuri diverse.

– Excelent. Cît poţi de repede, sergente, şi să mi le trimiţi la Farley Field.

– Mă ocup personal, domnule, împături Harley hîrtia. Parc-ar fi una din comenzile pe care mi le dă domnul Dillon.

Ezită.

– Am auzit un zvon, domnule general. Sper că nu-i adevărat.

– La Farley Field, sergente, cît mai repede.

– Desigur, domnule.

Aleko ajunse repede mergînd pe şoseaua principală, după care coti pe un drum îngust, în apropiere de destinaţie, manevrînd încet pe suprafaţa accidentată, la lumina farului. Cînd intră în curtea fermei era miezul nopţii, dar în bucătărie mai ardea lumina şi un cîine începu să latre. Aleko opri motorul şi propti motocicleta pe cric. Uşa se deschise, iar Goulos, un bărbat vîrstnic, cărunt, apăru cu o puşcă în mînă.

– Cine eşti?

– Văru-tău, fraiere, Constantin. Lasă arma jos.

Cîinele, care se repezise spre el lătrînd, începu să scheaune şi să-i lîngă mîna.

– Ce oră e? întrebă nemulţumit Goulos.

– Pofteşte-mă-n casă şi-ţi explic.

– Bine, întră. Nevastă-mea e plecată, aşa că trebuie să te mulţumeşti cu mine.

Aleko luă un pachet din suportul lateral al motocicletei Suzuki şi îl urmă. Era o bucătărie de ţară, cu du-

şumea pietruită, foc în vatra deschisă şi mobilă de brad. Puse pachetul pe masă.

– O mie de ţigări Marlboro, cadou de la mine.

Goulos aproape că-şi ieşi din minţi.

– Astea-s ca aurul, aşa de scumpe. Aproape prea bune ca să le consumi, da' am să le fumez.

– Poftim, ia deocamdată una de la mine şi să bem ceva.

Goulos se duse la cisternă, o deschise şi scoase o sticlă.

– Am aici un vin nemţesc, numit Hock. Delicios cînd e rece, iar cisterna e mai bună decît un răcitor.

Luă un tirbuşon şi destupă sticla, turnînd în două pahare, apoi luă o ţigară de la Aleko.

– Minunat, suflă el fumul. Deci, voi muri puţin mai curînd. Cui îi pasă? Am auzit că-ţi merge foarte bine cu contrabanda, în ultima vreme.

– Onorabil.

– Ce prostie, cîştigi o avere. Şi, ce vrei de la vărul tău bătrîn şi sărac?

Aleko mai turnă Hock.

– Mi-eşti rudă, Goulos, şi te iubesc, dar dacă-n afacerea asta mă laşi baltă, cu mîna mea te omor.

– Chiar aşa de importantă e? La urma urmei, de ce sînt rudele pe lume? Hai, zi-mi.

– Castelul Koenig.

Goulos nu mai zîmbi.

– Ai o problemă acolo?

– S-ar putea. Una serioasă. Spune-mi tot ce ştii.

– Păi, e al familiei ăleia americane, de ani de zile. Proprietarul actual este, sau a fost, colonel în armata israeliană, Levy îl cheamă. Familia a fost întotdeauna foarte simpatizată prin partea locului. Venea aici în va-

canțe cînd era mic, a învățat puțin greceşte, da-n ultima vreme...

Ridică din umeri.

– ...nu mai e acelaşi.

– În ce sens?

– Păi, a avut întotdeauna îngrijitori, pe Zachras şi pe nevastă-sa, fiindcă nu venea la castel decît din cînd în cînd, dar acum două luni i-a dat afară fără nici o explicație.

– Şi pe urmă?

– Au apărut cinci tineri, toți israelieni. De-atunci, n-au mai plecat de-aici. Unul din ei, numit Braun, face cumpărăturile la magazinul din sat. Nu ştie greaca, aşa că vorbeşte în engleză.

Îi mai turnă lui Aleko un pahar de Hock.

– Acum sînt aici, ştiu sigur, şi colonelul Levy la fel. Despre ce-i vorba, Constantine?

– Oameni ai dracu', despre asta-i vorba. Cred că țin sechestrate două femei.

Goulos zîmbi încîntat:

– Ia te uită ce coincidență! Micul Stefanos, căprarul meu, era acu' cîteva zile pe pajişte, aproape de castel. A intrat în dumbrava de măslini, să caute o capră rătăcită, şi a văzut în curte. Cineva a venit cu o maşină, iar doi dintre israelieni au ajutat o femeie să coboare şi au dus-o pe poarta principală, ținînd-o între ei.

– Dumnezeule, exclamă Aleko. Deci, asta e.

– Nu, nu-i numai atît. Ieri a trecut iarăşi pe-acolo şi s-a întîmplat acelaşi lucru, numai că de data asta femeia adusă a trebuit să fie purtată pe brațe.

Aleko bătu cu pumnul în masă:

– Am spus eu, vere, aici nu-i lucru curat.

– Şi ce-ai de gînd să faci?

– A, ceva ce se cuvine, surîse Aleko; se ridicară şi-şi strînseră mîinile. Fumat plăcut, îi mai ură el, ieşind şi îndreptîndu-se spre Suzuki.

Cînd reveni la cîrciumă, nepoţii săi şi Stavros stăteau la bar, cu Anna în spatele tejghelei; restul clienţilor plecaseră.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Anna.

– Mai întîi, îi telefonez generalului Ferguson şi pe urmă vă explic.

Intră în birou, pentru a reveni peste cinci minute.

– Gata. Ce vreţi să ştiţi?

Ferguson primise apelul în timp ce stătea pe bancheta din spate a Daimler-ului, în drum spre Farley Field. În viaţa lui nu se mai simţise atît de însufleţit. Reflectă cîteva minute, apoi îi telefonă preşedintelui pe mobil. Cazalet tocmai lua sandvişurile şi cafeaua cu Teddy, în Casa Albă, cînd răspunse la telefon.

– Confirmare totală, domnule preşedinte. Omul meu local a stabilit că acolo sînt.

– Slavă Domnului! exclamă preşedintele. Acum ce urmează?

– Mîine facem tot ce trebuie. Mă duc cu Dillon, Blake Johnson şi oamenii mei locali. Ţinem permanent legătura.

– Îţi mulţumesc, răspunse Cazalet, apoi se întoarse spre Teddy. Sînt acolo, zise el simplu. În castelul Koenig. Ferguson a obţinut confirmarea.

Singurul neajuns era timpul. La Farley Field, ploua monton, iar Ferguson stătea în micul birou pe care i-l pusese la dispoziţie comandantul aerodromului, discutînd cu Blake şi Dillon. Căpitanul Vernon şi locotenentul

Gaunt intrară. Gaunt despături pe birou o hartă.

– Iată, domnule general, zbor în linie dreaptă peste Franța, Elveția, nordul Italiei şi în josul Adriaticii, pînă la Corfu.

– Ce distanță e?

– Aproape o mie patru sute de mile.

– Cît va dura?

– În mod normal, aş spune trei ore, lăsînd loc pentru orice neprevăzute, dar deocamdată vremea este atît de urîtă în Marea Britanie, încît nu mi se aprobă plecarea pînă la opt dimineață.

– Fir-ar al dracu'! se enervă Ferguson.

– Regret, domnule general, eu nu pot face nimic.

– Da, nu e vina dumitale. Atunci, continuă în sistemul ăsta orar.

Vernon ieşi, iar Dillon deschise glasswandul şi privi afară, spre ploaie.

– Infectă noapte.

– Ştiu, nu mi-o mai aminti şi tu, spuse Ferguson.

Blake declară lucrul cel mai evident:

– Chiar dacă nu ajungem în Corfu decît la prînz şi încă ne mai rămîne să traversăm insula cu Range Rover-ul, tot nu prea contează. Indiferent de plan, dacă e vorba de atacul castelului Koenig, trebuie să aşteptăm întunericul.

Ferguson dădu din cap:

– Ai dreptate, desigur.

Îşi împinse scaunul înapoi, ridicîndu-se.

– Cîteva ore de somn, domnilor. Să profităm cît mai avem timp.

CAPITOLUL 14

Încă mai ploua, a doua zi dimineață, cînd decolară, urcînd constant prin vremea proastă pînă la cincisprezece mii de metri. Sergentul Kersey aduse cafea, un ceai pentru Dillon, şi se retrase.

– Mai putem revedea o dată ce ne-a livrat sergentul-major Harley?

Ferguson îi spuse, iar Dillon dădu din cap.

– Par adecvate. Mă bucur că n-aţi uitat de sarcinile alea pentru uşi.

Generalul zîmbi blajin:

– Ţi-aş reaminti, Dillon, că fac meseria asta de mai mult timp decît tine?

– Sînteţi sigur? întrebă nevinovat Dillon. Nu v-aş fi crezut aşa de bătrîn.

– Ofiţer inferior de nouăsprezece ani, în Cîrligul din războiul coreean, cum ştii prea bine.

– Am auzit tot timpul că a fost îngrozitor acolo, interveni Blake.

– S-ar putea spune. Război de tranşee, ca în primul

război mondial. Stai cu un regiment de şapte sute cincizeci de oameni, iar chinezii atacă la nivel de divizie, de obicei în jur de douăsprezece mii.

Ridică din umeri.

– Poveşti de-ale bătrînilor. Pe cine mai interesează?

– Ei, te-ai ales cu-o Cruce Militară, lucru deloc rău la nouăşpe ani, bulangiu bătrîn, replică Dillon. Hai să ne mai uităm o dată la harta aia.

Ferguson o scoase din servietă şi o despături. Era o hartă simplă, pe scară mare, a insulei Corfu.

– Aici vom fi noi, la Vitari, ăsta-i satul lui Aleko, şi a spus că la vreo cinşpe mile spre nord de Castelul Koenig.

– Dar nu e însemnat, observă Blake.

– Păi, nici n-are cum să fie, pe o hartă de genul ăsta.

Ferguson îl privi pe Dillon:

– Crezi că se poate face?

– La adăpostul întunericului, da.

– E o prolemă. Aleko şi băieţii lui sînt oameni de nădejde, una din cele mai bune bande de tăietori de beregată din cîţi am folosit, dar împotriva lui Iuda, sau a lui Levy, cum cred că se cuvine să-l numim acum...

Clătină din cap.

– Un militar de prima categorie şi aş deduce că toţi oamenii lui au luptat în armata israeliană.

– Nu contează, răspunse Dillon. Oricum e o operaţiune individuală. Aleko şi ai lui nu vor face decît să mă debarce şi să rămînă pe mare, în aşteptarea semnalului de a reveni la nevoie.

– Cea mai proastă idee pe care am auzit-o în viaţa mea, îi reproşă Blake. Cred că ai uitat să numeri, Sean. Levy are cinci oameni, din cîte ştim noi – cu el, şase – iar informaţia asta de la tine o avem. Ce naiba vrei să

faci? Să te furişezi acolo şi să-i omori pe rînd, ca în filmele proaste?

– Cunosc interiorul castelului, ştiu unde să mă duc.

– Nu ştii nici pe departe atît de bine cît ar trebui. Tu ai fost la etajul doi, Marie de Brissac la fel, iar pe-asta ai aflat-o numai fiindcă te-au coborît în pivniţă. A, era să uit. Te-au dus în cabinetul marelui om, aşa că ştii unde e şi ăla. În rest, zero.

– Deci, ce propui?

– Ai nevoie de întăriri, bunul meu prieten irlandez, şi iată-mă.

– Nu e stilul tău.

– Două stagii în Vietnam, Dillon, şi am omorît de cîteva ori şi în F.B.I. Nu mai discutăm.

Se întoarse spre Ferguşon:

– Spuneţi-i, domnule general.

Ferguson zîmbi.

– Sincer, mi se pare de la sine înţeles. Chiar şi pentru mine am adus o salopetă şi o vestă matlasată.

– Acum ştiu c-a-nnebunit lumea, murmură Dillon.

– Da, dacă stai să te gîndeşti, voi rămîne pe vas. Totuşi, e utilă scurta aia, dacă se trage asupra noastră, dar acum mi s-a făcut foame. Sergent Kersey!

– Ordonaţi, domnule general?

– Îţi tot spun, sînt general de brigadă în armata engleză. Nu ştiu ce vor ăştia doi, dar eu am poftă de-un ceai, pîine prăjită şi marmeladă. Tocmai mi s-a trezit apetitul.

– Vine imediat, domnule general, spuse intenţionat Kersey şi se întoarse la bucătărie, zîmbind.

În cabinetul său, colonelul Dan Levy, cunoscut şi sub numele de Iuda, stătea la fereastră privind afară, cu un

trabuc neaprins în gură, cînd se auzi o bătaie în uşă şi intrară cu toţii, în frunte cu Aaron, dispunîndu-se în semicerc. Levy se întoarse cu faţa spre ei.

– Bună dimineaţa, domnilor.

– Domnule colonel, dădu din cap Aaron. Ne-aţi chemat.

– Este evident că operaţiunea a ajuns într-un punct critic. Preşedintele treuie să ia hotărîrea de a semna planul Nemesis poimîine.

Cel care vorbi fu Braun:

– Domnule colonel, chiar credeţi că o va face?

– Nu ştiu. Singurul lucru de care sînt convins e că, în caz contrar, o voi executa cu siguranţă pe fiica lui. În acest sens, sînt hotărît.

Avea o expresie dură, incredibil de îndîrjită.

– Este printre voi cineva care se îndoieşte? îi privi el pe rînd, cercetător. Pune cineva la îndoială cauza pentru care luptăm?

Răspunse Aaron:

– Fireşte că nu. Sîntem cu dumneavoastră pînă la capăt. Orice-ar fi.

– Bine. Prin urmare, următoarele patruzeci şi opt de ore sînt critice. VCe fac femeile, David? îl întrebă el pe Braun.

– Aseară, am dus-o pe Bernstein înapoi în camera ei, pentru noapte.

– Nu „pe Bernstein", David, îl întrerupse Levy. Foloseşte titlul cuvenit. Personal, o admir enorm. Bine le-ar mai prinde în departamentul de investigaţii criminalistice din Ierusalim.

David Braun reluă, cam stînjenit.

– Am dus-o pe inspectoarea şefă înapoi în camera ei, pentru noapte. Încă n-am condus-o la contesă, fiindcă

am amînat micul dejun pînă după această întîlnire.

– Dă-le tot ce vor, rîse aspru Levy. Un mic dejun cu şampanie. De ce nu?

– Alte ordine, domnule colonel? întrebă Aaron.

– Deocamdată, nu-mi mai vine nici unul în minte. Sincer, nu avem motive de îngrijorare. După cum v-am mai spus, am ochi şi urechi peste tot. Comandourile nu ne vor ataca, domnilor, Forţele Speciale nu se vor paraşuta şi nu numai pentru că nu ştiu unde ne aflăm, ci şi fiindcă preşedintele Statelor Unite ştie că, dacă face o singură mişcare, fiica lui va muri pe loc. Nu-i aşa, Aaron?

– Fireşte, domnule colonel.

– Cît de simplă de o operă de geniu, îşi aruncă Levy capul pe spate, izbucnind în rîs. Dacă stau să mă gîndesc, *sînt* un geniu, continuă el, cu ochii lucindu-i umezi.

Ceilalţi se foiră stingheriţi, iar Aaron spuse:

– Atunci, trecem la acţiune, domnule.

– Perfect. Cele două patrule obişnuite la noapte prin curte. Două ore în schimb, patru ore pauză. Sînteţi liberi, domnilor.

După ce ieşiră, Moshe, Raphael şi Arnold plecară, lăsîndu-l pe David Braun cu Aaron. Braun era agitat, iar Aaron îl întrebă:

– Ai vreo problemă?

– Pentru prima oară, încep să-mi spun că e nebun. I-o fi afectat creierul soarele ăla din Sinai.

– Să te-audă cum vorbeşti, şi eşti mort, tîmpitule. Acum vino-ţi în fire şi du-le micul dejun.

Braun o scoase pe Hannah din camera ei, conducînd-o pe coridor.

– Sper că ai dormit bine?

– Te doare-n cot dacă am dormit bine sau nu şi

atunci de ce te mai prefaci?

Descuie uşa de la camera lui Marie de Brissac şi o introduse înăuntru.

– Vin în curînd cu micul dejun.

Marie ieşi din baie:

– Cine-a fost?

– Doar Braun. S-a dus după micul dejun.

– În dimineaţa asta a întîrziat. Mă întreb de ce.

Hannah se duse la fereastră şi privi printre zăbrele. Un vas de pescuit trecea la mică distanţă de golf.

– Acum, de-aş arbora numai steagul ţării lor, ar şti că sîntem aici. În principiu, rîse Hannah.

Marie arătă spre şevalet:

– Cum ţi se pare?

Schiţa în cărbune se umpluse cu culoare şi arăta excelent.

– Acuarelele nu s-ar fi potrivit, aşa că a trebuit să folosesc creioane colorate.

– E minunat, aprecie Hannah. Pot să-l păstrez? Mi-ar plăcea mult să-l pun în ramă.

În acelaşi moment, dîndu-şi seama ce spusese, izbucni în rîs.

– Bine măcar că eşti optimistă, îi spuse Marie.

Peste zece minute, uşa se deschise, Braun împingînd căruciorul înăuntru.

– În dimineaţa asta, jumări de ouă şi cîrnaţi.

– Sînt cuşeri? întrebă Hannah.

– Ei, luăm ce se găseşte, ridică el capacul unei farfurii. Pîinea e coaptă pe plan local, iar mierea este tot locală. Cafeaua este în termos.

– Şi şampania? întrebă Marie, scoţînd sticla din frapieră. A cui a fost ideea, a lui Iuda?

Braun se foi stînjenit.

– Păi, da, s-a gîndit că s-ar putea să vă înveselească.

– Osînditul a mîncat un mic dejun copios? interveni Hannah.

– Foarte copios, dacă include şi aşa ceva, observă Marie. Louis Roederer Cristal, 1989. Iuda are gust, trebuie să recunosc. Nebun, desigur, dar cu gust.

– Este un mare om, izbucni Braun. În războiul de Yom-Kippur, cînd egiptenii ne-au luat prin surprindere, Iuda se afla la comanda unuia dintre cele mai strategice bunkere, cu o sută de oameni în subordine. Au luptat ca leii, în căldura aia arzătoare din Sinai. Cînd au sosit întăririle, nu mai rămăseseră decît opt în viaţă.

– E mult de-atunci, spuse Marie. M-aş fi aşteptat să treacă peste asta, n atîta timp.

Braun se înfuriase.

– Peste ce să treacă? Peste ura arabilor, peste atacurile continue ale grupărilor teroriste ca Hamas? Cum rămîne cu Libanul şi cu Golful, cînd Irakul ne-a atacat cu rachete?

– Bine, bine, te-am înţeles, răspunse Hannah.

– Ba nu înţelegeţi nimic, iar dumneata eşti evreică. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Ce ai de spus despre fratele lui Aaron, doborît din zbor deasupra Siriei şi torturat? Dar despre cele două surori ale mele, sfîrtecate în bucăţi într-un autobuz cu studenţi?

Era foarte agitat, iar Marie spuse:

– David, calmează-te, atîta-ţi cer.

– Şi Iuda.

După o scurtă pauză, Hannah întrebă încet:

– Ce-i cu el?

– Mama şi sora lui, femei cumsecade venite din America să-l viziteze, ucise de o bombă într-o staţie de

autobuz din Ierusalim. Peste optzeci de morți și răniți. Vi se pare de rîs?

– David, nimeni nu rîde, îl încredință Marie.

Deschizînd ușa, David se întoarse din prag.

– Crezi că eu mă bucur de ce fac, contesă? Îmi placi. Îmi placi mult. Nu ți se pare o glumă enormă?

Și ieși, încuind ușa, iar Hannah spuse:

– Bietul băiat, tare mi-e că s-a îndrăgostit de tine.

– Ei bine, nu-i va folosi la nimic, și nici mie. Dar să începem jumările și am putea la fel de bine să destupăm și șampania.

– De ce nu? Știi povestea despre Louis Roederer Cristal și motivul pentru care e singura sticlă de șampanie străvezie?

– Nu, n-aș crede.

– A fost concepută de țarul Nicolae al Rusiei. A spus că dorea să poată privi șampania.

– Și uite cum a sfîrșit, spuse Marie de Brissac, scoțînd dopul.

Între timp, „Iubita cretană", cu Stavros la cîrmă, trecea prin dreptul castelului Koenig la cîțiva kilometri în larg. În timonerie mai era Aleko, iar Iani și Dimitri lucrau la plasele de pescuit. Aaron, aflat pe metereze cu Moshe, o urmărea printr-un binoclu Zeiss, aducînd nava în sharff. Coborî binoclul.

– Doar un vas de pescari.

Moshe luă binoclul pentru a se uita și el.

– „Iubita cretană". Da, am văzut-o legată în Vitari, cînd am fost după cumpărături.

Îi înapoie binoclul lui Aaron, care spuse:

– Abia aștept să se termine, într-un fel sau altul, dar să se termine odată.

– Nu pot să te contrazic, răspunse Moshe şi se îndepărtă, cu un MI6 agăţat la umărul stîng.

În timonerie, Aleko îşi reglă vechiul binoclu din marină, iar liniile castelului se reliefară clar, limpezi şi precise.

– Doi oameni pe ziduri, spuse el încet, unul înarmat cu puşcă.

Mătură golful cu privirea.

– O vedetă marină într-o parte a pontonului, în cealaltă o şalupă – puternică, după cum arată. Pariez că fetiţa asta face treizeci de noduri.

Dădu din cap spre Stavros:

– Am văzut destul. Hai acasă.

În timp ce cîrmea spre larg, Stavros spuse:

– Îţi trebuie o armată ca să intri într-o fortăreaţă ca asta.

– Poate că nu. Să vedem cu ce vine Ferguson.

După ce ateriză pe aeroportul Corfu, Gulfstream-ul rulă conform instrucţiunilor pînă într-o zonă retrasă, unde se aflau hangarele vechi şi cîteva avioane particulare. Acolo aştepta o maşină de poliţie cu şofer, lîngă care stătea un tînăr căpitan. Acesta se apropie, cînd Ferguson coborî primul scara.

– General de brigadă Ferguson? întrebă el într-o engleză corectă şi-şi strînseră mîna. Mă numesc Andreas. Colonelul Mikali mi-a telefonat de la Atena, ordonîndu-mi să vă pun totul la dispoziţie.

– Frumos din partea lui.

– Cu vama şi paşapoartele s-a rezolvat şi am un Range Rover pentru dumneavoastră. Mai pot face ceva?

– Ajută-ne să ne încărcăm materialele şi am plecat, ceru Ferguson.

Diversele lăzi fură transbordate din cala avionului în Range Rover, după care căpitanul Andreas plecă.

– Foarte îndatoritor, acest colonel Mikali din Atena, comentă Dillon. Iată-ne importînd arme în țară. Are idee ce urmărim?

– Bineînțeles că nu, îi răspunse Ferguson, dar îmi datorează cîteva servicii.

Se întoarse spre Vernon şi Gaunt, lîngă care stătea şi Kersey.

– Domnilor, probabil sînteți extrem de intrigați; dar în acest moment nu vă pot spune nimic, decît că în viața dumneavoastră n- ați mai participat la o misiune atît de importantă. Dacă eforturile noastre de la noapte se fructifică, următoarea dumneavoastră destinație va fi Washington-ul.

– Atunci ar fi cazul să începem realimentarea, domnule general de brigadă, spuse Vernon.

Ferguson se aşeză pe canapeaua din spate a Range Rover-ului, Blake pe locul din față, dreapta, iar Dillon, la volan.

– Deci, aici devine interesant, domnilor, spuse el şi porni.

Cînd ajunseră în fața tavernei din Vitari, Aleko coborî treptele să-l întîmpine pe Ferguson, în timp ce acesta cobora din Range Rover.

– Ei, generale, arăți mai tînăr! îl îmbrățişă el cu putere, sărutîndu-l pe amîndoi obrajii.

– Termină cu prostiile astea greceşti, îl admonestă Ferguson. El e Sean Dillon, în prezent principalul meu agent de forță.

Dillon îi dădu mîna.

– Ai recomandări bune, îi spuse el, într-o grecească acceptabilă.

– Ia te uită, un om umblat, comentă Aleko, în engleză.

– Şi un prieten american, Blake Johnson.

Aleko îi strînse şi acestuia mîna.

– Veniţi pe-aici. Am închis taverna pe ziua de azi, aşa că nu ne va deranja nimeni.

Iani, Dimitri şi Stavros stăteau la bar, iar Ferguson îi salută ca pe nişte vechi prieteni. Sub privirile lui Blake şi Dillon, Aleko spuse:

– Grozav om, generalul. Acum cîţiva ani, primise un mesaj să-şi ridice un agent din Albania. Ajungem pe plajă şi găsim şase poliţişti, iar generalul se strecoară pe la pupa cu un automat Sterling şi-i ia din spate. Pe doi îi împuşcă, pe ceilalţi îi ia prizonieri.

– Fascinantă poveste, remarcă Blake.

Anna apăru cu cafele pe o tavă, o puse pe bar şi îl îmbrăţişă pe Ferguson, după care se făcu un nou rînd de prezentări. În sfîrşit, se aşezară cu toţii, trecînd la treabă.

– Azi am făcut o recunoaştere a castelului, începu Aleko. Cu vasul de pescuit. Erau doi oameni pe metereze, unul cu o puşcă la umăr.

Ferguson dădu din cap:

– Şi?

– Mă gîndeam ca, dacă mergem acolo la noapte,să luăm şi cîteva bărci de pescari. Ar fi o acoperire bună.

– Excelentă idee.

– Deci, ce aşteptaţi de fapt de la noi?

– Cei doi prieteni ai mei aci de faţă, înarmaţi pînă-n dinţi, intenţionează să pătrundă în castel şi să le elibereze pe cele două femei ţinute ostatice acolo. Cei şase locatari, adversarii, sînt toţi foşti militari israelieni.

– Maica Ta, Christoase, exclamă Iani. Poate ieşi o baie de sînge.

– Treaba lor, replică Aleko, şi mie mi se pare că-şi cunosc meseria. Deci, sarcina noastră e să-i debarcăm?

– Fără a alarma gărzile, preciză Dillon. E posibil?

– Orice e posibil, domnule Dillon. Eşti scufundător? Avem echipamente.

– Da, sînt scafandru de înaltă calificare.

– Ei, asta pe mine mă exclude, interveni Blake. Acum cîţiva ani, m-am nimerit lîngă o explozie, într-un caz F.B.I., şi mi s-a spart timpanul drept. Orice acţiune subacvatică e peste puterile mele.

– Nu contează, găsim noi ceva, îl asigură Aleko.

Dimitri se interesă:

– Cît se plăteşte, generale?

Ferguson privi spre Blake, care răspunse:

– În misiunea asta, banii nu contează, dar hai să zicem, o sută de mii de dolari.

Se lăsă o tăcere de moarte, după care Iani întrebă:

– Şi pe cine naiba trebuie să omorîm?

– Sînt oameni periculoşi, îi spuse Dillon. Şi ştiu să se descurce. S-ar putea să vă omoare ei pe voi.

– Da? Mai vedem, mai vedem, aruncă Iani, cu teribilismul tinereţii.

Aleko, însă, devenise serios.

– Mi-ai spus că o femeie e asistenta dumitale, acea inspectoare şefă Bernstein.

– Exact.

– Deci, cealaltă femeie e cheia, cea cu adevărat importantă?

– Nu acum, Constantin. Într-o zi vei afla, dar acum, nu, răspunse Ferguson.

Dillon se ridică.

– Aş vrea să arunc o privire vasului, dacă se poate.

– Sigur, se întoarse Aleko spre restul echipajului. Nu

e nevoie să veniți și voi.

– Iar eu l-am mai văzut, spuse Ferguson. Eventual, băieții să descarce echipamentele pe care le-am adus, armele și celelalte.

– S-a făcut, generale.

Aleko se răsuci spre Stavros:

– Duceți totul în magazie. Orice vă cere generalul, îi dați.

– Ne-am înțeles, răspunse Stavros.

Aleko îi chemă cu un semn din cap pe Dillon și pe Blake, conducîndu-i afară.

„Iubita cretană" continua să fie drapată cu năvoade puse la uscat, răspîndind un miros sărat de peşte, în amestec cu cel al mării. Dillon și Blake cercetară nava, în timp ce Aleko stătea pe banchetă, fumînd o țigară.

– Deci, încă mai pescuiți? întrebă Dillon.

– De ce nu? Avem o ocupație cînd nu facem trafic în Albania și ne serveşte și de paravan.

– Vrei să spui că vama și marina nu știu cu ce vă ocupați?

Dillon privea prin bocaport, în sala maşinilor.

– Aveți aici destulă putere ca să propulsați un torpilor.

– Sigur că știu. Știe și sergentul de poliție, dar mi-e văr de-al doilea, și locotenentul de la comanda celei mai importante vedete de patrulare, dar pe el l-am instruit eu însumi, cînd eram ofițer de marină. Pe de altă parte, lucrurile trebuie să pară firești, din punctul de vedere al marinei.

– Așa că toți pot închide ochii cu cugetul împăcat? întrebă Blake.

Aleko zîmbi:

– Să-ți spun ceva. Hai la o mică plimbare şi poate găsim o soluție şi pentru problema dumitale.

Intră în timonerie şi apăsă butonul de pornire. În timp ce motoarele se însufleteau duduind, Dillon desprinse parîma de la pupa şi o strînse, Blake făcînd acelaşi lucru la prova.

„Iubita cretană" ieşi din micul port, iar Aleko mări turația motorului, făcînd nava să salte peste valuri. Soarele strălucea fierbinte şi era foarte plăcut.

Cînd ajunseră la patru-cinci sute de metri în larg, Aleko opri motorul.

– Ia să aruncăm noi ancora.

Blake se ocupă de acest lucru, pe cînd Aleko se rezema de uşa timoneriei, iar valurile prelungi legănau vasul.

– Să ne imaginăm că bărcile de pescari îşi întind năvoadele la distanța asta de debarcaderul castelului. E cam acelaşi lucru.

– Ce adîncime? întrebă Dillon.

– Optzeci de stînjeni, pe alocuri o sută. În perioada aceasta a anului sînt sardine din belşug şi nu înoată la adînc, aşa că totul va părea firesc.

– Să ajungem la mal fără a fi văzuți, asta e problema, spuse Dillon.

– Păi, pe sub apă e cel mai normal.

– Dar nu şi pentru mine, îi aminti Blake.

– Hai să facem oricum o încercare, fie şi doar pentru a verifica posibilitățile. Ce zici, Dillon? Am echipamente destule în cabină.

– Sînt de acord. Condu-mă.

Aduseră pe punte două butelii de oxigen, iar Aleko mai scoase veste gonflabile, măşti şi înotătoare.

– De costume nu e nevoie. Coborîm numai pînă la

cinşpe, douăzeci de picioare, iar la adîncimea aia apa este destul de caldă.

Se echipară, ajutați de Blake. Cînd fură gata, Aleko deschise o cutie de unde scoase două Marathon-uri, dintre care pe unul i-l dădu lui Dillon.

– Ce-i ăsta? întrebă Blake, în timp ce Dillon îl punea în funcțiune.

– Un computer de scufundare. Cea mai afurisită minune cu putință. Îți afişează automat adîncimea, timpul trecut sub apă, timpul rămas.

– E necesar? Nu credeam că apar probleme, cînd te menții la apă puțin adîncă.

– Poate apărea oricînd posibilitatea unui oarecare rău de decompresiune, la orice adîncime – mică, dar există. Scufundările sînt un sport riscant.

– Okay, spuse Aleko, să merem.

Se răsturnă pe spate peste parapet. Dillon îşi strînse centura, se asigură că aerul circula liber prin supapă şi îl urmă. Înghiți de cîteva ori, pentru a-şi egala presiunea din urechi, apoi porni după Aleko.

Apa părea să se întindă la infinit, foarte albastră şi atît de limpede încît se distingea nisipul alb al fundului, la vreo douăzeci şi cinci de metri mai jos. Peste tot înotau peşti, majoritatea mici, iar la un moment dat pe deasupra trecu o şalupă, Dillon fiind zguduit de undele de şoc ale turbulenței.

Continuă să înainteze la cîțiva metri în spatele lui Aleko, simțind un curent dinspre larg care îi purta peste platforma continentală.

Cînd intrară în port, apa mai avea doar zece metri adîncime. Înotară pe sub chilele numeroaselor bărci de pescari, pentru a ieşi la suprafață lîngă treptele de piatră ale digului.

Aleko scuipă respiratorul şi se uită la ceas.

– Cinşpe minute. Nu-i rău, dar ne-a împins tot timpul curentul.

– Nu e prea potrivit pentru un drum înapoi, răspunse Dillon, moment în care Iani apăru pe trepte, deasupra lor.

– Ce-i cu tine aici? întrebă Aleko.

– Nu prea aveau nevoie de mine la magazie, aşa că m-am gîndit să văd ce faceţi.

– Bravo, băiete. Mergi şi adu barca pneumatică. Ne poţi duce înapoi la vas.

Barca era neagră şi avea un motor Mercury incredibil de zgomotos, chiar şi cînd Iani reduse turaţia.

În timp ce pluteau spre „Iubita cretană", băiatul opri motorul, iar Aleko îi aruncă lui Blake un cablu.

– Cu asta e imposibil să ne apropiem de castel la adăpostul întunericului, constată Dillon. Decît cel mult vîslind.

– Nu fără dificultate, răspunse Aleko. Prin dreptul golfului ăluia trece un contracurent puternic. Poate atinge uşor două-trei noduri, destul ca să te abată dinspre ţintă.

– Atunci, cum naiba vom face?

Blake se aplecase peste copastie, ascultîndu-i, iar Aleko spuse:

– S-ar putea să am o soluţie.

Se întoarse spre Iani:

– Acvamobilul e în cabina de la prova. Adu-l aici. Ajută-l, domnule Johnson, e cam mare.

Semăna cu o sanie pe cadru de aluminiu. În centru avea o baterie de acumulatori enormă şi o elice triplă în carcasă de sîrmă.

– Ăsta cît de repede merge? se interesă Dillon.

– Patru noduri. Hai la fund ca să-l probezi.

Dillon se scufundă, iar acvamobilul coborî într-un iureş de baloane. Aleko apucă bara de la pupa şi porni motorul, începînd să înainteze lin. Reveni şi i-l oferi lui Dillon, care dădu un ocol navei. Apoi închise motorul şi ieşi lîngă barca pneumatică.

– Ce propui?

– Să zicem că dumneata şi domnul Johnson mergeţi cu barca, iar eu pilotez acvamobilul pe sub apă şi vă tractez.

Dillon dădu din cap:

– E o idee, dar s-ar putea să fie prea greu.

– Ei, mai vedem, ridică Aleko privirea spre Blake. Treci lîngă Iani în barca pneumatică, domnule Johnson, să facem o încercare.

Blake sări peste parapet, iar Iani îi aruncă un cablu lui Aleko, care îl înnodă de bară.

– Am pornit, anunţă el şi deschise motorul.

Dillon înota pe-alături, chiar pe sub suprafaţă, dar rămase treptat în urmă, pe cînd acvamobilul şi barca înaintau cu viteză. După un timp, cotiră în cerc, revenind spre vas. Dillon îi urmă şi, cînd ajunse, tocmai ridicau acvamobilul peste parapet.

Dillon şi Aleko îşi descheiară vestele pneumatice şi curelele rezervoarelor, iar Blake şi Iani le ridicară la bord. Dillon îşi scoase labele, după care îl urmă pe Aleko pe scară.

Pe punte, se şterse şi-şi aprinse o ţigară.

– Deci, asta e.

– Aşa se pare, dădu din cap Aleko. Hai înapoi să-i spunem generalului.

Magazia era clădită din piatră masivă şi văruită. Nu

avea ferestre, dar lumină electrică, da. Într-un capăt se înşirau nişte saci de nisip, cu siluete de soldaţi din carton în faţă.

– Deci, o luaţi chiar aşa de în serios? constată Dillon.

– Să zicem că vreau să rămîn în mînă, replică Aleko.

Veniseră cu toţii, inclusiv echipajul „iubitei cretane", iar echipamentele comandate de Ferguson lui Harley de la minister erau întinse pe mese cu picioare în X, salopetele negre şi vestele matlasate, armele Browning şi Uzi cu surdină, ochelarii nocturni, grenadele ofensive, precum şi calupurile de Semtex şi cronometrele.

– Sfîntă fecioară, parc-am pleca la război, murmură Iani.

Aleko luă binoclul cu infraroşii.

– Ei, bine mi-ar prinde ăsta. E superb.

– Le poţi păstra pe toate, pe urmă, dacă reuşim, îl anunţă Ferguson, întorcîndu-se apoi spre Dillon. Altceva?

– Da, aş dori o coardă rezistentă. Să zicem, lungă de-o sută de picioare şi înnodată din două în două. Poţi face rost? îl întrebă pe Aleko.

– Îi pun pe băieţi să caute.

Luă un Browning, cîntărindu-l în mînă.

– Se poate? îl întrebă el pe Ferguson.

– Eşti invitatul meu.

Aleko ochi atent şi trase trei focuri în ultima ţintă. O nimeri în piept, la mari distanţe.

– N-am fost niciodată prea abil.

Îi dădu pistolul lui Blake, cu patul înainte:

– E rîndul dumitale.

– Nici eu n-am mai exersat de-un timp. În ultima vreme am fost prea ocupat pentru antrenamente.

Ţinînd pistolul cu ambele mîini, în poziţia regulamen-

tară, Blake trase de trei ori, obținînd o grupare strînsă în regiunea inimii.

Îi dădu arma lui Dillon:

– Acum, tu.

– Trebuie neapărat? întoarse Dillon capul spre Ferguson.

– Haide, Dillon, voi irlandezii sînteți toți la fel. Vă place să faceți demonstrații.

– Eşti chiar aşa de sigur?

Dillon se întoarse, ridicînd mîna, cu două bufnituri înfundate în succesiune rapidă, care perforară ochii primei ținte. Se lăsă o liniște totală, după care Dimitri şopti:

– Iisuse, Marie...

– Bună armă, cîntări Dillon Browning-ul, dar eu tot Walther-ul îl prefer.

Şi îl puse pe masă.

– Ei, după figura asta, nu mai pot spune decît că e timpul să mergem la masă, îi conduse Aleko afară.

CAPITOLUL 15

Ploaia mătura portul, iar dinspre mare sufla un vînt puternic. Stavros se afla în timonerie, iar cei doi băieți de pe punte stăteau adăpostiți sub tenda de prelată pe care o întinseseră înainte, la pornirea ploii.

Ceilalți patru erau în cabina echipajului, cu armele pregătite pe masă. Aleko purta un costum de scufundare din plastic negru, iar Dillon şi Blake îşi luaseră deja salopetele şi vestele.

– De ploaie n-ai pomenit nimic, spuse Blake.

– Fiindcă ăia de la meteo au încurcat-o ca de obicei. Ploicica asta era aşteptată abia pe mîine spre prînz, ridică din umeri Aleko. Pe de altă parte, e un camuflaj bun, cîtă vreme nu te deranjează că te uzi.

– Bine zis, sublinie Dillon. Cu celelalte bărci de pescari ce se- aude?

– Au plecat pe rînd, ceea ce va părea perfect normal, iar în sezonul sardinelor se obişnuieşte să lucreze împreună, cu plasele mai mari. Dacă se uită din castel, nu vor vedea decît pescari la muncă.

– Excelent, spuse Ferguson.

Aleko îşi aprinse o ţigară.

– Deci, mergem şi vă las pe plajă, lîngă ponton. Cît credeţi că va dura?

– Juma' de oră, răspunse Dillon. Maximum. Sau atacăm la sigur, îi lovim în plin şi ieşim, sau n-am făcut nimic.

– Hm, nu ştiu ce să zic, murmură Aleko. Poţi şi să-i omori.

– E şi asta o posibilitate.

– Atunci, uite cum facem. Ne alăturăm celorlalte bărci pescăreşti şi mergem puţin mai aproape de mal. Iani şi Dimitri întind năvoadele. Coborîm barca pneumatică în celălalt bord al vasului faţă de ţărm, o încărcăm şi vă tractez.

Luă patru rachete de semnalizare.

– Astea-s ale mele. Roşii şi frumoase. Luaţi şi voi cîte două, în caz că greşim ceva. Trageţi una la ieşirea din castel şi venim cu „Iubita cretană" la capătul pontonului să vă luăm.

Stătură toţi pe gînduri. Ferguson întrebă:

– Ce ştiu prietenii voştri din celelalte bărci?

– Cred că-i o acţiune de contrabandă, ca de obicei. După ce ne văd plecînd, se vor duce şi ei, în linişte.

După încă un interval de tăcere, Dillon i se adresă lui Ferguson:

– Vreţi să-l sunaţi pe mobil pe ştim-noi-cine?

– Nu vreau să-i telefonez decît pentru a-i spune că am reuşit.

– Perfect, replică Blake Johnson. Atunci, să începem.

Marie de Brissac stătea la fereastră, privind în ploaie.

– Au venit nişte bărci de pescari, le văd luminile.

Hannah tocmai termina cina. Luă un pahar cu apă şi bău, apoi i se alătură.

– Ce sentiment ciudat, afară viaţa merge înainte, iar noi stăm aici legate-n lanţuri, cum se spunea în romanele istorice pe care le citeam cînd eram mică.

– Mie-mi plăceau basmene Fraţilor Grimm şi simt acelaşi lucru. Mereu încuiau tinere în turnuri. Cum era povestea aia cu fata care avea un păr atît de lung, încît şi-l lăsa pe fereastră ca să se urce salvatorul ei?

– Cred că era Rapunzel, răspunse Hannah.

– Ce păcat, continuă încet Marie. Dacă vine domnul Dillon, nu voi avea un păr îndeajuns de lung.

Suspină brusc, sec, se întoarse şi o cuprinse pe Hannah cu braţele.

– M-a apucat dintr-o dată teama. Mai e atît de puţin timp.

– Va veni, o îmbrăţişă Hannah cu putere. Niciodată nu m-a lăsat de izbelişte, niciodată. Trebuie să mă crezi.

O strînse la piept, privind ploaia şi spunînd în sinea ei: *„O, Sean, ticălosule, unde eşti? Nu mă lăsa tocmai acum."*

Raphael era pe metereze, cu puşca MI6 la umăr, examinînd prin binoclul nocturn flota de pescuit. Felinarele de poziţie roşii şi verzi se vedeau clar, iar la pupa fiecărei ambarcaţiuni se întindea cîte un cerc de lumină de la felinarul de pe punte.

Auzi paşi şi, întorcîndu-se, îi văzu pe Aaron şi pe Levy care se apropiau.

– Nimic de raportat, domnule colonel, zise Raphael. O flotă de pescuit, dar în rest e linişte.

Levy ţinea deschisă o umbrelă de golf. I-o întinse lui Aaron.

– Dă-mi-l încoace, ceru el binoclul cu infraroşii de la Raphael.

Îl reglă, aducînd în sharff bărcile şi pescarii cu plasele. Văzu şi „Iubita cretană", unde Iani şi Dimitri.lucrau înainte, în ploaie.

Cei pe care nu-i văzu erau Blake Johnson şi Aleko, la tribord, spre mare, coborînd acvamobilul să plutească, semiscufundat, lîngă barca pneumatică.

Îi dădu binoclul înapoi lui Raphael:

– Stai în alertă.

Apoi se întoarse, merse pînă la capătul zidului şi reintră în castel, la nivelul etajului doi. Aaron lăsă jos umbrela şi îl urmă, moment în care David Braun ieşi din camera lui Marie de Brissac, cu căruciorul de la cină.

– Deci, au mîncat? întrebă Levy.

– Da, domnule colonel.

Levy îşi reluă identitatea de Iuda, cu masca, şi intră în odaie. Cele două femei stăteau faţă în faţă la masa de lîngă fereastră.

– Iată-vă, spuse el. Ceasul ticăie tot mai repede dar, cum spunea Einstein, timpul e relativ.

Rîse.

– Mai ales cînd nu prea ai cu ce să te distrezi.

– Ce drăguţ că ne reaminteşti, replică Marie de Brissac.

– Întotdeauna e o plăcere să fac afaceri cu o adevărată doamnă, contesă, făcu el o plecăciune batjocoritoare, apoi se întoarse spre Braun. Încuie bine uşile în noaptea asta, David.

Şi ieşi, urmat de Aaron.

Urmă un moment de tăcere, după care David Braun spuse:

– Regret, dar trebuie să vă întoarceţi în camera dum-

neavoastră, domnişoară inspector-şef.

Hannah îi sărută obrazul lui Marie.

– Noapte bună. Ne vedem dimineaţă.

Ieşi în coridor, pe lîngă David, care îi spuse lui Marie de Brissac:

– Nu pot face nimic... nimic.

– Sigur că nu poţi, David. Nu a spus Kennedy că, pentru ca răul să triumfe, nu e necesar decît ca oamenii buni să nu facă nimic?

David tresări, apoi ieşi, încuind uşa în urma sa, şi o conduse pe Hannah de-a lungul culoarului, spre camera ei.

La bordul „Iubitei cretane", cei din cabină tocmai terminaseră pregătirile. Dillon şi Blake erau echipaţi cu salopetele negre, puzderie de grenade, încărcătoare cu muniţie de rezervă, sarcinile de Semtex pentru uşi şi două calupuri de cîte o sută de grame, în caz de urgenţă. Fiecare avea cîte un Browning în teacă şi ochelari de noapte, ridicaţi pe frunte. Un Uzi agăţat la gît întregea tabloul. Aleko îşi legă pe mijloc o centură lestată, iar Stavros îi prinse de vestă butelia cu oxigen.

– Altceva? îl întrebă. Aleko dădu din cap:

– Dă-mi punga aia impermeabilă. Am să le duc un cadou surpriză. Ziceai că în jumătate de oră? îl întrebă el pe Dillon.

– Exact.

– Atunci, am să pun puţin Semtex în vedetă şi şalupă, cu creioane detonatoare potrivite la patruşcinci de minute. Aşa, nu vor mai putea veni după noi.

Introduse cronometrele şi explozivul în sac, şi şi-l agăţă la gît. Ferguson luă colacul greu de frînghie pe care-l pregătiseră băieţii şi i-l puse lui Dillon peste piept,

în diagonală. Acesta zîmbi:

– Nu uita să-ți iei scurta matlasată, bulangiu bătrîn, s-ar putea ca mai tîrziu să se încălzească vremea.

– Ia vezi-ți tu de ale tale, Sean.

– Poftim, acum ne şi tutuim, constată Dillon. Dac-o ținem tot aşa, unde-o s-ajungem?

Şi, întorcîndu-se, îi urmă pe Blake şi pe Aaron prin panoul glisant din peretele de la tribord al cabinei. Aleko îşi reglă respiratorul şi sări în apă, pe spate. Ieşind la suprafață, legă cablul de acvamobil. Stavros trase lîngă bordaj barca pneumatică, iar Blake şi apoi Dillon coborîră în ea. Se ghemuiră, stînd cît mai nevăzuți. Peste un moment, cu un mic şoc, acvamobilul întinse cablul şi porniră.

Ploua necontenit, iar valurile se revărsau peste bord, în scurt timp udîndu-i leoarcă. Pe ponton nu ardea nici o lampă, dar luminile din castel erau aprinse. Cînd Dillon îşi coborî pe ochi ochelarii nocturni, văzu clar debarcaderul. Acostară şi ieşiră pe piajă, trăgînd pe nisip barca şi acvamobilul.

– Succes! le şopti Aleko, în timp ce se îndrepărtau.

Îşi scoase scurta, rezervorul şi labele, înotă pe lîngă ponton, apoi urcă scurta scară a vedetei. Luă din punga impermeabilă un calup de Semtex şi un creion reglat la patruzeci şi îi rupse capătul. Deschise bocaportul motorului, aruncîndu-l înăuntru.

Apoi se strecură peste debarcader pînă la şalupă, repetă operațiunea şi se lăsă în apă, pentru a înota pe plajă după vestă, butelie şi înotătoare, aplicîndu-şi-le rapid. Cîteva clipe mai tîrziu, revenea spre „Iubita cretană".

Arnold, patrulînd prin grădină, era nefericit şi ud, aşa că urcă treptele terasei şi se opri la adăpostul porticului.

Reuşi să-şi aprindă o ţigară, rămînînd cu arma la umăr şi ţigara în căuşul palmei.

Dillon şi Blake, apropiindu-se de fronton, se opriră să studieze terenul, pe care prin ochelarii cu infraroşii îl vedeau remarcabil de clar.

Ridicînd privirea, Dillon îl văzu pe Raphael aplecîndu-se de pe creasta zidului. Se ghemui, trăgîndu-l şi pe Blake alături.

– Hei, Arnold, eşti acolo? strigă Raphael în ebraică.

– Da, sînt sub portic.

– Şi fumezi, simt de-aici mirosul. Să nu te prindă colonelul. Eu intru să fac rondul pe coridoare.

– Okay.

Arnold reveni sub portic, iar Dillon şopti:

– Eu o iau la stînga şi-i atrag atenţia, iar tu îl ataci pe la spate. Nu-l omorî. E folositor.

Se strecură peste un rond de flori ornamentale şi se săltă pe terasă. Porni spre portic, văzîndu-l pe Arnold foarte clar prin ochelari.

– Arnold, unde eşti? întrebă el în ebraică.

– Cine-i? strigă Arnold, făcînd un pas înainte, moment în care Blake sări asupra lui, apucîndu-l cu un braţ pe după gît şi acoperindu-i gura cu cealaltă mînă.

În salopeta neagră şi cu ochelarii, Dillon arăta înspăimîntător. Scoase Browning-ul, îl armă şi-l propti sub bărbia lui Arnold. De astă dată, vorbi în engleză:

– Are surdină, aşa că-ţi pot băga un glonţ în inimă, mori într-o clipă şi nimeni nu aude nimic. Acum, îmi răspunzi la cîteva întrebări, că de nu, te omor şi mergem după amicul tău, cel pe care l-am văzut pe ziduri. Înţelegi?

Arnold dădu din cap, iar Blake îi eliberă gura.

– În locul tău, aş face ce spune.

– Cine sînteți? întrebă Arnold.

– M-am întors să te bîntui. Eu sînt, Dillon.

– O, Doamne, dar nu se poate! Colonelul ne-a spus că ai murit.

– A, acum e colonel. Ei bine, pentru mine tot Iuda o să rămînă. Şi-acum, răspunde. Contesa e în aceeaşi cameră de la etajul doi?

– Da.

– Şi inspectoarea-şefă Bernstein?

– Pe acelaşi culoar, în fosta ta cameră.

– Cîți sînteți? Tot atîția?

Arnold ezită, iar Dillon îl împunse în coastă cu Browning-ul.

– Hai. Iuda şi voi cinci. Atît?

– Da.

– Cine era pe metereze?

– Raphael.

– L-am auzit vorbindu-ți.

– Nu puteați înțelege, a vorbit în ebraică.

– O cunosc şi eu cît de cît, lucru pe care Iuda nu-l ştia. Raphael a spus că face rondul coridoarelor. Ce înseamnă?

– Exact ce-a zis. Patrulează pe coridoare şi pe scări.

– Şi ceilalți unde sînt?

– Braun stă de obicei în bucătărie, la parter. El găteşte toată mîncarea. Este un mic lift pentru a servi la etaje. Aşa le duce de mîncare femeilor.

– Şi restul?

– Colonelul stă mai mult în cabinet.

– Mai rămîn Aaron şi Moshe.

– Aaron şi Moshe?

Dillon răsuci amortizorul Browning-ului în gîtul lui Arnold.

– Nu ştiu sigur. Lîngă bibliotecă e o cameră de biliard, din holul mare. Uneori, joacă.

– Altundeva?

– În camera de recreere de la etajul întîi. Televizor prin satelit, chestii...

– Bine, dădu din cap Dillon, deci ca să urcăm pe scări la oricare etaj trebuie să trecem prin holul mare?

– Da, scările încep de-acolo.

– Perfect, îl răsuci el în loc. Arată-ne drumul.

Porniră pe terasă, prin ploaie, iar Arnold deschise o uşă bătută în buloane de fier, spre un coridor. Ardea o lumină, lăsînd să se vadă altă uşă, în capăt.

Dillon îşi ridică ochelarii.

– Unde sîntem?

– Acolo e holul de la intrare.

– Ia-o înainte.

Arnold ajunse la uşă, răsuci clanţa în formă de inel şi o deschise, dezvăluind holul vast. Avea pardoseală în carouri, plafon boltit, un foc de buşteni ardea în şemineu, iar împrejurul acestuia erau agăţate diverse steaguri. Ceea ce făcu în continuare era, probabil, un mister atît pentru ceilalţi cît şi pentru el, căci trase uşa în urma lui şi o luă la fugă prin sală.

– Colonele! răcni. Intruşi! Dillon!

Dillon smuci de uşă înapoi şi-l împuşcă în şira spinării. Peste un moment, în partea opusă a sălii se deschise altă uşă şi apărură Aaron şi Moshe, cu pistoalele în mîini.

Dillon zări masa de biliard în camera din spatele lor şi trase de două ori, pentru a-i face să ţină capetele jos. Blake îl susţinu cu o rafală scurtă din Uzi, care-i expedie înapoi în camera de biliard, trîntind uşa.

– Înainte! strigă Dillon, pornind în fugă pe scara mare

de piatră, cu Blake după el.

Ajunseră la primul palier şi-şi continuară drumul. Cînd ieşiră pe al doilea, în capătul acestuia apăru Raphael, cu puşca M16 în mîini. O ridică să tragă, iar Blake slobozi încă o rafală în grămadă care-l sili să se adăpostească.

– Hai! îl chemă Dillon şi se repeziră spre etajul doi.

În cabinetul său, unde citea o carte şi bea coniac, Daniel Levy intră în alertă la auzul primei împuşcături. Deschise sertarul biroului, scoase un Beretta pe care îl vîrî în buzunarul costumului şi luă o M16 rezemată de perete. Avea cabinetul la etajul întîi şi, cînd ieşi, în celălalt capăt al coridorului se iviră Aaron şi Moshe, care urcaseră pe scara din spate. Erau înarmaţi cu puşti de asalt AK.

– Ce e? întrebă Levy.

– L-am auzit pe Arnold strigînd în hol. A zis: „Intruşi. Dillon." Pe urmă s-a tras, noi am ieşit şi l-am văzut împuşcat, şi doi tipi în negru, cu ochelari, exact ca S.A.S.-ul într-o noapte proastă la Belfast, relată în grabă Aaron.

– Dillon? se holbă Levy la ei. Nu se poate. Dillon e mort.

Apoi, într-un fel, înţelese.

– Berger, lichidat la Londra. Dillon trebuie să fi fost.

La etajul următor se auziră focuri de armă.

– Haideţi! îi chemă. Ticălosul se duce după femei.

Şi o luă la fugă spre scara din spate.

Dillon şi Blake ajunseră în goană la ultimul etaj şi alergară înainte, oprindu-se la uşa camerei unde fusese ţinut Dillon prizonier. Lovi uşa de mai multe ori cu piciorul.

– Hannah, Sean sînt!

Se răsuci spre Blake.

– Contesa e cu două uşi mai încolo. Du-te, Blake.

O auzi pe Hannah strigînd:

– Tu eşti, Sean?

– Dă-te la o parte, arunc uşa-n aer.

Scoase dintr-un pachet o încărcătură pentru spart uşile şi o îndesă în broasca uşii de stejar, pe cînd Blake făcea acelaşi lucru la uşa cealaltă. Dillon răsuci tamburul ceasului şi se trase în lateral. Dură doar patru secunde. Uşa se zgîlţîi, se crăpă, iar Dillon năvăli în cameră.

Hannah alergă în calea lui şi i se aruncă efectiv cu braţele pe după gît.

– În viaţa mea nu m-am bucurat mai mult să văd pe cineva.

A doua uşă explodă, iar Hannah întrebă:

– Ce-a fost asta?

– Blake Johnson a intrat la Marie de Brissac.

Îşi scoase Browning-ul din teacă.

– Ia-l, încă n-am scăpat şi sîntem numai doi.

David Braun dormea în micul dormitor din capătul culoarului de la etajul doi. Se trezise, zăpăcit şi speriat, la primele împuşcături, şi se îmbrăcase în grabă. Luă un Armalite pe care-l ţinea lîngă pat, deschise uşa şi ieşi afară.

Primul lucru pe care-l văzu fu Blake, scoţînd-o pe Marie din cameră, în timp ce Dillon şi Hannah Bernstein ieşeau mai încolo. Ridică arma, dar ezită, conştient că o punea în pericol pe Marie.

Dillon îl văzu, scoase un strigăt de avertizare şi, smulgînd cuiul unei grenade ofensive, o aruncă de-a dura pe coridor. Braun sări într-un alcov din apropiere, iar grenada se rostogoli drept prin arcada din capătul cu-

loarului şi căzu pe scară, explodînd.

În aceeaşi clipă, Levy, Aaron şi Moshe apărură în capătul opus al coridorului, deschizînd focul. Dillon o împinse pe Hannah înapoi în camera ei, urmaţi de Blake şi Marie de Brissac.

Se lăsă tăcerea, după care în capul scării dinapoia lui Braun se ivi Raphael. Strigă:

– Aici Raphael, domnule colonel, cu David.

– Bine! răspunse Levy. Îi am cu mine pe Aaron şi pe Moshe. Sînt numai doi şi nu pot pleca nicăieri. Ai auzit, Dillon?

– Dacă zici tu, replică Dillon. Nici la Washington nu plecam nicăieri, şi-acum uite-mă aici.

Mai azvîrli o grenadă pe culoar şi sări înapoi.

Levy deschisese deja uşa ultimei încăperi, strigîndu-le lui Aaron şi pe Moshe:

– Înăuntru!

Se adăpostiră în cameră şi, cînd uşa se trînti, grenada ofensivă explodă pe palier.

Levy deschise uşa:

– Cam slab, amice. Cum spuneam, nu mai pleci de aici. Auzi, cînd ai timp, trebuie să-mi povesteşti despre Washington. Trebuie să fi fost foarte interesant.

Trase cîteva rafale din M16, ciuruind peretele lîngă uşa spartă a fostei camere a lui Hannah. Dillon scoase Uzi-ul cu o mînă şi trase de-a lungul culoarului, într-o parte, apoi în cealaltă.

Se întoarse spre Blake, care întrebă:

– Şi-acum ce facem?

Lăsînd jos automatul, Dillon îşi scoase colacul de coardă peste cap.

– Bine că am adus-o pe asta, este singura noastră şansă. În baie, toată lumea.

Marie de Brissac părea cam ameţită, iar Dillon insistă:

– Mişcă, pentru Dumnezeu. Hannah, nu mai avem timp.

Hannah o împinse pe Marie în baie, înaintea ei. Blake le urmă. Dillon mai trase o rafală de Uzi pe coridor, puse iarăşi arma jos, luă un calup de Semtex dintr-un buzunar, îl îndesă pe pervazul ferestrei între gratii şi înfipse în el un detonator de două secunde.

Alergă şi se trînti pe burtă lîngă pat. Bubuitura exploziei păru să clatine toată camera şi, cînd privi spre fereastră prin fumul ce se iscase, zăbrelele şi o parte din zidăria înconjurătoare dispăruseră, lăsînd o gaură neregulată.

Dillon alergă să se uite afară, iar Blake i se alătură, cu cele două femei lîngă el.

– Patruzeci de picioare pînă pe terasă, calculă Dillon. Le cobori pe contesă şi pe Hannah una cîte una, apoi legi un capăt de pat şi cobori şi tu. Eu acopăr spatele şi vă urmez cînd pot.

Blake nu ezită, desfăcu rapid coarda şi îi legă un laţ mare la capăt. În timp ce Dillon îşi lua din nou Uzi-ul şi-i schimba încărcătorul, Hannah îl apucă de braţ.

– Sean, nu cumva să faci vreo prostie, căpitanul se scufundă cu nava, sau...?

Dillon zîmbi:

– Ce să vezi, îngrijorare sinceră, şi-ncă în faza asta a relaţiei?

– Du-te dracului!

– Imediat, să trăiţi!

Alergă la uşă, scoase iarăşi Uzi-ul şi trase spre Braun şi Raphael, care ripostară imediat.

Cei de pe „Iubita cretană" văzură explozia înflorind în

noapte, pe zidul castelului, iar peste o secundă-două, se auzi bubuitul, răspîndindu-şi ecourile peste apă.

– Ce naiba se-ntîmplă? întrebă Ferguson, care stătea lîngă parapet, cu cea de-a treia scurtă matlasată pe el şi Browning-ul în mînă.

– Orice-o fi, eu mă pregătesc, răspunse Aleko. Ne apropiem, la o sută de iarzi de ponton. Aruncaţi plasele, tăiaţi-le naibii şi toată lumea să fie înarmată.

Intră în timonerie şi preluă cîrma de la Stavros. Peste un moment, motoarele începură să duduie şi, în timp ce năvoadele se desprindeau, „Iubita cretană" porni spre debarcader.

Hannah coborî prima, descoperind că era surprinzător de simplu, cu laţul pe sub braţe şi picioarele rezemîndu-se uşor de zidul aspru al castelului. Ajunse pe terasă, scoase laţul peste cap, smuci de el, iar Blake îl trase înapoi.

Se întoarse spre Marie de Brissac:

– Ce zici? Pe mîna mea vei fi în siguranţă, îţi promit. Numai nu te uita în jos.

– Şi nici n-am fost prezentaţi.

– Johnson – Blake Johnson. Agentul special de securitate al tatălui tău.

– Ei, mă bucur să te cunosc, domnule Johnson, dar n-am probleme cu înălţimile. Generalul făcea alpinism în Elveţia an de an. Aveam zece ani cînd m-a luat prima oară cu el.

Îşi trase laţul pînă sub umeri.

– Îţi mulţumesc, domnule Dillon. Mi s-a părut mie că arăţi a om care întotdeauna se întoarce să salveze fata.

– Numai în ultimul capitol, contesă, şi ăsta nu-i ultimul. La drum.

Dillon se ghemui, în timp ce pe culoar izbucnea un uragan de împuşcături.

Marie de Brissac ajunse în siguranţă pe terasă. De astă dată, Blake lăsă coarda să atîrne şi făcu ceea ce-i sugerase Dillon, legînd strîns capătul de piciorul masiv la vechiului pat. Un moment domni tăcerea, iar Blake întrebă:

– Şi-acum?

– Dă-mi Uzi-ul tău, apoi coboară dracu' pe funie şi fugi la debarcader cu fetele.

– Şi tu?

– Întind un cîmp de foc potrivit şi pe urmă mă dau uţa pe funie în celebra mea imitaţie după Tarzan omul maimuţă.

Înfipse un încărcător nou în propriul său Uzi şi rămase cu ambele automate în mîini.

– Hai, Blake, mişcă.

Blake nu găsi nimic de spus, se întoarse, apucă strîns coarda şi se aruncă de-a-ndăratelea, în timp ce Dillon traversa camera, aplecîndu-se afară să privească după el, căci ploaia se oprise şi norii dezvăluiau o lună plină. În lumina ei, îl văzu pe Blake coborînd spre cele două femei eliberate, care se uitau în sus.

Levy strigă:

– Hei, Dillon, ascultă-mă!

– I-auzi, amicul meu Iuda, sau colonelul Dan Levy, sau cum te-oi mai fi numind. Eşti gata să te predai?

La asta, Levy păru să clacheze, izbucnind ca turbat:

– Pe el!

Trăgînd adînc aer în piept, Dillon ieşi pe culoar.

Raphael apăruse în capăt, cu M16-le pregătit şi David Braun în urma lui. Moshe ieşise la vedere în capătul

celălalt. Dillon trase rafale prelungite, cu stînga şi cu dreapta, împingîndu-l pe Raphael înapoi peste Braun şi trîntindu-l pe Moshe de perete, cu patru-cinci gloanţe în el. Uzi-urile se goliră, Dillon le dădu drumul pe podea, se repezi spre gaura din zid, apucă funia şi porni în jos, nod cu nod.

În timp ce Moshe cădea pe spate, dînd din picioare în agonie, Levy îi privi trupul însîngerat şi i se întîmplă ceva. Părea să se confirme faptul că pierduse, că tot ce muncise se ducea la canal, şi numai din vina lui Dillon.

Explodă de-a dreptul, într-un urlet:

– Dillon, cîine turbat! Arată-te la faţă!

O luă la fugă pe coridor, ciuruind zidurile cu gloanţe de M16, şi se opri în uşa camerei, văzînd gaura căscată şi coarda. Şocul păru să-l amuţească un moment. Aaron, venind în spatele lui, îl împinse într-o parte, alergă la spărtură şi se uită afară.

Venindu-şi în fire, Levy traversă încăperea din doi paşi repezi.

– Îi vezi?

David Braun intră în cameră şi se opri lîngă uşă, cu Armalite-ul în mîini, pe cînd Aaron spunea:

– Acolo, după grădină. Femeile şi celălalt au ajuns pe plajă.

– La o parte, ridică Levy M16-le. Încă mai pot s-o rad pe căţeaua aia.

– Nu, domnule colonel, toate au o limită, ridică David Braun Armalite-ul la umăr. Puneţi armele jos şi lăsaţi-o să plece.

– Ei, David, ce surpriză!

Levy lăsă M16-le pe masă, vîrînd concomitent ambele mîini în buzunare, unde dreapta găsi patul pistolului

Beretta. Se răsuci, trăgînd două focuri.

Braun fu azvîrlit îndărăt pe culoar, scăpînd Armaliteul, şi rămase gemînd. Levy luă M16-le.

– Haide, îl chemă el pe Aaron. După ei.

Cînd trecu pe lîngă Braun, îl elimină cu un glonţ în cap.

Fugind prin grădina ornamentală, Dillon scoase una dintre rachetele de semnalizare şi-i trase şiretul. Mica rachetă zbură pe o traiectorie curbă, explodînd într-o floare stacojie, vizibilă nu numai de pe „Iubita cretană", ci şi pentru întreaga flotă de pescari.

Aleko porni motoarele.

– Toată lumea gata? Mergem.

Cînd Blake Şi cele două femei ajunseră pe ponton, Dillon sosi în urma lor pe cărare, în timp ce din întuneric se apropia duduind „Iubita cretană".

În clipa cînd Dillon li se alătură, Hannah îl prinse de braţ:

– Slavă Domnului!

– Da, trebuie să duc o viaţă cinstită, rîse el surescitat, strivind-o la piept. Am reuşit, fată dragă, l-am învins pe ticălosul ăla.

„Iubita cretană" se opri aproape ca şi cum ar fi pus frînă, atingînd în derivă debarcaderul, într-un huruit de motoare. Iani şi Dimitri săriră peste bord într-o clipă, ajutîndu-le pe cele două femei, care fură luate în primire de Ferguson şi Stavros, în vreme ce Aleko privea totul de la timonă.

– Băi, afurisiţi minunaţi, aţi cîştigat războiul, hai?

De undeva răsună o rafală, iar un glonţ ricoşă din pietrele pontonului.

– Ba încă nu, replică Dillon, în timp ce se trîntea împreună cu Blake pe punte. S-o-ntindem de-aici.

Aleko se conformă.

Levy şi Aaron ajunseră în fugă, pentru a vedea „Iubita cretană" gonind spre flotă, unde majoritatea bărcilor îşi strîngeau deja năvoadele.

– I-am pierdut, domnule colonel, spuse Aaron.

– Cu şalupa, tîmpitule? Asta face treizeci de noduri. Mă-ndoiesc c-o pot întrece. Treci la volan.

Sări la pupa, iar Aaron se instală la volan şi găsi cheia de contact sub preşul ei de cauciuc, unde obişnuia s-o ascundă. O răsuci, iar motorul porni într-o clipă.

– Şi-acum, intră tare-n ei! ordonă Levy.

– Vine, spuse Stavros.

– Nici o grijă, replică Aleko. Curînd vom fi în mijlocul flotei, dar du totuşi femeile jos.

Ferguson coborî cu ele în cabină, apoi reveni să li se alăture lui Dillon şi lui Blake, înarmat cu cel de-al treilea Uzi. Iani, Dimitri şi Stavros aveau revolvere. Ferguson îi dădu lui Dillon Browning-ul său.

– Inspectoarea şefă s-a gîndit că ai putea avea nevoie de el.

Şalupa se repezi vuind din noapte, luminată de lună. Levy stătea chircit în spate. Ferguson apăsă pe trăgaciul Uzi-ului, echipajul începu să tragă foc cu foc, dar Aaron pendula dintr-o parte în alta, la stînga, la dreapta, şi deodată Levy se ridică şi trase de la mică distanţă în „Iubita cretană" un încărcător întreg de M16.

Geamurile timoneriei se spulberară, un proiectil îl lovi pe Ferguson în versta matlasată, doborîndu-l, iar altul nimeri umărul lui Dimitri. Dillon trase de două ori, dar

şalupa coti, se redresă şi toţi se trîntiră pe punte în timp ce Levy mătura vasul cu gloanţe.

– Am încurcat-o! strigă Blake.

– Nu prea, îi răspunse Aleko.

În acelaşi moment, la debarcader, vedeta explodă, văpaia înflorind în noapte.

– Numărul unu, spuse Aleko.

Şalupa atacă din nou, iar Levy se ridică, profilat pe flăcările din depărtare. Ridică M16-le.

– Nu-mi mai scapi, Dillon, răcni el, glasul răsunîndu-i cu ecou peşte valuri.

Şi atunci, şalupa sări în aer, dezintegrîndu-se sub ochii lor într-un glob de foc, împroşcînd cu schije, dintre care unele se ciocniră de bordajul „Iubitei cretane". Se auzi un sîsîit de aburi, iar ceea ce mai rămăsese dispăru sub suprafaţa mării.

– Iar asta a fost numărul doi, comentă Aleko. Acum, haideţi acasă.

Stavros examina umărul lui Dimitri, iar Ferguson stătea aşezat pe punte. Scoase glonţul din scurta matlasată.

– Mă simt de parcă mi-ar fi dat un catîr o copită.

Hannah şi Marie ieşiră din cabină, prudente.

– S-a terminat? întrebă Marie de Brissac.

– Cred că s-ar putea spune că da, răspunse Ferguson, dar mai întîi vreau să vorbesc cu tatăl dumitale.

Cazalet dădea o recepţie la Casa Albă, pentru o delegaţie rusă. Făcuse bine faţă, salvînd remarcabil aparenţele, deşi mintea îi stătea, în mod absolut firesc, la altele. Era adîncit în conversaţie cu ambasadorul rus, cînd se apropie Teddy.

– Scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule preşedinte, dar

ați primit un telefon de maximă urgență.

Cazalet se scuză şi îl urmă pe Teddy într-o mică antecameră. Teddy închise uşa, dîndu-i mobilul special:

– E generalul de brigadă Ferguson, domnule preşedinte.

Preşedintele luă telefonul, palid la față.

– Da, domnule general de brigadă, aici preşedintele.

Ascultă, şi parcă întineri cu zece ani.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, domnule general. Vă aştept la Washington. Pe mîine.

Închise telefonul.

– Domnule preşedinte? întrebă Teddy.

– Ştii ceva, Teddy? afişă Jake Cazalet celebrul său zîmbet. Ceea ce-aş aprecia cel mai mult acum e un pahar de şampanie şi aş vrea să bei şi tu cu mine.

CAPITOLUL 16

WASHINGTON

Cînd Gulfstream-ul ateriză la Andrews, vremea urîtă trecuse şi ea Atlanticul. Conform instrucţiunilor, pilotul rulă prin ploaie pînă într-o zonă izolată a aerodromului, unde intră într-un hangar gol. Îi aşteptau două limuzine, iar Teddy Grant stătea lîngă una dintre ele.

Kersey deschise uşa avionului şi apăru Ferguson, urmat de Dillon şi Blake. Apropiindu-se grăbit, Teddy îi strînse mîna lui Blake.

– Nu-mi vine să cred, şi nici preşedintelui.

Se întoarse spre ceilalţi:

– Domnule general de brigadă, domnule Dillon... E o zi mare.

– Ei, pînă la urmă a ieşit bine şi, în mare parte, mulţumită dumneavoastră, îi strînse Ferguson mîna cu căldură.

Kersey, care îi urmase, stătea la baza scării, unde i se alăturară Vernon şi Gaunt. Peste un moment, în uşă apărură Marie de Brissac şi Hannah Bernstein.

Teddy dădu mîna cu Marie, apoi cu Hannah.

– Nici nu vă pot spune cîtă plăcere îmi face să vă văd aici. Urmați-mă, vă rog.

Porni spre limuzine, iar Ferguson spuse:

– Un moment, dacă sînteți bun.

Se întoarse spre echipaj:

– Mulțumirile mele, domnilor. Cum spuneam, niciodată n-ați participat la o misiune mai importantă.

Îi strînse mîna fiecăruia, apoi merse la limuzine, unde îl aşteptau ceilalți.

– Contesa este aşteptată la Casa Albă, cu Blake, anunță Teddy. Îi duc acum într-acolo. Ceilalți mergeți la „Ritz-Carlton", unde v-au fost rezervate trei apartamente. E timpul să vă aranjați, ce mai trebuie, apoi preşedintele va trimite după dumneavoastră.

– Desigur, răspunse Ferguson. Atunci, pe curînd.

Marie părea obosită şi cam nedumerită.

– Da, spuse ea. Pe curînd. Trebuie să ne mai vedem.

Plecă împreună cu Teddy şi cu Blake, iar Dillon şi Ferguson îi făcură loc lui Hannah să urce prima în limuzină. În timp ce plecau, Ferguson apăsă un buton, ridicînd geamul despărțitor.

– Mi s-a părut cam formal, în situația dată.

– Vă scapă esențialul, domnule general de brigadă, răspunse Hannah. În aceste momente, preşedintele nu vrea decît să fie singur cu fiica lui.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, cred.

Hannah clătină din cap:

– Şi totuşi, bărbații nu au idee ce înseamnă sentimentele.

La Casa Albă, Jake Cazalet stătea lîngă foc, pradă unor emoții contradictorii. Cum avea să fie? Cum urma să reacționeze Marie?

Se auzi o bătaie în uşă, apoi intră Teddy.

– Domnule preşedinte, fiica dumneavoastră, o anunţă el, păşind într-o parte.

Cazalet se ridică în picioare, constatînd că tremura, după care Marie de Brissac intră în cameră şi se opri privindu-l, dar numai un moment.

– Tată, spuse ea.

Cazalet, mai emoţionat ca oricînd în viaţa lui, deschise braţele, iar fiica sa i se aruncă la piept.

Peste trei ore, limuzina de la Casa Albă îi luă pe Ferguson, Dillon şi Hannah Bernstein.

– Drăguţ costum, comentă Dillon. Armani, aşa-i?

– La hotel au un butic splendid. Trebuia să arăt cum se cuvine pentru Casa Albă.

– Am observat în programul afişat la parter că preşedintele l-a invitat pe primul ministru rus la cină, diseară la „Ritz-Carlton", interveni şi Ferguson.

– Foarte bine, răspunse Dillon. Acum, că i-am adus-o înapoi, poate să sărbătorească.

Ploua cu putere, cînd limuzina străbătu Constitution Avenue spre Casa Albă, dar în ciuda vremii, pe Pennsylvania Avenue se vedeau turişti şi camere de televiziune.

Ferguson coborî geamul despărţitor:

– Mă mir, pe ploaia asta...

– E multă agitaţie din cauza delegaţiei ruse, îi explică şoferul. Mi s-a spus să vă aduc la intrarea de est.

Ferguson ridică la loc geamul.

– E firesc, cred. Intrarea de est se foloseşte pentru vizitatori deosebiţi, care vor să evite presa.

Limuzina coti pe East Executive Avenue şi se opri la poartă, unde şoferul vorbi cu paznicul, iar acesta le făcu

semn să treacă. În sfîrşit, se opriră, iar şoferul coborî şi le deschise portiera.

– Poftiţi pe-aici.

Indică o uşă, care se deschise imediat, Ferguson intrînd primul. Înăuntru aştepta un locotenent de infanterie marină în uniformă de gală, care luă poziţia drepţi, salutînd.

– Să trăiţi, domnule general de brigadă!

Teddy Grant se apropie surîzător:

– E minunat că vă revăd pe toţi. Dacă mă urmaţi, preşedintele vă aşteaptă.

În Biroul Oval, Cazalet stătea la birou, iar Marie era în picioare lîngă fereastră, cu Blake Johnson. Ea făcu prima mişcare, alergînd spre Hannah s-o îmbrăţişeze.

Cazalet ocoli biroul, pentru a da mîna cu toţi trei.

– Mi-e imposibil să vă mulţumesc. Blake mi-a povestit totul. Dacă ăsta ar fi Palatul Buckingham, v-aţi alinia să vă primiţi premiile, dar sîntem în America.

– Slavă Domnului, spuse Dillon.

Preşedintele zîmbi, strîngîndu-i mîna din nou.

– Reuşeşti întotdeauna, bunul meu prieten irlandez.

Se întoarse spre Ferguson:

– Am vorbit cu primul ministru, la numărul zece, şi i-am prezentat un rezumat al celor întîmplate, scuzîndu-mă că te-am folosit într-un mod atît de cavaleresc, dar punînd accentul pe situaţia ieşită din comun.

– Vai de mine, cred că a fost cam delicat, comentă Ferguson.

– Cîtuşi de puţin. M-a înţeles perfect şi abia aşteaptă s-o audă din gura dumitale. Acum, mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

– Proiectul Nemesis, domnule preşedinte?

Cazalet clătină din cap:

– Trebuie să existe o cale mai bună.

– Sînt de acord, răspunse Ferguson. Atunci, o ultimă favoare. Cred că ar trebui să ne întoarcem la Londra cît mai curînd. Am putea lua cu împrumut Gulfstream-ul?

– Dresigur. Nici o problemă, nu-i aşa, Teddy?

– Nu prea. Probabil ne va trebui un echipaj nou, atîta tot. E vorba de depăşirea orelor de zbor.

– Ocupă-te.

Cazalet se întoarse iarăşi spre ei:

– Sincerele noastre mulţumiri.

Marie îl sărută pe douăzeci şi nouă pe obraz, o îmbrăţişă pe Hannah şi se opri privindu-l pe Dillon, ciudat de intimidată şi nepărînd capabilă să scoată o vorbă, dar pînă la urmă reuşi:

– Eşti un om remarcabil, domnule Dillon.

– Mi s-a mai spus, contesă, rîse el sonor, iar Teddy le deschise uşa să iasă.

Peste două ore, decolară de la Andrews, peste Atlantic, urcînd la cincisprezece mii de metri altitudine. Dillon apăsă pe butonul soneriei, iar însoţitorul de zbor veni din chicinetă. Era alb şi se numea Roscoe.

– Iau un Bushmills, ceru Dillon, unul mare.

– Vine acum, domnule.

Dillon le zîmbi lui Ferguson şi lui Hannah:

– Îl merit.

Prin cine ştie ce minune, Hannah nu-l contrazise:

– Da, aşa cred, Dillon.

Roscoe aduse Bushmills-ul, iar Dillon spuse:

– Da, îmi plac sfîrşiturile fericite ca ăsta şi cred că şi Jake Cazalet e în adîncul inimii un om al încheierilor cu bine.

– Ce Dumnezeu tot îndrugi? întrebă Ferguson.

– Nimic decît că, în adîncul sufletului meu, sînt un romantic incurabil.

– Tu? făcu Hannah. Romantic în legătură cu ce?

– A, ştii vorba aia. Ai citit-o în toate ziarele. Marele Dillon nu greşeşte niciodată.

Şi se rezemă în fotoliul, sorbind din whisky.

La hotelul „Ritz-Carlton" din Washington, pe Massachusetts Avenue, primul ministru al Rusiei şi toată lumea bună îl aşteptau pe preşedintele Statelor Unite ale Americii. Cînd acesta sosi la intrarea principală, făcînd cu mîna mulţimilor, lîngă el se afla contesa Marie de Brissac, îmbrăcată într-o rochie de seară simplă şi neagră, cu o cruce de aur la gît. Teddy ieşi din următoarea limuzină, cu doi agenţi din Serviciul Secret, şi alergă înainte.

Cazalet zîmbi:

– Contesă?

Ea îl luă de braţ şi intrară în foyer, oprindu-se la uşa sălii de mese.

Teddy trecu pragul.

– Domnule prim ministru, doamnelor şi domnilor, un moment de atenţie vă rog.

Toţi se ridicară, într-un freamăt de agitaţie. Teddy trase adînc aer în piept şi anunţă, cu glas răsunător:

– Preşedintele şi fiica preşedintelui.

SFÎRŞIT

Editură: 01-336.33.04, fax: 01-337.42.92
Difuzare: 01-336.17.21
Engros Gara de Nord: 01/637.26.32
(B-dul Dinicu Golescu nr. 19, bl. G15, ap. 2, parter)

TIPOGRAFIA MIRON
TEL: 336.33.04
335.88.25
FAX: 337.42.92

ÎN ATENȚIA LIBRARILOR:

În acest cont se va depune valoarea timbrului literar, conform Legii 35/1994.

Uniunea Scriitorilor

Cont nr. 45106262 BC – SMB

Jack Higgins își pune eroii să alerge într-o cursă contracronometru pentru a o salva pe fiica răpită a Președintelui Statelor Unite.

Cu douăzeci de ani în urmă, un tînăr curajos a salvat viaţa unei franţuzoaice văduve, în Vietnam, urmînd o scurtă şi pasională aventură amoroasă. Astăzi, tînărul de-atunci este Preşedintele Statelor Unite, un adevărat băiat de aur – pînă în ziua cînd lumea lui se întoarce cu susul în jos. În timpul unei vizite la Paris, îşi revede pentru prima oară fosta iubită, iar ea îi îndreaptă atenţia spre o tînără frumoasă din aceeaşi încăpere. Îl informează că e fiica lui. Secretul lor. Dar surprizele abia încep.

Cineva, undeva, a descoperit de asemenea adevărul şi, acţionînd cu incredibilă repeziciune, un grup de oameni capturează fata. Dacă Preşedintele nu le acceptă cererile, o vor executa. Dacă foloseşte vreuna dintre agenţiile de securitate ale Americii, o vor executa de asemenea. Are zece zile ca să se hotărască.

Preşedintele apelează la singurii oameni care consideră că îl pot ajuta – Sean Dillon, fostul agent I.R.A., devenit specialist de securitate, a cărui activitate l-a impresionat pe Preşedinte la Londra; şi Blake Johnson, agent F.B.I. şi ofiţer de infanterie marină decorat, şef al grupului de elită din Casa Albă, cunoscut numai sub denumirea de „Subsolul". Dacă nici aceştia doi nu-i pot găsi fiica, Preşedintele va trebui să se confrunte cu cea mai radicală decizie dintre toate. Şi, între timp, ceasul merge...

„Thriller clasic, plin de acţiune, suspansuri şi şocante lovituri de teatru, *Fiica preşedintelui* este un Higgins în plină formă."

New York Times

De la *The Eagle Has Landed* – unul dintre thriller-urile de cel mai mare succes ale tuturor timpurilor – fiecare roman scris de Jack Higgins, inclusiv recentul *Drink With the Devil,* a devenit bestseller internaţional, iar multe dintre cărţile lui au fost ecranizate cu succes, precum *The Eagle Has Landed, Eye of the Storm, To Catch a King, On Dangerous Ground* şi *Thunder Point.*

Lei: 28900